

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L. Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbejder

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

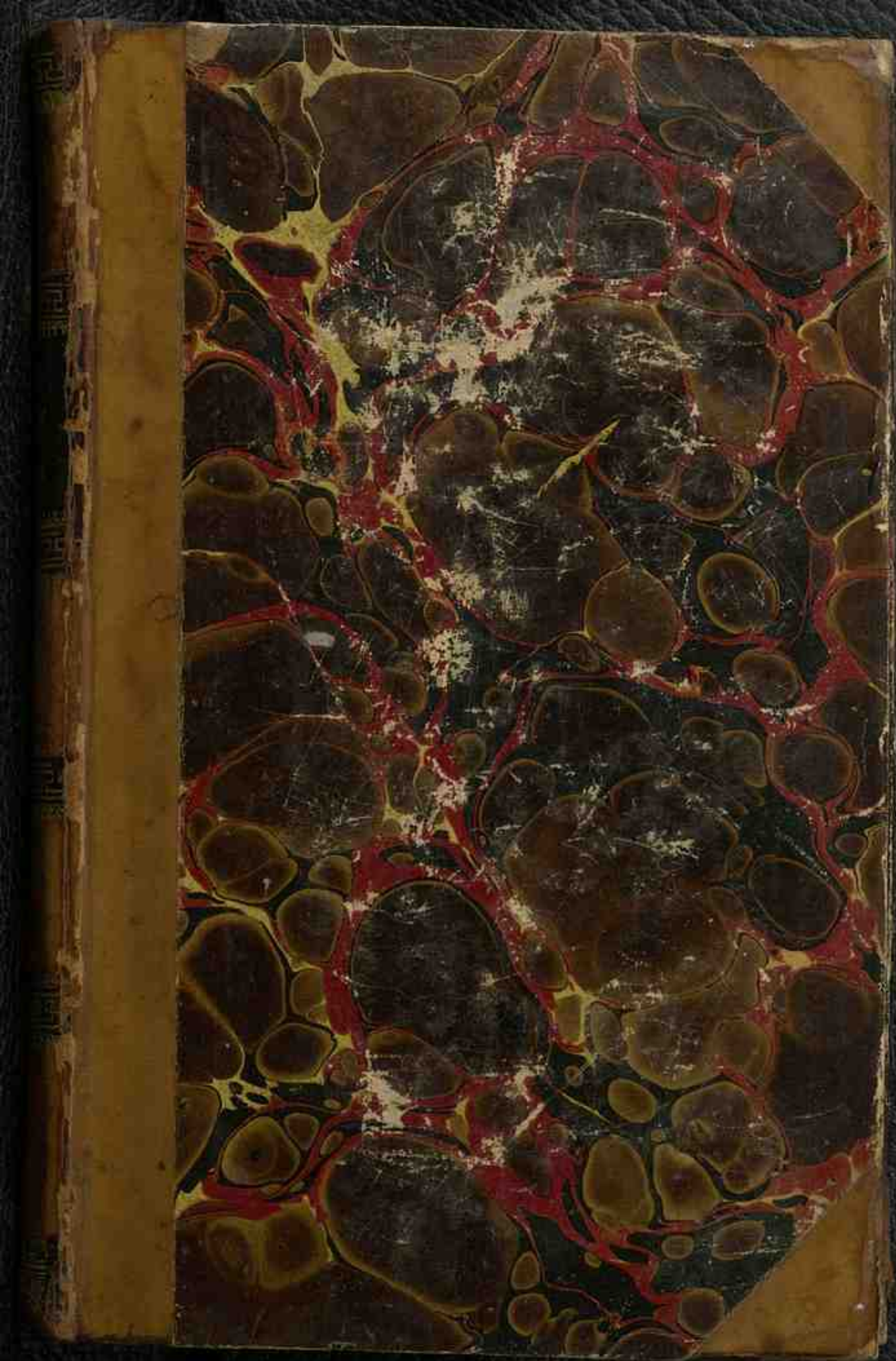
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

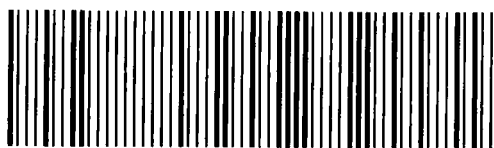

52-102

8°

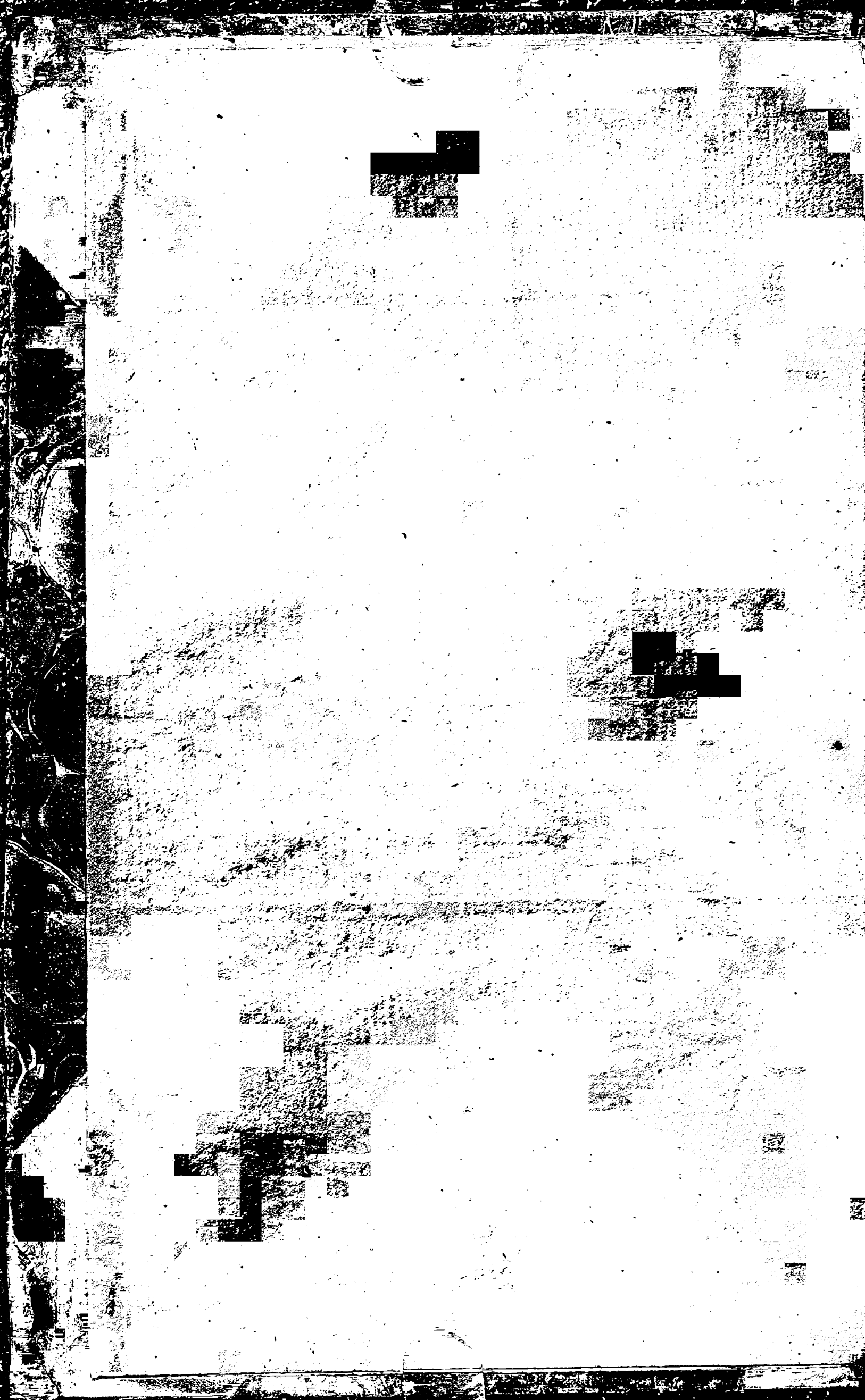
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278724

Ad. Poos.

Christen Frams

udvalgte

digteriske Arbejder

samlede og udgivne

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, K. af D.

DET KÖNIGLIGE BOKHOLDS
BOKHOLDS

Tredie Bind.

Kjöbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Hostrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1826.

Naadigste Herre!

Ved at bestemme efterstaaende aldrig offentlig aftrykte dramatiske Idylle et Sted imellem sine samlede Digte, er jeg overbevist om, at Digteren glædede sig til at gjenkalde Deres Kongelige Høihed en behagelig Barndoms Erindring, et kjært Minde fra Frederik den Gode og hans yndede Sægerspriis, en søm Udmindeelse om dets glade Indbyggere's inderlige Hengivenhed til Deres Høikongelige Forældre, og hjertelige Belsig- nelser over Dem og Deres Sødsfende. Jeg er overbevist derom, thi jeg veed, og veed til fuldeste Vished, hvor inderlig min afdøde

Ben var Dem hengiven, og hvor stolt han
var af den Priis, Deres kongelige Høihed
satte paa denne hans Hengivenhed. De til=
lade da naadigst hans efterladte Ben i hans
Sted at tilegne Dem dette, en af Nordens ny=
perste Digtere, ædlest Borge, og elstelig=
ste Mænd til bevaagen Shukommelse!

Bakkehuset den 3 Januar 1826.

underdanigst
K. L. Rahbek.

H ø f t g i l d e t

p a a

J æ g e r s p r i i s

den 26 August 1792.

Deres kongelige Høiheder, Arveprinds Frederik og Gemalinde Sophie Frederike, gave, ved Deres Nærværelse paa Deres Gods Jægerspris, efter fuldendt Høstarbejde, atter dette Aar, som forhen, samtlige Deres Godses Bønderfolk en Fest eller et Gilde paa Slottet eller Hovedgaarden. Der var foranstaltet Alt, hvad der kunde gjøre dem denne Fest fornøielig, og Bønderfolkene havde denne Dag, som forhen, det Haab, at deres kongelige Herskab vilde selv bivaane deres Forlystelser.

De havde derfor nu været betænkte paa, ogsaa fra deres Side at foretage noget, hvormed de kunde tilkjendegive deres Følelser for et Herskab, som ei allene ved Tænkemaade og Handlemaade i Almindelighed havde saa sand Ret til alle Danstes velvillige Hengivenhed, men ved saa mange umiddelbar beviiste Velgjerninger, saa megen særdeles Godhed og Blidhed, saa fortrinligen vare berettigede til denne Egn's særdeles Taknemmelighed og Kjerlighed.

Godsets Bønder besluttede derfor, paa et beqvemt Sted i den med Mindesmærker for Fortjente af alle Aldre besaaede Egn, at oprette et Mindesmærke, saadant, som de selv kunde frembringe det, for deres el-

ffede Herffab. De vilde nemlig nu plante et Træ for hver af Dem, og Deres Børn, og siden i Fremtiden et for hver Prinds eller Prindsesse, hvormed deres Velgjøreres Stamme fremad blev forøget; og med denne Plantning vilde de i Dag gjøre Begyndelsen, indviende Pladsen, hvor disse Mindetræer bleve plantede, til Stedet for denne Egn's Indvaaneres fornemste Høitideligheder ogsaa i Fremtiden.

I Haab om Herffabets paafølgende Tilladelse, udsaae de dertil det fjerneste Stykke af en aaben Plads i Slotshaven, lige for Slottets Hovedfacade, hvor det forud var bleven dem tilladt at holde deres Danse.

Godsets forsamlede Folk af begge Kjøen og alle Aldre gik nu i Optog Herffabet forbi ved Slottet. Først Musik af blæsende Instrumenter og Bøndervioliæer, derpaa en Mand med vailende Flag, hvori Prindsens og Prindsessens Navne; derpaa parviis fyrgetyve Bønderbørn; derpaa Bønderpiger med River; saa Godsets Smed med sin Forhammer, anførende Mænd med Spader, og fem af Godsets Bønder, hver med et af de Træer, der skulde plantes. Paa hvert Træ var en Egefrands anbragt, hvori den kongelige Persons Navn, som Træet skulde plantes for; denne Trop flattedes af en gammel Bonde, som forestod Høitiden. dernæst endnu fyrgetyve Piger med en Kjede af Egefrandse, indflettede med friske Blomstre; en Pige med en Blomsterkurov prydet med Siv anførte en Trop Fi-

skerfolk i Sømandsdragt, hvorpaa fulgte sexten Malkepiger med deres blanke Spande paa Hovederne; denne Trop sluttedes af Hovedgaardens Forpagter i Søndagspynt. En Bondefarl med sit Meiered paa Arelen anførte Godssets øvrige Karle, ogsaa, hver som han, med deres Høstredskab. Optoget sluttedes ved en lang Række af de ældre Bønderfolk af begge Kjøen, som parviis droge frem, og endelig endeel af Godssets Fattige.

Da dette Optog var forbi, og Folkene samtlige vare forsamlede paa det til Træernes Plantning bestemte Sted, en grøn Runddeel, i hvis Midte staaer en Steen-Obelisk, sendtes Børnene op for at indbyde Herskabet til at bevise dem den ved sliig Leilighed tilvante Naade, at bivaane Festglæderne. Herskabet kom dem allerede i Møde, og Børnene bestrøede dets Wei med Blomster.

Da Herskabet ved Kanten af den grønne Plads havde taget Sæde, fremtraadde den første Trop af Bønderpiger, hvis Anførerinde, med en Blomsterkurv i Haanden, førte til Herskabet Ordet i de Øvriges Navn.

Første Bondepige.

Vore Marker blomstre, og ere frugtbare. En vel-signet Høst belønner i dette Dieblig vort Arbeide. Naadigste Herskab! De modtage med Gunst dette Offer af vore Jorders Grøde, Sindbillede paa vor Taknemmelighed mod det Herskab, under hvis Be-

skyttelse vore Marker blomstrede for at bære Frugt, og vor Stræben velsignedes. Ethvert Deres Skridt paa Livets Wei, indtil dets sildigste Efterhøst, være Dem, til Belønning for Deres Godhed imod os, bestrøet med Blomster!

Ansøgerinden nedsatte sin Kurv for Herskabets Fodder, og gik med sin Drop tilside.

De Piger, som bare Ege- og Blomsterkrandsen, traadde nu frem med deres Ansøgerinde, der bar i Haanden en Kurv fuld af Havfrugter, omfløjet med en Krands af Kløver og Ar.

Anden Bondepige.

Ogsaa mit Offer af vor Høsts Velsignelser modtage vort naadigste Herskab med Velbehag! Vi ville troe enhver vor Stræbsomheds Velsignelse forøget, naar vi maa dele dens Frugt med det Herskab, hvis Beskyttelse værner vort Held, hvis Blidhed udgjør vor Fryd. Dem vorde Livets Høst blid, som dets blomstrende Foraar og Sommer! De nyde, med uafbrudt Glæde, rige Frugter af den Glæde, De udsaaede; Frugtbarhed lyksaliggjøre hver Egn, som De nyde!

Hun nedsatte sin Kurv for Herskabets Fodder, og gik med sine tilside.

Nu kom Tisserne og Mælkepigerne. Deres Ordførerinde med en Kurv fuld af Frugter, men prydet med Siv og Søblomster, traadde frem.

Tredie Bondepige.

Ogsaa Søfystens Bebyggere i det Landskab, vor naadigste Herstabs Beskyttelse og Godhed gjør lykkelig, frembære ved mig deres ydmyge Offer. Ogsaa vi udbede os Deel i den Hæder, at et Sindbilled paa vor Tak og Hengivenhed for vort ædle Herstabs velgjørende Godhed mod os alle modtages med Gunst. Hver Aarstid, hver Egn, hvert Element yde villigen og rigeligen sine Gaver, hvilke vort naadigste Herstabs nyde glædeligen, altid omringede af Dem hengivne Hjerter, som vore, gjennem en lang Række af lykkelige Dage!

Efterat hun med sine var traadt tilside, fremstod Bønderkarlene med deres Meierede. Deres Ordfører sagde i alles Navn.

En Bønderkarl.

For vort ædle Herstabs Fødder nedlægger jeg her, i samtlige mine Benner, mine Brøders Navn paa Deres Guds, det Rødskab, vi nu til en velsignet Høst have afbrugt. Ved at see det i Deres særdeles Bærge, ville vi troe deri at have et Sindbillede paa den Agt, Deres Hjerter værdige os, som bruge det; paa den Beskyttelse, hvormed De hævde os i vor Wei og Næring, og paa den Godhed for os, hvormed De Dag fra Dag gjøre os mere og mere lykkelige.

Bønderkarlene vare nu og dragne tilside. De Tilstedeværende udgjorde Kredse omkring Pladsen. De,

som skulde plante Træerne, stode med dem paa Deres Sted midt for Herškabet, paa den modsatte Side af Græspladsen; Børnene udgjorde den forreste Kreds om Pladsen, bag dem de andre Bønderfolk af begge Køn.

Nu fremstod midt paa Pladsen de Gamles Ord-
fører, Festens Bestyrer, og taledede.

Den gamle Bønde.

Det er ingen tom Forestilling, ingen ubetydelig Leeg, hvormed vor Ungdom her opvarter Dem, naadigste Herškab! Betydningen er Sandhed. Vi erkjende med den oprigtigste Taknemmelighed, at vi have vort kongelige Herškabs Godhed og Forsorg at takke for vor Lykke og vor Glæde, næst vor landsfaderlige Konge, af hvis kongelige Huus De udgjøre en saa velsignelseværdig Deel. Derfor velsigne Dem Gud, vort naadigste Herškab!

Alle Bønderfolkene.

Gud velsigne Prindsen, og Prindsessen, og Deres Børn og Afkom til evig Tid!

(Hurraraab og Musik.)

Bonden.

Ret Børn! Men ogsaa Gud velsigne vor gode Konge og hans heele Huus.

Alle.

Gud velsigne Kongen, hans heele Huus og hans Slægt til evig Tid!

(Hurraraab og Musik.)

Bonden.

Saa Ret! Der er ingen Stads eller Kunst i vort
Udfærd, naadigste Herfskab; men det kommer fra
Hjertet. — Nu til vore Stamtræer! Kommer Børn!
Først de to for Prindsen og Prindsessen selv!

Nu plantede Bønderne de to Træer for Prind-
sen og Prindsessen. Imidlertid fremtraadde Bønder-
pigernes Anførerinder, og Karlenes Anfører paa Plad-
sen tilligemed den Gamle, hvor de under Plantningen
sang:

Alle.

Til Taknemmeligheds Minde,
Minde om vort Held, vor Fryd,
Hellige vi disse Linde
Under glade Sanges Lyd.
Voxer, Linde! og udbreder
Yndig Skygge, yndigt Ly!
Vore bedste Høitidsglæder
Fra i Dag til eder tye.

Nu istemte alle, ogsaa de Omstaaende:

Voxer Linde, og udbreder
Yndig Skygge, yndigt Ly!
Vore bedste Høitidsglæder
Fra i Dag til eder tye.

Bonden.

Vore bedste Høitidsglæder! o i Dag er det en af
vore bedste Høitidsglæder. Vort Herfskab giver os
selv en Fest — tager selv Deel i vor Glæde! — og
i Fredags var det vor velsignede Prindsesses Fødsels-

fest — og der staaer hendes Lind — Vor velsignede
Prindsesse leve!

Alle.

Længe, længe og lyksalig leve vor velsignede Prinds-
sesse!

En Bondepige.

Fredriks elskede Sophie
Denne Lind vi plante for.
Vores Tak og Fryd indvie
Den i høie Glædeschor!
Vor, o Lind! udbred dig, trives,
Grønnes ved din Mages Favn;
Thi af os i Dag dig gives
Et os hjært, velsignet Navn.

Alle igjentog det sidste halve af Verset.

To Bønderpiger.

Frederik og Hans Sophie
Plantes disse Linde for;
Vores Tak og Fryd indvie
Dem i høie Glædeschor!
Voxer, Linde! voxer, trives,
Grønnes i hinandens Favn!
Thi enhver af eder gives
Et os hjært, velsignet Navn.

Som før blev det sidste halve gjentaget.

En Bondepige.

Dg som I, saa grønnes, trives,
De, hvis Navn I prydes med!
Dg ved eder fro oplives
Gladen Egn's Hengivenhed!

Dg i eders Ly modtage
 End i mange mange Aar
 Fredrik og hans ædle Mage
 Glade vore Glædeschor!
 Gjentagelse som før.

Alle Ansørerinder og Ansørere.

Under Herskab, som skal ligne
 Dem, vi satte Mindet for,
 Skal vor Efterlæggt velsigne
 Dem i mange Hundreb' Aar;
 Men endog, naar disse Linde,
 O — til danske Navn forgaaer,
 Fredriks og Sophias Minde
 Kjært, velsignet, skjønt bestaaer.
 Hele Forsamlingen gjentog dette Vers.

Bonden.

Godt Børn! men Sang gjør det dog ikke. Vores Taknemmelighed og vores Glæde er dog i sig selv noget langt andet, end Sang og Optog.

Børn! Tægerspriis var eengang Frederik den Femtes — den Godes — Yndlingssted. Hans Julianne, som Gud velsigne, yndede det ogsaa. Det er nu Deres værdige Søn, Hans Navne, der med sin Sophie gjør os lykkelige og glade. — O Børn! hiin Frederik den Gode seer vist i dette Dieblis ned fra sin Glæde hisset til sin Efterlæggt og til os. Hans Erindring; hans Børns Godhed, Deres Hjerter mod os og alle; Udsigten over hiin Frederik den Godes Efterlæggt i vort Kongehuus, i Dem, vi see

XVIII

for os, i vor Frederiks og Sophies Afkom — Udsigten til det, De skal blive for os og for Riget, og Deres Børn efter Dem — — — alt dette er det, som prenter sig os i Sjælen ved hvert Diekast hen paa de Træer, vi her have plantet. — Og, som vi, skal ogsaa vore Børn, og deres Børn og Børnebørn langt hen i Tiden, samlede sig her til Høitidsgilde! — Hver Qviddren af Fuglene i disse Træers Toppe, hver Raslen af deres Blade, skal stedse frem opvække noget af disse glædefulde Billeder. Dette Sted skal blive til en Lund af Mindesmærker for denne Slægt! O! nu! for det første et Træ for hvert af Frederiks og Sophies velsignede Børn!

Nu grov man, og plantede de tre Træer for de tre kongelige Børn under følgende Sang, der istemtes af en liden Bondepige, som den gamle Bonde fremledte.

Til ynderiig Kreds om de hellige Træer,
Som vores Erkjendtlighed plantede her,
Fremvoxer, I Spirer! at snart vi maae see,
I blive til Stammer, os kjære som de.

Fremvoxer, og tribes! forskjønner vor Egn!
Opfylder vort Haab! giver Ly! giver Hegn!
Og som I fremvære fra Aar og til Aar,
Saa vore og de, som I plantedes for!

Heele Forsamlingen igjentog:

Saa vore og de, som I plantedes for!

Forældrene lige i Fromhed og Dyd,
I Lyst, kun at frydes ved Retfærdnes Fryd,

XIX

Her eengang i Tiden de kende for sig
En Efterflægt os i Erkjendtlighed liig!
Allene for dem, der saa fuldt er' det værd',
Til hædrende Minde et Træ vore her:
Men stort vorde Tallet, at Stamfædres Lov
Her eengang maae lyde i mægtige Skov.

Nu istemte den hele Forsamling:

Til yndige Kredse om de hellige Træer,
Som vores Erkjendtlighed plantede her,
Fremvoxer, I Spirer! at snart vi maae see,
I blive til Træer, os kjære som de.

Bonden.

Endnu eengang: Længe leve Prindsen, og Prinds-
sesen, og Deres Børn! Gud velsigne Deres Afkom
til evig Tid!

Alle.

Længe leve Prindsen, og Prindsessen, og Deres
Børn! Gud velsigne Deres Afkom til evig Tid!

Bonden.

Og nu Børn! kommer og danser!

Man traadde frem at begynde Dansen; men en
Bondekarl afbrød det.

Bondekarlen.

Men Fader! vi har jo flere Træer at plante, som
vi hverken vil eller bør glemme. Vor Prindses
Moder! vor elskede Dronning Juliane!

Bonden.

Ret, Søn! Dersom Jægerspriis ikke allerede var
stolt af at eie hendes Minde. Hist henne er Julia-

nes Høi. Den og alle dens Mindesmærker og Træer
 ere tillige Mindesmærker for hende, varige Grindrin-
 ger af hendes Dyder.

Bondekarlen

(betænkte sig, men udbød igjen.)

Men dog et Træ for vor Konge, og et for hans
 Søn!

Alle.

O ja, for Kongen, og for vor Kronprinds!

Med høi Røst istemte alle; Paukerne og Trom-
 peterne faldt ind med:

Fra Nordkap ned til Elvens Bred
 Boer Velstand, Frihed og Fred!
 Leve vor Konge! leve hans Søn!
 Det er vort Ønske, det er vor Bøn!

Bonden.

Ret, ret! — Velan! — Dog nei. — Der blev
 nys lagt Grundvolden til et Mindesmærke for vor
 Konge, skjønnere, og vigtigere, og varigere, end vi
 kan sætte det; og det var, fordi han har afløst det
 Baand, der laae paa samtlige Rigets Bønder, fordi
 han har gjort os til frie Folk, og grundfæstet vor
 Lykke og Hæder til evig Tid. Og det veed vi jo
 alle, at det Minde er ogsaa et Minde for den gode,
 den elskede Kronprinds.

Medens Bonden saaledes talede, gik samtlige Bøn-
 derfolkene hen bag ved ham, og prydede den paa Plad-
 sen staaende Obelisk med deres Flagge, River og Meie-

rede, ved dens Fod hensatte de deres Spader og Mel-
fespande. Midt i dette Landtrophæe ophængte de Kon-
gens og Kronprindsens Skygebilleder, omgivne med
store Krands af Ur, Blomster og Løv. To Bøn-
derpiger afbrøde Bondens Tale med Sangen af Høst-
gildet:

Friheds Minde! o, hvor du er skjøn!
Naar jeg vorder Danneqvinde,
Bringer jeg til dette Minde
Glad min førstefødte Søn.
 Ploven skal han føre,
 Børgen skal han føre,
Men naar han kan nævne Moder,
Skal han nævne Fødeland,
Og velsigne Christian.

Alle.

Længe leve Kongen og hans Søn! Gud velsigne
vor Konge og vor Kronprinds!

Bonden.

Ret Børn! ret! Tak, Grethe! Tak, Anne! for
din Sang — Altsaa her ingen Træer for dem! Thi
desuden, Børn, saa er hvert Træ i den frigjorte
Bondes Mark, hver ny Stak ved hans Gaard —
alt — evige hinanden afløsende Mindesmærker for
vor Konge, der gjengav ham sin Frihed, og satte
ham i Stand til at nyde, hvad han har — og for vor
Konges Søn. Derfor velsigne Gud dem begge!

Alle.

Leve Kongen, hans Søn og alt hans Huus!

Leve vort kongelige Herſkab, og deres Afkom
blomſtre til evig Tid!

Endnu fremtraadde den gamle Bønde, iſtemmende
Sangen af Høſtgildet: Jeg eengang Semte Fred-
rik ſaae, med nogen Forandring til Anvendelſe paa
Dagens Feſt. Ogſaa denne Sang endtes med: Gud
velſigne vort Herſkab og det heele kongelige
Huus, og med høie længe vedvarende Fryderaab.

Da Kredſene opløſtes, for at begynde Dansen,
havde de unge Bønderfolk af begge Kjøn omſlynget,
ei allene de nyplantede Træer, men den heele Plads,
med Kjeder af Egeloſvkrands, ſom omgave ſamtlige
Bønderfolk og alle Tilſtædeværende tilligemed Herſkabet.
Da Dansene begyndte, gik en Krands af Evigheds-
blomſter fra Haand til Haand omkring mellem Bøn-
derfolket, og denne anbragtes af Bønderpigerne ufor-
mærkt under Dansen paa Hds. K. H. Prindsſens
Hoved.

Det kongl. Herſkab vedblev at forhøie Bønderfol-
kenes Glæde ved ſin Nærværelſe, og ſelv at deeltage i
Forlyſtelfen.

Indhold:

Side

H. K. H. Prinds Christian Frederik af Danmark tilegnet,

Høstgildet paa Jægerspris 1792 VII.

Idyller:

Gisleren efter Theokrit	3.
Cyclopen efter Theokrit	7.
Elskerens efter samme	11.
Melibæens efter Virgil	14.
De Borneede efter Bosc	18.
Den halvfierdsindstyvende Geburtsdag efter Bosc	29.
Ungdommen og Alderdommen	37.
Alexis og Eloë	47.
Amund og Sigrid	53.
Sigrid	58.
Hyttens	61.
To Hyrdesange	63.
Huldresang	65.
Soærmærier paa Chloris Fødselsdag	67.
Til Chloris	69.
Kysset 1778	72.

Den forvildede Gratie	74.
Amor en Skurk	78.
Til en Bondefone	83.
Seberen, Ridder Instructeur Schwarzh tilskrevet	86.

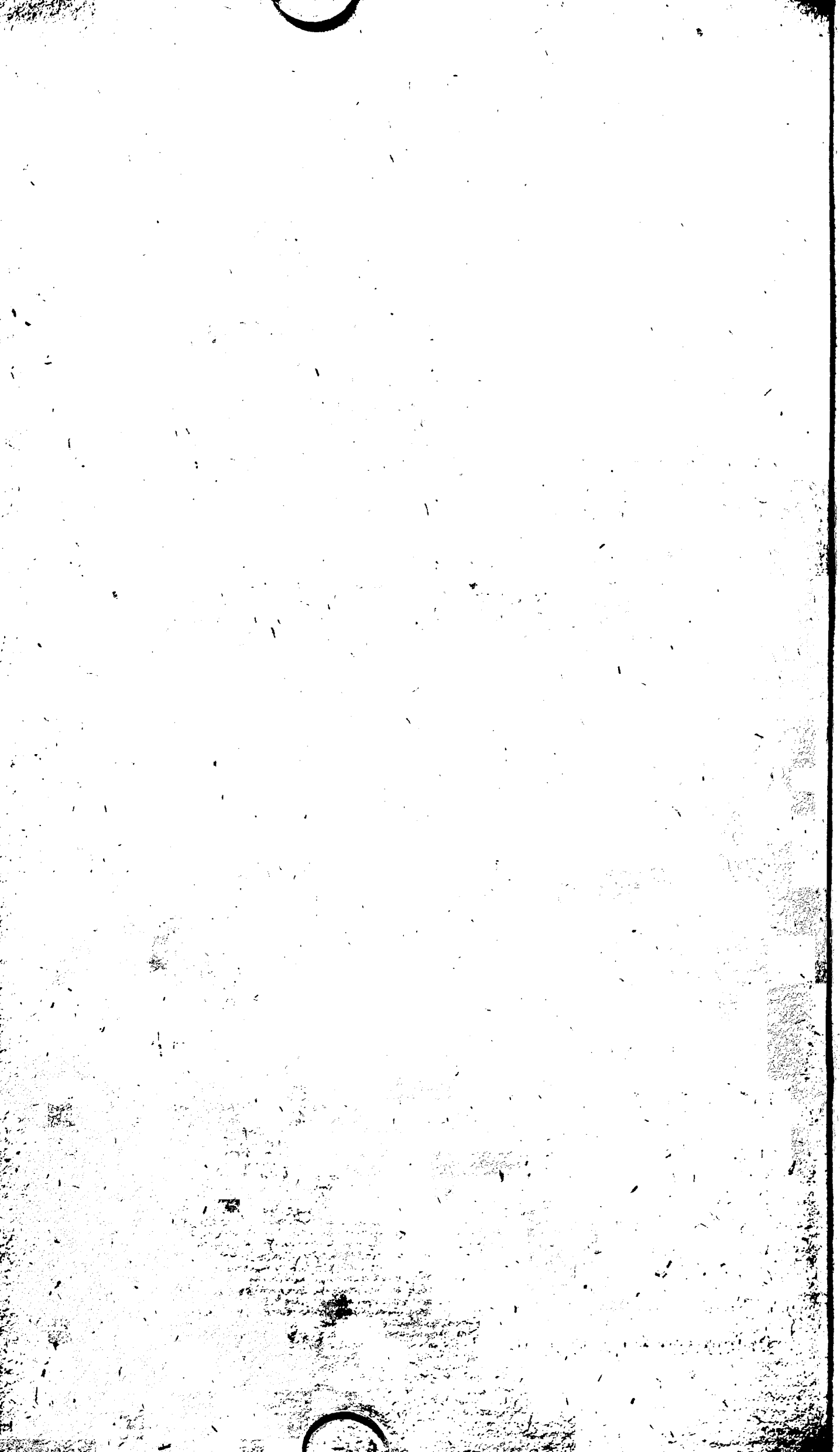
Dramatiske Digte:

Signild et Efterskykke i 1 Akt	95.
Frøde og Fingal Skuespil i 5 Dptoge	127.
Brønden Skuespil i 5 Dptoge	265.

Prosaist Fortælling:

Kostebinderen og Coursen	431.
------------------------------------	------

3 d y l l e r .

Fiskerne,

efter Theofrits en og tyvende Idylle.

Kun Armod, Diophant, opvækker Kunst og Flid,
Den gjør Arbeidsomhed. Ei kan den gustne Kummer
Tilstæde raske Mænd den Lades stygge Slummer;
Inddysser Sønnen ham endog en liden Tid,
Han i halvvaagen Nat dog stækket Slum skal nyde,
De vaagne Sorger den vil pludselig afbryde.

To gamle Fiskere i fælles Hytte laae,
Dens Bægge vare Løv, og deres Seng var Straa.
I Kreds om dem laae alt, hvad Fiskeri tilhører:
Garn, Kroege, Kurve, Baad, Stang, Ruser, Hager,
Snører.

Paa Balser i en Krog den gamle Baad var sat,
De med en Matte-Stump, en usel Fisker Hat,
Og deres Pialter sig til Puder maatte nøie;
Det var den hele Skat, og Frugt af deres Møie.
De eied intet Kar, ja ingen Hund engang;
De havde intet meer, men Uselhed og Trang
Blot deres Selskab var; thi ingen Nabo mødte
Paa langt til deres Egn; allene Havet stødte,

Med sagte Bølger ind til denne eensom Bred,
Som Kummeren og de har valgt til Opholdsted.

Ei Maanens Bogn endnu sit halve Løb fuldbragte,
Alt gned de Dinene, sig paa sit Leie strakte,
(Arbeidet, deres Ben, afbrød den søde Blund)
Og talte følgende engang en Morgenstund.

Den Første.

Man vist nok tager Feil, min Ven, naar man beretter,
At lange Sommer-Dag har kun saa korte Nætter.
Sag vel om tusind Ting nu alt har drømt i Nat,
Bedrages vi? Endnu har vi ei Dagen fat?

Den Anden.

Hvordan, Asphalion! du kan dig da beklage,
For Aarets beste Tid, de smukke Sommer-Dage?
Vor Tid gaaer meget ret. Siig heller, at vor Trang
Forjaget har din Søvn, og gjort din Nat saa lang.

Den Første.

Men hør mig! Du forstaaer jo Drømme at udlægge?
Sag drømte meget smukt. Vi har desuden begge
I Fikken lige Deel; jeg derfor ogsaa vil,
Du dele skal min Drøm, hvis du vil høre til.
Du har saa god Forstand, som neppe nogen anden,
Til Drømme at indsee behøves og Forstanden,
Desuden har vi Tid. Hvad skal vi gjøre her?
Vi ligge i vort Løb, og Sønnen horte er.

Søvn kommer ikke let i en saa usel Hytte,
Den sjelden, siger man, er selv de Stores Bytte.

Den Anden.

Nu da, jeg længes alt, begynd, fortæl din Ven,
Hvad sælsomt du har drømt.

Den Første.

I Aftes sov vi hen,
Som du erindrer vel, brav sildig, meget trætte,
Ei heller vare vi just saa aldeles møtte
Vi havde spart vor Mad. Strax syntes mig, jeg saae
Mig selv med Angelen paa Klippe-Spidsen staae.
Jeg stod, og lurede, for Fisken at forføre,
Og strax kom en, og beed, og rusked i min Snore.
Jeg drømte her om Fisk, som Roen om sit Drøv. *)
Fast var han; men min Krog var heller ikke fløv.
Min Stang jeg kroget trak, men han retscaffen rykker,
Jeg undred paa, min Krog dog ikke gik i Stykker.
Jeg tænkte, faaer jeg ham, han vist nok river mig.
Ja riv kun, sagde jeg, jeg snart skal lønne dig.
Tilslidst fik jeg ham fat, og Striden var til Ende.
Men hør nu til engang: Den Fisk jeg fik i Hænde,
Var bare rene Guld. Jeg skælvede af Angst;
Neptuns Glenodie! det er en farlig Fangst!
Og er det hans Gemahls, den smukke Amphitrites? —
Hvi skulde dog min Haand med dette Rob besmittes?
Jeg derpaa skjælvende den meget varlig tog,

*) *Πασα γυνὴ ἀπτόν μαντεύεται.*

At ei det mindste Guld sad efter paa min Krog.
 Jeg trak den med en Snor en Smule frem paa Sanden,
 Dg svor paa aldrig meer at sætte Fod paa Stranden,
 Men blive smukt til Lands, og leve kongelig
 Af min optrukne Skat. — Dg dette vaagned mig.
 Men gav du Agt min Ven? Den Fed, den gjør mig
 bange;

Jeg svor paa, aldrig meer paa Havet Fisk at fange!

Den Unden.

Glaa du dig kun til Ro. Din Guld fisk er ei til,
 Dg heller ei din Fed. Din Drøm var Narrespil.
 Ifald du iilde strax, og ingen Tid forsømte,
 Hen til det Sted, hvor du om denne Guld fisk drømte,
 Dg kasted Angel der, saa fiskede du vel,
 Dg med din gyldne Drøm ei sultede ihjel.

Cyclopen.

Til min Ven Raabek,

efter Theofrits ellefte Idylle.

Seg intet Pulver, intet Plaster veed,
 Ja intet andet Raad for Røerlighed,
 End det, min Ven, Gamøenerne tilbyde;
 Skjøndt ikkun faa dets Nektarsødhed nyde.
 5 Du kjender det, din Sang jo Vidne bær,
 Du Muserne er fremfor andre kjær.

Saa lev'de forðum paa Siciliens Kyst
 En riig Cyclop, en Polyphem, hvis Bryst,
 Af Galathea's Skjønhed var indtagen.
 10 De første Haar udvorde ham paa Hagen;
 Hans Elskov ei paa Duun og Roser laae,
 Af Furier han den omringet saae.
 Han intet troede meer hans Agt fortjene;
 Tit gik hans Saar af Marken hjem allene,
 15 Mens sørgende han sang ved Havets Bred
 Om Galathea og sin Kjærlighed,
 Fra Solen randt; der fælde han med Smerte
 Det Saar, Cythere's Spyd har voldt hans Hjerte.
 Men han fandt Lægedom; paa Klippens Top
 20 Ved Havet sad den sørgende Cyclop,

Dg sang:

- "Du flyer; du med Foragt vil lønne
 Min Kjærlighed, du Skjønnefte blandt Skjønne!
 Meer hvid du er, end Mælk; saa Kjelen er
 25 Ei kjelne Lam, som du; og vild du meer
 End Kalven er; men ei umodne Drue
 Er streng som du; jeg, maa jeg dig ei skue,
 Dig, som i søde Søn her for mig staaer
 Hver Nat, men flyer, naar søde Søn forgaaer.
 30 Du flyer med Sønnen bort blandt hine Bølger,
 Som Lammet flyer, naar Ulven det forfølger.
 Først elskede jeg dig, da jeg dig saae
 Paa Bjerget med din Moder hist at gaae;
 Du gik omkring at sanke Hyacinter,
 35 Jeg viste Veien iblandt Bjergets Klinter.
 Fra den Tid aldrig meer jeg glemmer dig,
 Nei aldrig meer; men du foragter mig.

- Jeg veed det, Smukke! hvi jeg dig forskrækker.
 Det tykke Dienbryn min Pande dækker,
 40 Dg langt det naaer til begge Dren ned;
 Get Die har jeg kun, og alt for bred
 Du seer min Næse over Læben hænge.
 Men saadan, som han er, i hine Enge
 Din Polyphem dog føder tusend Faar,
 45 Hvis beste Mælk han drikker; Høst og Vaar,
 Sa Vintren selv, mig Ost og Fiske byder,

Dg i min Mund Straapiben bedre lyder,
 End alle de Cyclopers, der er til.

Min Elskede! med Sang om dig og Spil

50 Mig tit endog en Uveirs Nat henrinder.

Jeg elleve, og alle svangre, Ginder
 For dig har født, og dertil tvende Par
 Af unge Bjørne dig bestemt jeg har.

D kom! det alt, og meer, for dig er rede.

55 Lad gule Hav kun slaae mod sine Bredde;
 Meer sød din Nat hos mig i Grotten er;
 Du blandt Cypresser og Bedbender her,
 Dg Laurbær-Træer, og Ranker sødt skal sove.
 Her rinder kjøligt Vand fra hine Skove,

60 Klart Gudedrik af Vtna's hvide Snee;
 Hvo valgde vel for dette Bølgerne?

Jeg laaden er, og det maa skee dig støder;
 Men jeg har Egeved, og hist er Gløder,
 Dg jeg kan taale, om du steger mig.

65 Mit kjære Die selv jeg gav for dig.

Hvi har jeg ikke Ginner? hine Strømme
 Jeg skulde da som Fisken gjennemsvømme,
 Dg kysse dukkende paa Havets Bund
 Din Haand, om end du nægted' mig din Mund.

70 Af Lilier jeg og Balmu skulde flette

En Krands, og bringe dig, og meer end dette;
 Jeg Vinter, Sommer, Aaret heelt omkring,
 Dig skulde bringe Egnens beste Ting.

Men nu, o snart jeg dog hos dig skal være;
 75 Jeg, ubevant, at svømme nu vil lære;
 Saa snart jeg blir en fremmed Sømand vaer,
 Da skal jeg see, hvad Glæder Dybet har.

Kom, Galathea, kom, o hør min Klage,
 Og glem, som jeg, at vende hjem tilbage!
 80 Kom, nyd med mig det søde Hyrdeliv,
 Mælk mine Faar, lav Ost, Hyrdinde bliv!

Min Moder er mig vred, og jeg vil ei sige
 Det mindste Gode om mig til min Pige,
 Endskjønt hun seer, jeg daglig tæres hen
 85 Af Sorg; men jeg vil hevne mig igjen.
 I Been og Hoved jeg mig syg vil klage;
 Jeg ene ei vil bære paa min Plage.

O Polyphem! hvor daarlig er du dog!
 Gaa, flet en Kurv! saa er du mere klog;
 90 Mælk dette Faar, bring Lov til hines Hytte!
 Din Elfskovs-Klage vil dog intet nytte.
 En anden Galathea da maa skee
 Skal finde dig, ja vel en skjønnere.
 Hver Aften mange med mig spøge ville,
 95 I natlig Dands til mig jo alle smile,
 Jeg og mig selv for noget maa ansee."

Saa Polyphem sin Elfskov nærrede,
 Og sang, og mere sødt hans Dage løbe,
 End han ved Guld sig kunde dem tilkjøbe.

Elskeren,

efter Theokrits tre og tyvende Idylle.

- Engang en ung i Elskov heftig Mand
 For en, vel smuk, men grusom, Pige brændte;
 Med Had gjengjeldte hun hans Elskovs Brand,
 Hun Amors Magt, hans Bue intet kjendte,
 5 Hun vidste ei, hvor smertelig hans Piiil
 I Hjertet er; i Dmgang og i Tale
 Var hun ubøielig, med mindste Smiil
 De smukke Læber ei hans Sorg hufvate;
 Og hvad er Diets Glands, og Rosenkind
 10 Til Trøst? Ei med et Kys hans Saar hun læger,
 Ei med et Ord; mod ham er hendes Sind
 Som Skovens vilde Dyr mod barske Jæger.
 Thi Læben spotter ham, af bitter Harm
 Er Diet fuldt; hver Træk paa hendes Kinder,
 15 Hver Mine viser hadopsfyldte Barm,
 Hun seer ham kun, og Rosen strax forsvinder.
 Men, skjendt opfyldt af Brede og Foragt,
 Hun dog er skjøn; og ved den Skjønnes Brede
 Forøges kun halstarrig Elskovs Magt.
 20 Dog kan han nu taalmodig ei tilbede
 Den Grumme meer; med Taarer gaaer han hen
 Til hendes Dør, og kysser den, og taler:
 "Du Løvehjertede og Grumme, kjend,

- Kjend, Marmorbryst, din Elfers bittre Qualer!
- 25 Uværdig al min Ild, jeg bringer dig
 For sidste Gang, en Gave nu, en Strikke.
 Bebreidelser du faaer ei meer af mig;
 Jeg, dømt af dig, vil mig i Skjebnen stikke.
 Nu gaaer jeg hen, hvor Elferen engang
- 30 Skal, siger man, et Raad mod Elskov finde,
 Hvor han skal glemme den. Det koste Tvang!
 Al Modstand jeg tilsidst skal overvinde.
 Og nu Farvel! Jeg veed, hvad forestaaer.
 Selv Rosen, ogsaa skøn, henvisnet blegner;
- 35 Sjolen pryder selv den skjønne Baar,
 Men falmer snart; snart hvide Lilje segner.
 Hvor hvid er Sneen ei? Let smelter den.
 Saa Ungdoms Glæds er skøn; men kort den varer.
 Den Tid vil komme, da du, som din Ven,
- 40 Med saaret Bryst selv Elskovs Magt erfarer;
 Men nu, det er for sidste Gang, o hør
 Din Elfer nu! mit Hjertes Qual dig saare!
 Naar du mig seer at hænge for din Dør,
 Stands, offre da din Ven en kjærlig Taare!
- 45 Medløst af Strikken bøv dig til mit Liig;
 Din Klædning røre det, et Kys du give
 Den kolde Mund! det ei forfærde dig!
 Ei selv dit Kys kan kalde mig til Live.
 En Grav, som skjule kan min Kjærlighed,
- 50 Du reise mig; naar bort fra den du iler,

Raab trende Gange da: "Hvil, Ven, i Fred!"

Læg til: "Af her en trofast Elsker hviler!"

Dg skriv saa paa min Grav: "Den Mand, hvis Liig

"Her lagdes ned, blev dræbt af Elskovs Smerte.

55 "Stat stille, Vandringsmand, og græd, og siig:

"Han elsket har et haardt, et grusomt Hjerter."

Saa var hans Ord. Ved Bæggen han en Steen

Dpreiser sig; ved høie Dørstok binder

Sin Strikke fast, om Halsen kaster den,

60 Dg hænger død.

Hun aabner Døren, finder

Ham hængende og qvalt ved hendes Dør;

Men røres ei, og ingen Taare flyder;

Hun gaaer ham tæt forbi, og kold, som før,

65 Hun uforstyrret Ungdoms Glæder nyder.

Snart kommer hun engang i Bad; der stod

Den Gud, som hun, der har sin Elsker hadet,

Fornærmet har; paa høie Marmorfod

Staaer Amor der, og helder over Badet.

70 Dg Styttten styrter ned; knust ligger hun,

Dg Hævnens Lyst fortørnet Amor nyder;

Ei mindste Ord udstønner hendes Mund;

Det Purpurblod vidt over Badet flyder.

Farvel, I Elskende! thi knust og død

75 Den Haarde er. Lad fare stolte Drømme,

Dg elsker, lyder kun, hvad Amor bød!

Thi uforsonlig streng vil Amor dømme.

M e l i b æ u s ,

efter Virgils syvende Ekloge.

Melibæus.

Engang, som Daphnis sad i Skyggen af en Eg,
 Drev just til samme Sted to Hyrder deres Dvæg.
 Den ene Coridon, den anden Thyrsis hedder;
 Og dennes Hjord var Faar, hins melkbespendte Geder.
 De var i Ungdoms Flor, fra samme Nabolav,
 Og Sang den ene ei den anden eftergav.
 De nu, som ellers tidt, fornyed gammel Trætte,
 Nu just det traf sig, at jeg blev Vidne til dette.
 Thi mens jeg rygtede mit spæde Myrte Bæd,
 Saa var af Hjorden just min Bæder bleven fjæd.
 "Kom, sagde Daphnis! kom, jeg her har seet Din
 Bæder,

Kom sæt Dig, har Du Tid, det nytter ei, du leder.
 Og for at drikke her, han nu ved Aftens Tid
 Med alle Egnens Faar vil sikkert komme hid.
 Og Ly ved Flodens Rør, og under Egens Skygge,
 Paa Minzos grønne Bred, for alskens Tummel trygge,
 Ved disse Hyrders Sang, og Vesten-Vindens Spil,
 Og Biens muntre Sværm vi os forlyste vil."
 Saa vare Daphnis Ord. Hvor kunde jeg vel slippe,
 Ei Phillis havde jeg, og ingen tro Alcippe
 Som kunde hjælpe mig min Hjord i Huus at faae.

Men her er Bæddemaal, som ei forsømmes maa.
 Jeg satte alt tilsidst for dette Spøg tilside.
 Man sagde, Muserne best skiftviis Sang kan lide,
 Og først sang Coridon. Ja hør nu kun engang.
 Jeg mindes ganske vel den Vise, som de sang:

Coridon.

J Pieridiske Gudinder,
 Som have dannet Codri Sang!
 Forunder mig, som ham engang,
 J Sang at blive Dervinder!
 Hvis ei, saa dø al Lyst og Leeg!
 Stum Fløiten hænge skal paa denne Teg.

Thyrsis.

Min Sang, min Fløites Lyd erlanger
 Blandt Landets Hyrder høiest Roes.
 D kroner, Codri Sang tiltrods,
 D kroner eders unge Sanger,
 At Codrus af Misundelse
 Kan brikke, naar han faaer min Krands at see.

Coridon.

Tag gunstig, Skovenes Gudinde!
 Det barske Bildsvin, jeg frembær,
 Den Hjort, som nu dit Dffer er,
 Og lad mig, lad mig Prisen vinde!
 Ja faaer min Sang din høie Gunst,
 Jeg dig af Marmor danne skal med Kunst.

Thyrsis.

Din Mælk, Priap! jeg dig skal yde;
 Alt nok for saadan Gud, som du!
 Du har din Marmor-Støtte nu;
 Med gylden Siir jeg den skal pryde,
 Sa ydmyg jeg dig lyde vil,
 I fald min lille Hjord maa tage til.

Coridon.

Rom Galatea! elskte Pige!
 Rom lad mig knæle for dit Skjød,
 Som Hyblas Honning er du sød,
 Din Yndighed er uden Lige.
 Du smuk, som Engens Lilje er,
 O kom, har du din Hyrde mere kjær.

Thyrsis.

Min Nymphe! smukke Nereide!
 Hør nu: gid jeg maa blive dig
 Som Gift og Pest affskyelig;
 Ja gid du mig ei bedre lide,
 End værste Urt, paa Marken staaer,
 Om ved dit Savn ei Timer blive Aar.

Coridon.

Den varme Soelhvervs Dage kommer,
 Nu blomstrer alt Krat-Skovens Top,
 Hift hovner nu Vinrankens Knop,
 Nu brænder alt den hede Sommer.

O Hjord! hin Eng, som Sønnen blød,
O der ved Kildens Bred er Hvilen sød.

Thyrsis.

Naar Vinters Storm og Kulde kommer,
Har jeg mit Hjem og Arnested,
At varmes og oplives ved,
Til vi paa ny har munter Sommer.
Jeg møder Vintren uden Angst,
Saa rolig, som en Ulv gaaer ud paa Fangst.

Coridon.

Hvor blide ere disse Egne!
Hvor er ei Genbær-Træet smukt!
Hver Eble-Træ, hvor fuldt af Frugt!
Hver Green jo færdig er at segne!
Men reiser min Alexis bort,
Vil Floden tørres, alting blive fort.

Thyrsis.

Er Phyllis ei i disse Egne,
Er Agren tør, og Bejret syg,
Hvert Træ bortvisner blegt og syg,
Og mørkt og øde alle vegne.
Men kommer hun, hvert Træ er grønt,
Og alting strax, som hun, er mildt og skjønt.

Coridon.

Alcides Popel-Træet ynder,
Og Bacchus Ranken tung af Vin,

Men Myrten kalder Venus sin,
 Min Phyllis Hassel-Busken ynder;
 Og Haslen alle overgaaer,
 Saa længe den i Gunst hos Phyllis staaer.

Thyrsis.

Den ranke Bøg er Skovens Smykke,
 Og Poplen girer Flodens Bred;
 Men hvor er Siir og Undighed,
 Naar Phyllis Du Dig vil undrykke?
 Du smukke Pige ene blier
 Min Haves, Skovs, ja Egnens Siir.

Melibæus.

Saa sang de begge to i Daphnis's smukke Eng;
 Men Coridon blev da min egen bedste Dreng.

De Borne de.

En Idyl af J. S. Voss.

Mikkel.

Vindsen bli'r klar. Der er ingen Rand om Maanen,
 der funkler
 Kun faa Stjerner paa skæfrie, blanke, mørkeblaa
 Himmel.
 Hvor det løb fiønt tilforn, naar Degnen om hellige
 Aften

Rimed' i Taarnet! Nu skralder det huult, som Ring-
ning til Ligfærd.

Sans.

Ikke saa modløs, Mikkel! see kun, hvor alle bær
Synker,

Mai og Aakander hjem til Pynt i Huse og Kirke.

Engang hviler man dog fra Hovslæbet. Lad os en
Smule

Synge! Luften er sval, og det klinger saa prægtig om
Aftnen;

Hestene græsser saa rolig i dugfulde Eng, og ved Tøiret
Holdes de nok fra Rugen, der, Gud ske Lov! staaer
saa deilig.

Ellerne dufte saa sødt, og sødt klinger Frøernes
Synge;

Nattergalen slaaer i med dem. Hvad siger Du, Mikkel,
Om Grev Bernstorffs Bise, om Stenen paa Gjentofte
Bakke,

Eller kjender Du ei den herlige Sang om Niels Lembak?
Det er en Sang! vor ny Kaplan fik mig lært den i
Søndags;

Tre Gange sang han den heel ved Præstens Postiv
efter Noder,

Da jeg bragte ham ned de to Lærker, jeg gjorde saa
tamme,

At de tit sad, og sang paa mit Hoved, paa Toppen af
Huen.

Kom, og brum Bassen dertil, eller pib dertil i Dit
Maiblad.

Mikkel.

Seer Du ved Møllerens Aa det Lærred, der ligger
paa Blegen?

Seer Du, det skinner i Maanen? og Hans! og
kjender Du hende,

Som sin Brudserf der har lagt forgjeves paa Blegen?
Lagt den forgjæves der — og Du nøder mig dog til at
synge!

Hans.

Nu da, der vogter Katrine sin Bleg i Huset ved
Møllen;

Netop hørte jeg nu hendes Sang mellem Dværnernes
Brumlen.

Men hvad er det, Du snakker? Hun bleger forgjeves
sit Brudtøi?

Gjør da vort naadige Herskab ei selv jeres Bryllup til
Høsten?

Mikkel.

Søg Du Tro og Love hos naadige Herskab! nei
Skjelmer,

Skjelmer de ere, og værd at dingle i høieste Galge.

Hans.

Ist, ei saa høit! om ham sligt hans lille Finger
fortæller!

Mikkel.

Lad den fortælle, hvad sandt er; har ikke den Karl
lovt mig Bryllup,

Og min Frihed dertil, for hundrede Daler — Min
Fader

Med det skaldede rystende Hove'd, og min Bro'er,
stakkels Krøbling,

(Som den Karl folgte bort, som en Hund til den en-
gelske Kaper,

Der løb her ind Anno Firs, for at miste de dygtige
Knokler

Bed Hollænders, og Franskmænds, og Menneskeæde-
res Kugler)

Alle skræbde frem alt, alt, hvad de havde til beste,
Brudegavs Dalere, Spesjer, Johanneser, skimlede
Kroner,

Rigsorter og Pillarer, og Drer, Kopeker og Rubler;
Solgte dertil endnu den brune Wallak med Bledset,
Såmt den rødbrune Stud paa Fastemarked for Skam-
fjøb;

Så endog salig Moers den sølvbeslagene Psalmbog,
Der var Fæstensgave af Fa'er, den Gang han var
Frier,

Ogsaa den Guldring, hun gav ham, og hvortil hun
havde sparet,

Bed at sje om Natten, den Gang hun tjente i Halborg.

"Mikkel, sagde de, tag den smule Armod, vor sidste

"Nøds og Ures Skilling; og bring det den sultene
Junker.

"Bedre fattig og fri, end Slave med Salomons
Rigdom!

"Band og Brød er nok til Livet. Arbeid Du kun ærlig,

"Syng, og beed, og hav Tillid til Gud, som i Vin-
treen bespiser

"Himmelens Fugle, og fløder Lilien. Ei græd, men
vær lystig!

"See Din Faer er nu gammel; graat blev hans Ho-
ved og skaldet

"Under Kummer. Det rystende nu sig hælder mod
Graven;

"Og Din Broder alt halv er bortvisnet. Snart Gud
os vil føre

"Bort fra Jammerdalen til Fredens evige Hytter.

"Tag de lumpne Penge og bring ham dem; Mikkel!
Du bringer

"Taarer og Blod. — Trøst ham Gud, naar de ham
brænde paa Sjælen!"

Grædende bragte jeg dem til den Karl. Han talte
dem. "Mikkel!

"Bryllup og Frihed jeg gi'er Dig; men" — og nu
trak han paa Axelen.

Hans.

Plager Ganden ham da? Hvad har hans Naade da
nu for?

Mikkel.

Den, der vil hænge sig, Hans, den finder sagtens en
Strikke.

See! der havde jeg tøret op paa hans Eng; hist jeg
havde

Pløiet for grundt, der kun halvtorsket Kornet — og
Gud veed —

Kort hans Regning var større end hundrede Daler —
Jeg kunde,

Mumled' han, gjerne flaae mig til Ro; han havde
Formodning,

Om, hvem det var, det stjal den Halvtønde Rug bort
af Loen.

Hans.

Havde han Ret i det første; det var ei meget at undre;
Thi hvad Troskab forlanger den Skurk af den, som
bestandig

Under Ladefogds Svøbe kjemper med Skjendsel og
Hunger?

Men for den sidste Beskyldning, Du skal ham stevne
for Landsret.

Der skal jeg bevidne: Johan, Lakeien, af Loen

Har, som den naadige Frue ham forud tillod, stjaalet
Rugen.

Mikkel.

Hans! Den hellige Nadver jeg ta'r paa, at jeg er
uskyldig.

Har jeg ei, siden jeg fik det spildte Haab, plantet
Træer?

Ei sadt Gjerder? ei flirket paa Hytten? og ei gravet
Grøfter?

Men nu stevne! ved hvem? hvor er Pengene? Og
hvad veed Kongen,

Hvad hans Ministre, deraf? Ministrene! Pyt, mellem
Ravne

Hugger den eene vel Dinene ud paa den anden? — Ja
syng kun,

Syng kun Katrine, og dands paa Blegdammen! Du
har din Frihed,

Fri skal Din Brudgom og være. Han er det. Snart
dandse vi lystig

Paa vor Bryllupsdag, i lange hoppende Rader,
Over Bakke og Dal — og Fogden med Pidsken slaaer
Takten.

Men Du græder, for Konerne snart vil nedrive Din
Fletning.

Trøst Dig min Tøs! ogsaa godt vil Konehuen Dig
flæde,

See den gamle Mand, hvor han græder af Glæde!
vor Krøbling,

Hvor han lystig i Dands springer let omkring paa sit
Træbeen.

Tør Du Taarerne af, og glæd Dig, thi de har jo alle
Gjort os lykkelig; Du er en fri og lykkelig Kone,

Snart en lykkelig Moder til frie Sønner og Døttre.

Jo, Hans! — Men den Mand skal mig, om jeg ei

la'r den rødgule Hane

Flyve hen over den naadige Røvers Tag, og saa ta'er

jeg

Sollen ved Stranden, og vips, saa er jeg over i

Sverrig.

Hans.

Men tænk, Mikkel! hans Børn!

Mikkel.

Den Snogynge! Falder da Ublet

Langt fra Stammen? Den Snogynge hvisler jo alt,

som de gamle.

Gik ei Hovmest'ren i Dag, og græd, og vreed sine

Hænder!

Hans.

Men det hedder: "Mig tilhører Hevnen, og jeg vil

gjengjelde"

Siger Herren. Og nu Din gamle Fader og Broder!

Mikkel.

Herlige Ord! "Mig tilhører Hevnen og jeg vil gjen-

gjælde."

Ve! til Gud min Sag jeg betroer, og lider taalmodig,

Men, paa Dommens Dag staae og vi for Hevnerens

Udsyn.

Hans.

Mikkel! Du talte om Dans. Jeg vil fortælle Dig noget.

Kjender Du ikke den Høi der henne paa Veien til Thisted,
Strax, naar man dreier omkring under Krattet langs
hen ad Aaen,

Der hvor Lyngen begynder? Hen over ad Høire staaer
Galgen;

Lige for den er Høien. Min salig Morbro'er, Peer
Sæger

Lured Skjærtorsdag Nat i Maanesskin der efter Ræven
Ret som det var, saa kom der, med Bulder som Tor-
den, af Krattet

En Flok Sægere ud, og feiede af gjennem Lyngen.

Hurra! skreeg' Sægerne høit, og Hestene prusted' og
vinsked';

Piskenes smældte, og Jagthornet hylte, og djævelske Hunde
Glammed' ad Hiorten; og nu stak heele Jagten mod
Høien.

Bips, der stod Høien opløftet paa fire gloende Piller. —
Morbro'er, der læste i Bøger, trods Præsten, og
brød sig kun lidt om

Spøgelses, holdte sig fjæk, og uagtet hans Graaskim-
mel prusted',

Tænk, saa reed han dog modig, som altid han var,
lige til dem.

Gjet nu engang, hvad det var, og hvad Spil gamle
Satan der havde!

Sægere, Heste, Hunde var alt sammen Junkre, med
Mantler,

Skjægge, og store Parykker, og Sabler, og fuldeste
Rustning,

Som de Schlaraffengesigter i Junkerens Storstue staae
der.

Qvindfolk med høie Fontanser, og Fiskebeensskjorter
med Slæb paa,

Bød dem op til en Dans. Der raslede de gloende
Lænker;

Og til Musik der skralded' af Høien en Hvinen og
Luden. —

Derpaa blev Taffelet dækket. Øverst ved Enden af
Bordet

Satte Stifteren sig af den høiadelige Stamme;

Stratenrøver han var, som hans Ansigt og vifte. Hans
Buxer

Bams og Støvler, og alt, var af gloende Jern! og
der aad' de

Blodigt Menneskekjød, drak dertil kaagende Taarer. —

Nederst ved Bordhjørnet sad den sidst hensovne af
Stammen,

Bores Junkers Papa, Hr. Landraaden. fuld af For-
undring

Snused' han, thi han lugtede levende Folk; han keeg
bag sig

Hen ad Galgen, og saae min Morbro'er staae der, og kige.

Hurtigen sprang han op af den gloende Stoel, saa den
rasled',

Bragte ham Bægeret fuldt af Taarer, og brølte:

"Stik ud Peer!"

Peer vil ikke; han skal. "Nu, skal jeg da drikke saa
maa jeg."

Sagde han: "altsaa i Guds Navn!" og, Knald!
saa var alting forsvundet.

Mikkel.

Snart er denne Karl med. Da er hans Musik vore
vore Sukke.

Ha, og da skal vore Taarer ham brænde i Sjælen.

Hans.

Heida, og saa skal han dandse Kisrausen med hendes
Naade,

Frue Tipoldemama! O da vil han trippe, og kneise.
Men hans Kjælling, det Beenrad, vil bande paa fransk,
spytte Funke

Ud den gammeldags Dands, naar ei den sipperne
Lærne

Hænger Lænkerne modens og peent nok. Da gotter
sig Satan.

Mikkel! Har Du Tobak? De Myg stikke hæslig i
Aften.

Mikkel.

Der, tag Pungen og stop. Den gav mig Katrine til
Julen:

Den Gang havde vi Haab endnu, og var' glade, som
Smaabørn.

Hans! der slaaer Du forgjæves, for Vinden ta'er Trø-
fket af Tønden.

Sno Dig.

Hans.

Nu har jeg Ild. Tænd ogsaa Din Pibe
for Selskab!

Hei, der slaaer Skimlen sig løs; ei see dog hvor Plaz-
gen i Løiret

Bimfler, og skaaer sig — Du skal, kommer Du i Sun-
ferens Uger!

Pots! han prygler os krumme og lamme. Pasop!
efter Skimlen!

Den halvfjerdefindstyvende Geburtsdag.

efter Vosses fiortende I d y l.

Bøyet over Postillen, ved Dvæns varmen Side,
Sad den ærlige Dam, nu fyrgetyvende Winter
Byens Organist; i arvede Lænestol sad han;
Kunstig udskaaen den var, betrukket med brunnarvet
Nyslør.

Arme, Sæde og Ryg svulmed' høit af elastiske Krøl-
haar.

Tidt han Hænderne folded', og tidt han med lydelig
Mumlen

Læste de trøstfulde Sprog og Formanelser? men efter-
haanden

Mattedes Diet; det nu var i qvægende Middagsflum
luffet.

Festlig med fribet Kalmants Kasseking var Oldingen
pyntet;

Thi det var hans halvfierdsindstyvende glade Geburtsdag.
Og nu havde hans Søn, den lærde Pastor i Melby
Nys sendt fire Glasfer af gamle balsamiske Rhinskvinn
Med det Løfte, at, hvis for den dybe Snee det blev
mueligt,

Skulde han vist ham i Dag med sin unge Kone besøge.
En af Glasferne havde den Gamle i Dag over Borde
Glad afrevet dens Segl, og kluftet med Moer, og et
Glas tømt

Paa deres kjære Søn, og hans unge Kjærestes Sund-
hed,

Som han saa ønsked' endnu at see før hans salige
Hensart.

Over Postillen laae vor Oldings sneehvide Løkker
Brillerne og den Fløiels violblaae firlige Hue
Med den Rævestinds Bræm, og Duff og Lidser af
Guldtraad.

Moer havde prydet Seng og Vindver med rene
Gardiner,

Ryddet op overalt, og feiet Gulvet i Flamme.
Over Bordet havde hun bredt rødblomme Thebug,
Kenset Støvet bort af Rosmarinen ved Vindvet,
Ligesom og af Levkøien og Rosenbusken i Krogen

Samt af den grønne Kurb ved Dvnen med Lillie-
konvaller,

Rundtom Laerkner og Fade af Tin velskurede glimred'
Fra Karnissen; de to blaablomstrede Rostoffer Kruse
Hængte hver paa sin Knag! saa det smukke Fyrfad af
Messing

Manglefiæl og Stok, og den sirlige Balnødtræes Ulen.
Men det grønne Klaveer af Oldingen stemt og be-
strænget

Stod med sit billedbemalede Laag, og skinned'; for
neden

Hang et Pedal, paa Bogstolen laae den aabne Cho-
ralbog

Ogsaa Egeskabet, med vingede Hovder og Sirnkler
Skrueformede Been, og Laaseffildte af Messing
(Dette fik Moer af sin salig Moer, Degninden, til
Medgift)

Hadde hun støvet af, og bonet med Bor, saa det
glindsed'.

Oven stod paa Trapper en Hund, og en glubende Løve,
Begge af Gibs, og Glasfe med kunstig flebne Figurer,
To Thepotter af Tin, og Kopper af Leertøi, og Ubler.

Og af den vidieflette Spindestoel nu hun sig
hæved'

Langsom, og tripped' paa knirkende Sand hen til Uhret
ved Væggen,

Og bandt Slaglobdets Snor ved Sømmet, at ikke
 den Gamle
 Skulde opvækkes ved Glasflokkens Klang og høi-
 mælede Rukuk;
 Saae derpaa ud, hvor Sneen tæthvirvlet mod Vind-
 verne rasled,
 Og hvor den stødende Storm brused' frem i hvert
 Hjørne af Gaarden,
 Skiulende strax alle Spor efter Kragen, der hopped'
 paa Loen.
 Og nu hun rysted' med Hov'det, og hvissede halv,
 hvad hun tænkte:

Gode Gud! hvor det stormer, og Sneen sig
 famler, hvor Ly er;
 Stakkels reisende Folk! det er et Vejr, hvori ingen,
 Som forbarmer sig over sit Kræ, jog en Hund ud af
 Døren.
 Men min Søn kommer dog til Geburtsdagen; vist,
 o mit Hierte
 Banker mig saa; og see! hvor Ratten paa Trinnet
 af Bordet
 Snurrer, og slikker sin Note, og toer sig om Skiæg
 og om Nakke;
 Fremmede faae vi da vist, efter alle Fornuftiges Domme.
 Saa hun taled', med skjælvende Haand hun
 Kopperne ordned'

at Hylde Sukkerdaasen, og bortjog de snurrende Gluer,
 Som hendes Mand havde sparet med Smækken til
 og Selskab om Vintren;

og Tog to hollandske grøntbepoede Piber af Hylben,
 og Ug af Kardusen Tobak paa Tintallerkener lagde.

i Nu gik hun hen, med hæst og dæmpet Stemme
 hun kaldte

hoppe Frem af Borgestuen Marie fra rumlende Spoelroff,
 og Hvor hun det haspede Garn fra Vinden affspoelte til
 og Bævning:

neem Skrab mig Kul, Marie! herfrem af Dvnen, og
 læg saa

ing Brænde og Tørst berind, og Bøgeved; mag, det kan
 brænde,

nd Men vær sagte, at Ga'er af Middagssovnens ei vækkes;
 Naar det da er brændt ned, saa skynd den knortede
 Klods ind,

n Thi vor gamle Ga'er han klager, det veed vi, bestandig
 over Frost, og tyer til Solen endogsaa i Høsten.
 Børnene ogsaa nok kan behøve lidt Varme i Stuen.

a Saaledes taled' hun; da skrabed' Marie af
 Dvnen

Der Kul, lagde dygtig i, og vækkede Luften med Bisten,
 og Hostede, skændte paa Røgen, og tørred' de græbende
 Dine.

Men nu brændte Moer paa Skorsteensessen i Panden
 Over Gløderne Kaffe, og rørte den om med sin Træske
 Knagende Bønnerne fædte, og bruned' sig, medens
 en Taage

Dampende tyk stod op, og Røkken og Loft gjennemrøgte.
 Og fra Skorsteenshylden nedtog hun Møllen, og hældte
 Bønnerne i dens Bæger, den mellem Knæerne satte,
 Holdt paa Kassen med venstre Haand, dreied' Knap-
 pen med høire,

Samled' husholddrift tidt de hoppende Bønner af Skjødets,
 Og paa det graa Papir udgjød grovmalede Kaffe.
 Men nu standsed' hun midt i Løbet den raslende Mølle,
 Vendte sig til Marie, som lukkede Døren, og talte;

Gil, Marie! og luk den vagtsomme Hund ind i
 Skuret,

At, naar Slæden kommer, ei Fa'er ved hans Gjen-
 skal vækkes.

Men forsømmer ei Hans, for mørke Aften at hente
 Brasnerne hjem fra Lars Fisker? gaae, bring ham
 Posen, og mind ham!

Om han ogsaa kløved' en Smule Brænde til Gaasen,
 Som skal paa Spid; Gaa, flye ham Dren — og saa
 med det samme

Stig op paa Dueslaget, og see, om Slæden ei kommer!
 Saa befoel hun; da hasted' af Røf'net den flit-
 tige Tørne,

Nedtog Dren og Posen af sodede Bæg, hvor de hængte,
 Lokked' med skimlet Brød den tro Pasop ind i Skuret,
 Kramped' saa Dørren til, inden hvilken han peeb, og
 han kradsed',

Løb giennem Sneen til Loen, hvor Hans med vældig-
 ste Arbeid'

Hakkelse skar; thi han frøs. Hun mindte ham, ilede
 derpaa

Op til Dueflaget, og pusted', og gned sine Hænder,
 Putted' dem under Forklædet ind, eller slog dem om
 Skuldren.

Og i den Taage af flyvende Sne hun skimted',
 hvor Slæden

Strax ved Byen foer klingrende ned over Bakken; fra
 Stigen

Gled' hun ned, og bragte den gamle Mo'er dette
 Budskab.

Hurtig med bævende Knæ iiled' Mo'er, høit
 slog hendes Hierte;

Anden var kort, hun løb, og tabte i Løbet sin Tøffel.
 Tærnen gik til Porten, og aabned, og mere og mere
 Nærmed' sig Klinget, og Pidskens Knald og Hestens
 Trampen.

Og giennem Gaardporten ind fremsvæved' besneede
 Slæde,

Og ved Dørren standsed' de prustende dampende Heste.

Gamle Mo'er hasted' ud, og raabte: Velkommen!
 Velkommen!

Favned med Kys sin elskede Søn, som først sprang
 af Glæden,

Og hjalp Datteren ud af hendes haarrige Fodsæk.
 Løste den Gloyels Kyse, og kysfede hende; da trilled'
 Glædes Graad fra den Gamles paa Datterens yndige
 Kinder.

Men hvor er min Fader? han er dog frisk sin
 Geburtsdag?

Spurgde Sønnen. Da tysfede Moer med vinkende
 Hænder:

Stille! han sover; først bliver qvit de besneede Kapper,
 Derpaa væk ham med Kyse, du kjære, du elskede
 Datter!

Arme Barn! dit Ansigt er rødt som en Glød af den
 Østvind;

Men der er varmt i Stuen, og strax er Kaffeen færdig.

Saa hun taled', paa dreiede Knag deres Kapper
 ophængde,

Åbnede Klinken sagte, og Børnene trined' i Stuen.
 Men den unge Kone med skønne smilende Ansigt
 Hopped' hen, og kysfede Oldingens Kind, og forskrækket
 Saae han op, og han hang i hans Børns omfavnende
 Arme.

Ungdommen og Alderdommen.

En Idylle.

Palæmon. Thyrsis. Amynt.

Palæmon.

Hæd straalers Solen, Thyrsis! lad os søge
et bedre Skjul ved hine høie Bøge;
Fra Buxten her vi dog nu snart maae flye,
naar Solen kommer hid; og hvis hiin Sky
medbringer Regn, den os kun slet bedækker.

Thyrsis.

Velan! den gamle Bøg jo hist udstrækker
tæt sammenflettet tykbeløvet Green;
Vi Ly og Skygge finde under den.
Der græsser Hjorden nær, og vil der falde
den Regn, det truer med, saa kan vi kalde
vor Hjord derhen; der Skjul er meer end nok
saavel for os, som for vor liden Flok.

Palæmon.

Hist kommer vor Amynt, hvad om vi kaldte
ham hid, at høre paa den Sang, vi talte
forleden om?

Thyrsis.

Jeg tænkte selv derpaa;
Men, tænkte jeg, det mig kun slet vil gaae
i Væddesang mod dig, som Sangerguden

faa rigt begavet har; og desforuden
er dette Bæger, som af Balbirk Træ
jeg just har fkaaret nu, det eneste
du vinde kan, om han dig det tilkjendet.

Palæmon.

See, denne Stav jeg selv med egne Hænder
udfkaaret har, og trende Snese Aar
jeg drevet har med den min lille Hjord.
Du seer Silen med Blomsterkrandsen hildet,
ved Druen glad, paa den med Glid afbildet.
For Resten see, hvor smukt den knudret er,
faa god en Stav jeg faaer nok aldrig meer;
Men hør det du af Brug og Aar den finder;
Den vinder du, hvis jeg ei Bægret vinder.

Thyrsis.

De evigunge trende Gratier
i Dands afbildte du paa Bægret seer.
See disse fine Træk, de snart afflibes,
om med uvarsom Haand for tidt det gribes.
Det være dit, naar Sangen er fuldendt,
og det, som vist vil skee, dig blir tilkjendt.

Palæmon.

Kom hid, Amynt, hvad har du at forrette,
som hindrer dig? Sid her, en Krands du flette.
Den unge Hyrdes Tæse du med den
nu pryde skal; thi hør, min gode Ven,
en Bæddesang vi to vil her istemme;

Du veed, jeg dog har mangen Priis der hjemme,
som før jeg vandt, ham vandt jeg ingen af.

Et Bæger vedder han, og jeg min Stav;

Du dømme skal, hvo vundne Priis skal tage.

Amynt.

Velan! begynder. Her i fordums Dage
sang selv Apoll! sødt lød hans Cithars Klang,
selv Pierider lytted' paa hans Sang
i Busken hist: paa ny jeg skal fornemme
dem lytte paa den Sang, I vil istemme,
I Phæbi Yndlinger!

Thyrsis.

Bedst gjorde jeg,
om nøiet med din Roes jeg voved' ei
at miste den; men dristigt Haab mig kalder.
Din Roes, Palæmon, meer end høie Alder
dig byder at begynde. Nu, velan!
begynd; jeg svarer dig, saa godt jeg kan.

Palæmon.

Til Alderdommens Priis og Ære,
og om den faste, jevne Lyst,
som fylder vise Oldings Bryst,
min stille Sang istemt skal være.
Lyksalig den, som overstreed
den lange kummerfulde Kjede
af hine Aars Besværlighed;
Kun Oldings Bryst kan føle Glæde.

Thyrsis.

Til muntre Ungdoms Priis indgyde
 Camenen selv sin Yndling Sang!
 Med glade Toner skal dens Klang
 høit gennem Skov og Dale lyde.
 Og sød er Livets blide Vaar,
 og glade gaae dens muntre Dage;
 Til den, naar Glødens Tid forgaaer,
 seer frosne Olding fro tilbage.

Palæmon.

Den blide Vaar er riig paa Møie,
 og Sommerdagen lang og heed
 udperfer stræbsom Hyrdes Sveed;
 Mig gylde Høst kan bedst fornøie.
 Da fede Mælk og pibed Ost,
 og endte Stræbens Frugt man nyder;
 da Druens Nektar, Ublets Most
 den sorgfri Hyrdes Hjerte fryder.

Thyrsis.

O du, som Rosens Bæger fylder
 med Ambraduft, o blide Vaar!
 du Sæd til Aarets Fryd udsaaer,
 selv Høstens Marker du forgylde.
 Naturen, før i Dvale lagt,
 med Blomsterkrandse du omslynger:
 dig, iført elysæisk Pragt,
 alt, hvad som aander, fro besynger.

Palæmon.

Vor Alders Høst, dens Fred og Glæde,
 er Maalet for et nøisomt Liv;
 Kun Daaren søger Tidsfordriv
 i det, han gammel skal begræde.
 Kun for en sildig Alders Aar
 hver anden Alder stræber, sveder;
 Vee den, som ei fra Livets Vaar
 sig stedse mod dets Høst bereder.

Thyrsis.

Kun muntre Ungdom Livet nyder;
 raff smager den med hver en Sands
 Naturens Fryd, og seer dens Glands;
 Men Tiden Fryd og Glands udrydder.
 Jeg nyder glad min Alders Vaar,
 Skjøn Himlens Hvelving mig bedækker;
 For mig sødt Lærken Triller flaaer;
 Græshoppen sødt i Marken kvækker.

Palæmon.

Som Havets spildte Bølger bryde
 af Stormen ført' mod trygge Kyst;
 Saa bruser vilde Yndlings Bryst,
 naar utæmt' Sindets Storme lyde.
 Men fast den stille Alderdom
 ei kjender hine Stormes Vælde;
 Inddysset i ufrugtbar Slum,
 den ei vor No formaaer at fælde.

Thyrsis.

Naar raske Storme Bølger trille,
 den fløge Styrmand glad sin Stavn
 seer ile frem fra Havn til Havn;
 Han hader Havblis' lumste Hvile;
 Den muntre Ungdom ræddes ei
 for Bindens Stød; han glad den følger.
 Najader styre vores Bei,
 og jevne de oprørte Bølger.

Palæmon.

Fortærende er Elskovs Plage;
 den blødgjør mandig Ynglings Sjel;
 gjør Kæmpen selv til feige Træl;
 Dens Følgeskab er Suk og Klage.
 Den Skjønnes Roser falme hen,
 og Elskovs Drøm i Hast bortfarer;
 Men Diding fløg foragter den
 mod Venfskab, som med Livet varer.

Thyrsis.

Du, som min Alder glad tilbeder,
 o Kjærlighed, udstræk din Arm!
 Saar dybt paa ny den Ddings Barm,
 som spotte tør din Guddoms Hæder!
 Mit Bryst er varmt af Venfskabs Ild,
 erkjender dybt dens sande Glæde;
 Men Phyllis Ynde, Phyllis Smil
 mit Bryst til Døden skal tilbede.

Palæmon.

Med Gift du Druens Nektar blander
og Had og Drab, o Glædens Gud!
Naar dristig Yngling kommer ud
det Bæger, som han snart forbander.
Med Venſkabs blide, jevne Fryd
opfylder du dit vide Bæger,
naar under stille Sanges Lyd
din Nektar viſe Oldingqvæger.

Thyrſis.

Blid Evan rafke Yngling rækker
ſit Bæger kronet med ſin Krands;
Dets Ild opglødende hver Sands
til dobbelt Kraft og Styrke vækker.
Da trefold ſkjon mig Phyllis er,
med trefold Ild hun mig omarmer;
dens ſande Kraft ei føles meer,
naar Ungdoms Blod ei meer opvarmer.

Palæmon.

Erfarenhed og Sindets Styrke
kun Tid og Alder lære kan;
Men uforſøgt den unge Mand
vild ſværmer, ſom i Nat og Mørke.
Den Yngling, ſom til mandig Daad
har Kraft og Lyſt, forgieves ſtræber,
om han foragter Klogſkabs Raad
af den erfarne Oldings Læber.

Thyrsis.

Den raske Ungdoms Ild forkaster
 al frygtsom Tvivl; Fornuftens Bud
 ei først ved Grublen findes ud;
 Den unge snart til Maalet haster.
 Med stærke Arm og modig Sjæl
 han ingen Daad besværlig finder.
 Feig spandt Omphales gamle Træl,
 som ung var Lovers Overvinder.

Palæmon.

Den Gamle, løst fra Livets Lænker,
 dets Sødhed fri modtage kan;
 Dets Kummer gaaer ham lidet an,
 og intet meer hans Hjerte krænker.
 Glad, under Dages Byrde frum,
 gaaer mæt af Alder gamle Byrde
 til Glæden i Elysium;
 Der først forglemmes Livets Byrde.

Thyrsis.

Sødt flyde Ungdoms blide Dage,
 dens Styrke trodser al Besvær;
 I den lykfsaligt Livet er,
 og ubekjendt med Kummer's Klage.
 Fornøiet jeg med sorgfri Aand
 min Ungdoms muntre Bane vandrer;
 Afstjær da Døden Livets Baand,
 jeg kun Elysium forandrer.

Umynt.

Langt meer end Sang af kjelne Nattergale,
 liig Zephyrs Lyd i bukkbevorne Dale,
 og Kildens Raflen af det rige Væld,
 fortryller eders Sang min hele Sjæl.
 Tidt denne Sang I her paa ny istemme!
 Vor hele Egn skal Livets Vægt forglemme.
 Du Egnens unge Hyrder lære skal
 din Sang, min Thyrsis, og dens Tonefald
 skal disse Høies Echo glad gjentage;
 Den af hver Ynglings Barm al Sorg forjage!

Om dig, Palæmon! som saa vel tilfreds
 din Alder bær, jeg tidt en talrig Kreds
 af gamle Hyrder samle skal, og lære
 af din den stille Sang, som du, at bære
 den Byrde, som er dig saa sød og let.

I begge har til Prisen lige Ret.
 Din Stav, Palæmon, Thyrsis skal modtage;
 Dig Druen sød af Thyrsis Bæger smage,
 det vinder du. Jeg tvende Krandsse bandt,
 modtager hver den Krands, I begge vandt.
 For Næsten begge lærer Egnens Hyrder,
 at, har hver Alder sine egne Byrder,
 saa har og hver sin Sødhed og sin Lyst.
 som vældig nydes af den Vises Bryst;
 At Daaren sig omsonst lykkelig kalder,

trods Skjebnens Gunst, i hver en Livets Alder;
 At Dyd og Wiisdom gjør hver Alder liig,
 og uden dem er ingen lykkelig.

Alexis og Cloe.

Kvander.

Ti! stille Bæk! som rasler gennem Engen.
 Dpfylt af Lyst jeg tldt dig hørde spille
 Forbi mit yndige, mit bløde Leje,
 Naar Natten her begyndte, at udbrede
 Sit vederqvægende, sit kolde Teppe
 Paa Skovens Top og vore gyldne Marker.
 Men ti nu, Bæk, og tier, Nattergale!
 Forstyrre ei den Lyst, jeg har at nyde,
 Og glemmer i det mindste eders Sødhed,
 Til jeg ei meer af hine Glæder smager.
 I Osten glimrer Morgenrødens Purpur,
 Og hist fra Busken seer jeg dem fremtræde,
 De to lyksalige forelskte Unge —
 O skjul mig, Busk? o skjul mig, at jeg ikke
 Forstyrre skal den Lyst, som disse nyde.
 O sagte Vind! o tril ned til mit Dre
 Hvert Ord, som flyder ud fra Cloes Læber.
 Hvor sagte lisper dog den fjælnne Pige
 Sin Elskov til sin yndige Alexis.

Nu smiler han — nu lønner alt hans Cloe
 Hans søde Smil med sine bløde Favntag.
 Nu nærme de sig; Gid de ikke saae mig!
 Og Arm i Arm nedsegne de i Græsset.
 O skjul mig Buss! o Bæk! hold op at risle!
 Og tier Vinde! tier Nattergale!
 Hvor yndig, yndig smiler nu Hyrbinden?

Cloe.

Min Elskede! skjøn var den blide Aften,
 Da du mig traf blandt hine tætte Buske,
 Da medens andre Hyrder og Hyrdinder
 Hist samlede forlystet sig i Egnen,
 Jeg eene laae, og selv ei engang kjendte,
 Hvi Taarer trillede, og hvi jeg eensom
 Forskjød at lege blandt de unge Piger.
 Men da Alexis kom, og kjælen spurgte
 Om Kilden til min Graad, og tunge Sorger:
 Da lærte først mit uerfarne Hjerte,
 At det var dig, der voldte disse Klager.
 Og da du sagde mig, at alle Nætter
 Søvnløse dig paa taarevædte Leie
 For min — kun for din Cloes Skyld hendreves,
 Af mindes du? da kunde jeg ei holde
 Et venligt Diekast til dig tilbage,
 Og dermed røbedes din Cloes Hjerte,
 Og dermed samme lykkelige Aften
 Blev min Alexis min, og jeg din Cloe.

Erindre dig, min Hyrde! hvilken Aften!
 Thi yndig var den; men dog ei saa yndig,
 Som denne smukke Stund for os har været.
 Hvor ubarmhjertig var dog ei min Moder,
 Som har forhindret mig, saa strængt, saa længe,
 At nyde denne stille, søde Belyst!

Alexis.

Saa Cloe! bitter har den Tid mig været,
 Da jeg har maattet savne min Hyrdinde.
 Men elskede! din haarde Moder truer,
 At ville skille mig ved dig for stedse,
 Og tænke, jeg skulde see min egen Pige
 I hiin Sylvans den lede Hyrdes Arme,
 Hvor meget mere bittert blev ei dette?
 Men intet er at haabe for Alexis.
 Jeg har kun dette dig hengivne Hjerte,
 Og tomme, men til Arbeid vante Hænder;
 Han, siger man, har mange tunge Rister.

Cloe.

At kjæreste Alexis! hvad var Rigdom
 I Ligning mod Alexis tomme Hytte?

Alexis.

Saa tænker ei min Cloes haarde Moder,
 Og snart maaskee den sorte Dag bestemmes,
 Som bliver Grændsen for din Hyrdes Lykke.

Cloe.

Men beste Hyrde! byde disse Skove

Os ikke Tilflugt her blandt tusind Buske,
 Hvor ofte har du ikke sagt din Pige,
 At ville heller under mine Favntag
 Hendrage Livet iblandt øde Klipper,
 End savne mig i gyldne Palladser?
 Kom følg mig nu, saa vil din Gløe glemme,
 At jeg har her min Slægt, og store Hjorder,
 Sa Rigdom frem for alle Egnens Hyrder:
 Kom, vore Hænder skal ved stadig Møie
 Oplokke Urter af de nøgne Klipper.
 Langt fra vort Fødested, og kjære Marker
 Skal jeg og min oprigtige Alexis
 Forslytte Lykkens Egn til øde Ørkner,
 Et Sted, som Mennesker end ei betraadde,
 Skal blive Bolig for to lykkelige.
 Thi lykkelig skal stedse Gløe være,
 Saalænge hun ei savner sin Alexis.

Alexis.

I selve Lybien er ei en Ørken,
 Som jo for mig var smuk, naar Gløe var der.
 Men Elskede! betænk dog, tænk, at savne
 Din kjære Føde-Egn, de rige Marker,
 Og de med dig opvorne unge Piger,
 Og tusind Undigheder her — for evig!

Gløe.

Og kunde jeg i min Alexis Arme
 Vel savne nogen Belyst, nogen Lykke?

Alexis.

Af forestil dig dog, du bedste Pige!
 Naar hist, hvor ingen venlig Buss os hyder
 Mod Solens Hede eller barske Storme
 Og voldsom Støbregn dette kjære Dække;
 Naar vi omsider der en eensom Hytte
 Os havde oprejst — neppe kunde Cloe
 Da dræbe hver en sort, hver sorgfuld Tanke.
 Naar din Alexis var paa Jagten borte,
 Og Storme tudede omkring din Hytte,
 Og mørke Torden-Skyer bragte Natten
 Midt ind i Middags-Timerne; Naar Brølen
 Af Tigre og af Løver grusom hviinte,
 Og Lynild-Straaler truede at splitte
 Din trange Hytte; naar den grumme Torden
 Lød, som den altings Undergang forkyndte,
 Da neppe kunde Cloe i sin Drøm
 Tilbageholde dette tunge Dnske:
 O Guder! vilde I for disse Stæder
 Dog eengang give mig igjen til Bolig
 Hiin Egn, hiin kjære Egn, som daarlig Elskov
 Forlede mig usle at forlade!
 Siig, kunde du forhindre slige Tanker?

Cloe.

Ah Hyrde! dog — nei aldrig kunde Cloe
 Forledes til et saa uværdigt Dnske;
 Thi saa opklaredes dog engang Himlen,

Saa kom Alexis hjem, saa blev hans Pige
 Paa ny fornøiet i hans kjære Arme.
 Hvor let forglemtes da den mørke Time!

Alexis.

Men sæt: en grusom Tiger traf din Hyrde;
 Og uden at jeg kunde faae af Cloe
 Et kostbart Favnetag, en kjærlig Mine,
 Blev din Alexis til en Tigers Bytte;
 Hvad vilde Cloe da?

Cloe.

Døe vilde Cloe.

Men Elffovs Gud forbyde denne Skjæbne.
 Nei først, naar jeg alt længe havde været
 Alexis Sønners lykkelige Moder,
 Naar Livets Vinter vore sorte Isser
 Med sit ærværdige Snee-Klæde dækte,
 Naar krum af mange glade Dages Byrde
 Din egen Dyd jeg saae med Lyst forplantet
 Paa dine Sønner, og paa Cloes Døttre;
 Først da skal Dødens vældige Gudinde
 Os lade, skjønt vor Elffov endda brænder,
 Hensegne kolde i hinandens Arme,
 Og da vil selv de elffendes Cythere
 Henbringe os til sine blide Lunde,
 Hvor evig Foraars yndige Zephirer
 Bestandig vifte iblandt Rosen-Hække,
 Og Lyst, som selv den følsomme Alexis

End i sin Piges Favn kan ikke tænke.
 Jo kom, jo il, min Hyrde! heller vil jeg
 Hengræde Tiden i forladte Drkner,
 End lade nogen Skjæbne mig forlede,
 Til at forlade dig, og saa forspilde
 Den mildeste Gudindes dyre Yndest.

Alexis.

Min Cloe! yndigste blandt alle Piger,
 Ja jeg vil følge dig. Mig ingen Skjæbne
 Formaaer at slide af saa kjære Arme!
 Men Himmel! men velsign min Cloes Hjerte;
 Thi alle Aar mig blive lyffelige,
 Naar jeg opliver dem ved Cloes Favntag.

Cloe.

Min bedste Ven! hvo ræler hist i Lovet
 Evander kommer der; ah han har hørt os!

Evander.

Ja bedste Par! ja jeg har hist bag Buxten
 Hørt eders ømme Graad, og tunge Sorger;
 Og rørt af bitter Medynk har jeg hørt dem.
 Ja grusom maatte vist den Hyrde være,
 Som ikke smeltedes ved eders Elskov.
 Men hører nu: Jeg troer at have fundet
 Et Raad for eders alt for bittre Sorger,
 I vide jo, en Hændelse har ført mig
 Hid hen til eders elskelige Egne.
 Men bag Arkadiens de høie Fjelde

Langt borte ved Messenes milde Strandbred
 Forlod jeg nylig hos min lille Datter
 En trivsom Hjord og mange smukke Hytter.
 Jeg flyede dem; thi af min troe Hyrdinde
 Berøved' Døden mig, og mørk og feedsom
 Blev hver før yndig Lund og elsket Grotte.
 Nu ædle Unge! reiser did, og nyder
 Den Lykke, som jeg engang der har følet.
 Opfosterer der min lille spæde Datter,
 Og lærer hende eders egne Dyder!
 Jeg skal ledsage eder over Fjældet,
 Og siden, ædle Par! skal I ledsages
 Af Guderne, hvis Mildhed I tilbede.

Amund og Sigrid.

En Idylle.

Hvor Dale-Guldbrand før beherskte Normænds Mod,
 Nær hvor den stærke Foss affliber Klippens Fod,
 Hvor trange Hvælving op fra dennes Fælhed leder,
 Og aabner Veien ind til Skurdals Yndigheder.
 Her i en lille Eng, o Plads for Kjerlighed!
 En Aa fra Klippens Top bestandig styrtes ned. *)

*) Skurdalen ligger paa Groen i Guldbrandsdalen. Veien
 derop er over Sarpe-Fossen under en langt udhængende
 Klippe, som næsten udgjør en Hvælving med Klippen

For Sigrid denne Eng saa sødt sit Ynde malte,
 At hun til Samlingsplads med Amund den udvalte.

Dg her kom Amund just fra Grotten engang
 frem,

Da blide Morgensoel steg op fra Østens Hjem.
 ”Skjøn er du, sagde han, du blide Morgenrøde!
 Men af! ei mod den Tid, jeg før dig gik i Møde;
 Naar Solen her saa tidt for tidlig os frembrød,
 Dg mindte Sigrid om at flye sin Amunds Skjød.
 Naar jeg, og ved mit Bryst den alt for kjære Pige,
 Os til forhadte Hjem omsider maatte snige;
 Dg, naar henrykte ved hinandens kjelne Sang,
 Vi glemte her os selv for Lyst saa mangen Gang.
 Dg naar vi i vor Eng saa ofte igjentoge
 For tidlige Farvel — men ah! vi os bedroge;
 Min Sigrid nu for mig er ikke længer skjøn,
 Vor ømme Kjerlighed faaer aldrig nogen Løn!”
 I flige Tanker kom min Amund til sin Kilde.
 Den ene Amund i sit blanke Spejl kan bilde,
 Ei Sigrid ved hans Arm, og da han fik at see, -
 Hvor mørk hver Mine var, hvor fuld af Græmmelse,
 Hvor bittert følte han sin Sorg sig da at saare,
 Da trilde fra hans Kind en Strøm af bittre Taare,
 Dg ned paa Kildens Spejl, hans Billed skjulte sig,
 Nu vilde Kilden selv ei være Amund lig.

paa den anden Side. Strax ved ligger den omhandlede
 Eng, omringet af Gran-Skov og Klipper.

”Ah! skal da alting Sorg til mine Sorger lægge?
 Hvi blev jeg dog engang min Lykkes Rjæledæge?”
 Udbød han, ilende igjen til Grotten hen.

Men hvor bestyrtses han ei her paa ny igjen?
 Sin Sigrid seer han der at komme sig i Møde.
 Han hende løb imod: ”Ah! Lykken vil forsøde
 Mit Hjertes bittre Qual, jeg i min Sigrids Arm
 Endnu engang med Lyst opfylde skal min Barm;
 Et bittert Aar blier lidt mod disse Dieblikke.”
 Omfavnende sin Ven udstønner hun; ”Had ikke,
 Ved al vor Kjærlighed, ved Elskovs milde Bud
 Besværger jeg min Ven: Had ikke Arnes Brud.
 Du veed, min Elskede! at man med Vold vil drage
 I Dag, den bittreste af alle mine Dage,
 Mig bort til Arnes Haand; Du veed, hvad Lydighed
 En Moder fordre vil, og vor Lyksalighed,
 Saa har Du sagt mig selv, vi sætte maae tilside,
 Naar vores Dyd derved det mindste skulde lide.
 Man mig fra sidst, jeg her hos Dig ved Kilden var,
 Til at omfavne Dig al Udgang hindret har.
 Nu næsten færdig til at sluttes i de Lænker,
 Som mig for evig fra Dit kjære Bryst indskrænker,
 Jeg sneg mig hid til Dig; og endnu Din jeg er,
 Døm nu, som den, der mig og Dyden haver kjær,
 Om Dyden byder mig min Elskov at nedtrykke,
 Om den kun hyldes kan ved Tabet af min Lykke,

Dg om den nægter mig den ene ønske Lyst,
At leve og at døe ved dette kjære Bryst.
Du seer Din Sigrig her i alt sit Brudesmykke.
Bestem nu, Elskte! selv min Lykke og Ulykke.
Døm, skal jeg være Din, hvad? eller Arnes Brud?
Tael nu, et Ord af Dig er mig et helligt Bud.”
Saa sagde hun, og taug, og fældte Taare-Stømme
Dg længe ventede omsonst sin Amund dømme.
Thi stum af Smerte sank han ned i hendes Skjød,
Til han omsider saa den lange Taushed brød:
”Naar hede Taarer ned paa hovne Kinder trille,
Dg Liv og Munterhed i alle Træk sees spille,
Dg naar Du favner mig opfyldt af Kjælenhed,
Saa er Du lige fuld af ædel Yndighed.
Men aldrig følte jeg saa nøie i mit Hjerte
Dit Ynde, som da du, nedtrykket af Din Smerte,
Dg af Din Kjærlighed, forklarer Dydens Sag.
Dg jeg er Dommer, jeg, paa denne grumme Dag;
Dg mellem Kjærlighed og Dyden skal jeg dømme.
Velan, min Dom skal mig, ja selv min Sigrig
 fømme,
Dg hør den her: — Farvel! forglem, saa godt Du
 kan,
At det ei Amund er, som blier i Dag Din Mand.
Gjør, hvad Du kan til den misundte Arnes Lykke,
Dg tænk kun sjelden paa den Sorg, som mig vil
 trykke.

Saa lydes Dyden, saa er ei Din Moder vred,
 Saa har paa engang Du fulgt Dyd og Kjerlighed;
 Thi dette er mit Raad — og mig — mig skal det
 Minde

Om, hvad vi begge nu ved dette Favntag finde,
 Oplive i min Sorg, selv naar mit brune Haar
 Engang forsølves skal af lange Rækker Haar.”

Nu taug han, favnende sin alt for kjære Pige,
 Kys afbrød det Farvel, som hun ham vilde sige,
 Henrykket trykker han sit Bryst til hendes Bryst,
 I Tanke sidste gang at føle denne Lyst.

Og nu staaer Drengen op, og gjennem Græsset
 springer,

Med Til, som naar han før, naar Elskov gav ham
 Binger,

Løb hid til hendes Favn, han hende nu forlod,
 Allene sidder hun — Nu iisner hendes Blod,
 Nu kaager det igjen i de for trange Aarer,
 Nu sukker hun, og nu frembryde hede Taarer.
 Omsider iler hun hist gjennem Buskene,
 Og da hun i en Hast sig her forvildede,
 Hun mat sig kaster ned, med kjælen Stemme siger:
 ”Lyksalig var jeg før for alle Dalens Piger,
 Men ah! hvad er jeg nu? dog, jeg er lykkelig,
 Saa længe som jeg veed, at Amund elsker mig.
 Men sagte Besten-Vind! paa dine bløde Binger
 Mit grædende Farvel sig gjennem Engen svinger;

Sil, hvist det til min Ven, og siig ham, at han er
 Sin stakkels Sigrid dog ubrødeligen fjer.”
 Og nu gik Pigen hjem, og græd, og saae tilbage,
 Velsignende sin Ven, og de bortfarne Dage.

Sigrid, en Idylle.

Hun borte er! Ja aldrig skal jeg meer
 Min Sigrid see! Ei meer skal hendes Stemme
 Fortrylle mig! — Min Sigrid borte er!
 Jeg stræbe skal min Sigrid at forglemme! —
 Hvor mild og smuk er denne Aften-Stund!
 Hvor vifter sødt de sagte Vestenvinde!
 Hvor yndig er hiin skyggesfulde Lund!
 Men Sigrid er ei længer her at finde. —
 Ach hvilken Skræk i hver en Aare foer,
 See her den før for os saa kjære Slette!
 Et helligt Sted, min døde Sigrids Spor!
 Død — hvilken Angst, som intet kan udslutte!
 Og hist — ja hist — hvi vakler dog min Gud?
 Hist Grotten er, hvor jeg med min Hyrdinde —
 O Tanke! ti! oprør ei meer mit Blod!
 Dog, qvæl mig! kom — Ja kom, min Sigrids
 Minde!
 O Grotte! mørk, og fæl — høitidelig!
 Bedækket tæt med Genbærbuskens Dviste!

Hvor var du dog engang behagelig!
 Før ah! før jeg min Sigrîd maatte miste?
 Her sidder jeg forladt og forgbeklemmt,
 Sort alting er, og alle Tanker sorte.
 Al fordums Lyst er borte — ei forglemt,
 Fæl Grotten er — mørk, nu er Sigrîd borte.
 I eensomt Fjeld og langt fra Folke-Spor
 Jeg vandrede i Selskab blot af Bjørne;
 Og rundt om mig i fæle Toner foer
 Bjerguglens Skrig, og Skrig af vrede Drne.
 Grunt rasede den barske Nordenvind,
 Da jeg i Nat omtravede i Fjeldet,
 Dog grummere den Sorg, hvoraf mit Sind,
 O Sigrîd! ved dit Tab var overvældet.
 Huult buldrede den tunge Fosses Røst,
 Hvert Rovdyr skreeg, fælt alle Ulve hylte;
 For mig, som ved dit Savn er uden Trøst,
 Min bittre Sorg langt fælere dog hylte.
 Nu standser jeg tilsidst paa dette Sted,
 Jeg, som nu nys, i øde Drøner vanter,
 Og Mindet her om hiin Lyksalighed
 Med dobbelt Kraft bemestres alle Tanker.
 Velsignede, du evig elskte Sted!
 For sidste Gang du nu min Tilflugt være!
 Inddrys mig nu i Søvnens Rolighed!
 Og lad mig, lad mig aldrig vaagne mere!
 Til Tordnens Brøl paa min forvildet Gang,

Sang jeg i Gaar en Sang om al min Plage;
 Her vil jeg nu udhyle denne Sang,
 Og sove ind, og ende mine Dage.

Naar en Vandringsmand omraver
 Gensom blandt de øde Klipper,
 Naar alt Haab, al Kraft ham slipper,
 Naar hvert Trin bundløse Graver

 Kabner ham, hvis Foden gleed,
 Lynild kun hans Bei oplyser,
 Storme tude, Tordner brage,
 Hvorhen han et Blik vil drage,
 Skræk, ved hvilken Tætten gyser,

 Siler ham i hvert et Fjed;
 Grum er da hans Angst og Smerte;
 Dog, imod den vrede Lykke,
 Som mit Bryst vil undertrykke,
 Er hans angestfulde Hjerte

 Lykkeligt i al sin Qual.
 Død, ah død, min beste Pige!
 Allevegne for mig lyder,
 Hendes Ynde, hendes Dyder,
 Hendes Hjerte uden Lige,

 Hendes Elskov glemmes skal.

Glemmes? Nei, med bittert Minde
 Stedse mig i Tanker svæve.
 Stedse, stedse skal du leve

Omme beste Elskerinde!

I mit gjennemstungne Bryst.
 Dog ei længe; thi min Plage,
 Snart mig efter dig skal sende.
 Søvn! indhyl mig, viis mig hende
 Og i Livets bittre Dage
 Blive det min sidste Lyst.

Saa var hans Sang. I Grotten sov han ind;
 En yndig Drøm forlindrede hans Plage,
 Han vaagnede med mere lettet Sind,
 Og drømte sig sin Sigrid tit tilbage.

Hytten, en Idylle.

Sigrid.

Søndenvinden spiller

I Løv-Hyttens Blade,

Fuglene flaae Triller

Hist i næste Gran.

Alle Ting os byde,

Her at være glade.

Glæde bør vi nyde,

Mens vi glædes kan.

Stejner.

Elskede! den Glæde!

Som i dette Hjerte

Har sit stille Sæde.

Her ei rygges skal;
 Aldrig Hytten blive
 Tilflugts-Sted for Smerte,
 Elskov her fordrive
 Suk og Sorg og Qual.

Begge.

Hvad kan undertrykke
 Vor forønskede Glæde?
 Hvad blev mig ei Lykke
 Ved min Elsktes Bryst?
 Intet mig skal give
 Årsag til at græde,
 Uden at bortrive
 Dig min ene Lyst?

Sigrid.

Naar ei Belyst smiler
 Meer i Livets Sommer,
 Ja om Lykken iler
 Bort i Ungdoms Aar.

Stejner.

Naar de mørke Dage,
 Livets Winter, kommer,
 Ja skal Sorg og Klage
 Blive vore Aar.

Sigrid.

Elskte jeg vil glemme

Noie, Plage, Smerte,
 Naar jeg maa fornemme
 Elskovs blide Lyst.

Stejner.

Tusind Qvaler støde
 Til din Stejners Hjerter,
 Du skal dog forsøde
 Alt i mit Bryst.

Begge.

Tusind Qvaler støde
 Til din Elsktes Hjerter
 Du skal dog forsøde
 Alt i mit Bryst.

To Hyrdesange.

I.

Fra den ulykkelige Dag,
 Som rev dig fra mit Bryst,
 Betager Suk, og Sorg, og Nag
 Mig Ro, og Liv, og Lyst,
 Og naar dit kjære Minde faaer
 Engang oplivet mig,
 Hvor ømt er da det Hjerte-Saar
 Paa ny at savne dig!

Saa gaaer jeg til vor Grotte hen,
 Saa vil jeg græde der,
 Hvor du omfavnede din Ven;
 Men ah du horte er!
 Vort smukke Fjeld, vor skønne Dal
 Har ingen Undighed
 Naar jeg i dig dog savne skal
 Mit Livs Lyksalighed.

Forgjeves strømmer Belyst her
 Fra alle Kanter ind,
 Min ene Belyst horte er
 For mit beflemte Sind.
 Men saa erindrer jeg igjen,
 At Sigrids kjæle Bryst
 Har dog ei slet forglemt sin Ven;
 Saa har jeg megen Trøst.

II.

Da du min Elsker gjemte,
 Skjøn var du da min Hytte,
 Da vilde jeg ei bytte
 Dig for vor hele Dal.
 Men nu da Lykken glemte
 Vor rene Elskovs Minde!
 Ah alt for søde Minde!
 Hvad Lyst er da at finde?
 Da er du fyldt med Dval.

Naar jeg min Elfers Sange
 Saa tidt i Lunden hørte,
 Naar stille Vind dem førte
 Til mig i Engen ned:
 Blandt Lundens Blomstergange
 Jeg til Løvhytten ilte,
 Og Liv, og Belyst ilte:
 Og al Naturen smilte
 Til vores Kjerlighed.

Nu Hytte! fæl og øde
 Er mig din dunkle Skygge;
 De mørke Sorger bygge
 Sig her et Tilflugtssted;
 Thi Liv og Belyst døde
 Da jeg ved Stejners Hjerte,
 Min elskte Stejners Hjerte,
 Ei lindre kan min Smerte
 Ved yndig Kjerlighed.

Guldrefang.

En Idylle med Musik.

Spiller, triller, bløde Toner!
 Sagte, jævnt blandt Buskene.

Gjennem Engens Blomster-Kroner
 Hvisker til min Elskede:
 Dalens yndigste Indbygger!
 Skal din Elskerinde
 Glæde her blandt disse Skygger
 Uden Trøst at finde?

Rom, min dunkle Grotte byder
 Os en yndig Kjølighed,
 Blomster hist Lovhytten pryder,
 Bækken risler strax herved.
 Modne Bær, og friske Krandsse
 Jeg dig selv vil pille;
 Muntre Lege, raske Dandsse
 Kan vi let anstille.

Hver Gang Morgenrøden smiler,
 Baagner jeg ved Stejners Bryst;
 Hver Gang Solen fra os iler,
 Lege vi med Hyrde-Lyst.
 Sorg, for hvilken andre græde,
 Kan vi læt forjage:
 Hyrde-Sysler, rolig Glæde,
 Fylde vore Dage.

Sværmerier.

Paa Cloris's Fødselsdag.

J Onsker tidt min Sjæl besaae
 Naturens Kreds, enhver dens skjulte Braa,
 Og stridig med sig selv den dog ei fandt
 Det, som den med ustadig Møie søgte:
 Og hvad, den saae, dens Stridighed forsøgte,
 En Hær af Onsker kom, hvor et forsvandt.

Men Cloris! da jeg først dig saae,
 Da, (smiler du?) da standsed min Attraa;
 Da samlede den hele Tanke-Floek,
 Jeg havde ei et Onske meer tilbage,
 Du dem paa dig allene kunde drage,
 Allene du min hele Sjæl var nok.

Du, som har sendt en Dødelig,
 De Salige, din Himmel selv saa liig!
 Hvi sendte du saa blid en Engel ned?
 Hvi skaber du en Himmel rundt om hende?
 Og lader hendes Blik hver Sjæl antænde,
 Og hendes Smil udbrede Salighed?

Hvi lod du mig den Himmel see?
 Hvi satte du mig blandt dens Salige?
 Og ubarmhjertig nægter dog min Sjæl,

Ved hendes Bryst at leve mine Dage,
 Og dem i denne Himmel at hendrage,
 Sit ene Dufte — og sit ene Held? —

Nelan, har Skjæbnen nægtet mig
 At dele, bedste Gloris! Kaar med dig,
 Saa kan dog ei den vrede Lykkes Bud
 Forbyde mig, at synge min Gudinde,
 Og hemme Taarer, som for Gloris rinde.
 Og af min Sjæl dit Billed flette ud.

Saa Myrte-Lunde planter jeg,
 Og der med Roser strøer min Gloris's Bei.
 Et Alter jeg opretter hende der,
 Og daglig Gloris's Ynde der tilbeder,
 Og drømmer — ah kun drømmer — muntre Glæder,
 Og ved min søde Drøm lykkelig er.

Jeg selv er Altrets Offer-Præst,
 Og holder tidt for hende hellig Fest;
 Men blandt dem alle meest høitidelig
 (Og dobbelt skjønne da er Lundens Gange,
 Og yndigt klinge da din Dyrkers Gange)
 Er mig den elskte Dag, som gav os dig.

Da knæler jeg for Altret ned,
 Da knæler Phæbi Chor og Phæbus med,
 Da stiger Offer-Røg mod Himmelen,

Dg hellige Pæaners Lyd opstige,
 Dg fylde sødt Olympens hele Rige,
 Sødt Ekko den flaaer tusindfold igjen.

Til Chloris.

Euclides Kunst, og Wolfs de tykke Bind,
 Dg Newtons Flugt forbi Naturens Ende,
 Dg hvad der faldt den store Leibniz ind,
 Ting, Chloris som vi begge lidet kjende,
 Kan ei, trods Wijsdoms Værd og Rang,
 Befrie sig fra vor Aand tilsidst at trætte;
 Ja Masos og Racines Sang
 Kan tunge Sino maaskee ei altid lette.

I ledig Stund jeg derfor muntre mig
 Med vilde Greb blandt døve Harpes Toner;
 Min svage Aand dog ofte taber sig
 Blandt disse Greb, og Haab om Laurbær-Kroner.
 Jeg engang mig asmalede
 Min vilde Sangs den yndige Gudinde,
 Min Harpe da nedsegnede,
 Dg Lyst liig min kan ingen Muse finde.

Da Chloris! o! da saae min Sjæl et Syn,
 Indbildningen ei drømte før dets lige,

Dg Alvind selv med rynket Dinebryn
 Sandt ingen Ting at dable paa min Pige;
 Som Engen er ved Havets Bred,
 Naar Aften Soel sit milde Smil udbreder,
 Saaledes var den Undighed,
 Som skinnende min Musa's Væsen klæder.

Liig Zephyrs Gang blandt Foraars Blomster=
 Beed

Var hendes Gang hen til min stille Hytte;
 For Musas Fod jeg fastede mig ned,
 Dg vilde ei med en Adonis bytte;
 Dg da hun drog et himmelsk Smil,
 Dg ned til mig de blanke Dine vendte,
 Da følte jeg den kjære Ild,
 Som Chloris! som, du selv til Luer tændte.

Thi da for mig du smilte første Gang,
 Dg smilte Lyst, min Chloris, i mit Hjerte,
 Hiin digtede Gudinde for min Sang
 I dine Smil jeg da at kjende lærte.
 Tidt har min Aand afbildet mig
 Hiin yndige, fuldkomne Erycine,
 Men Erycine tabte sig,
 Min Chloris! ved din mindste søde Mine.

Dog ei endda, min Chloris! før jeg saae
 Din ædle Sjæls de skjulte Undigheder,
 Før fulgte jeg dog ei mit Sinds Attraa,

Før blev du ei den Muse, jeg tilbeber.
 Men nu af dig begejstret vil
 Jeg hæve mig — og vinde Hæders-Kroner;
 Og Chloris! du med søde Smil
 Belønne skal min Sangs forvorne Toner.

Men med mig selv opretted jeg en Pagt,
 At hver en Sang skal Chloris hellig være,
 Og at min Aand vil tænke med Foragt
 Petronisk Roes, og svag Catullisk Tre.
 Af Dyden, Chloris! og af dig
 Jeg Bifald vil for mine Sange vinde,
 Og sikkert da tør love mig,
 I Skjønnes Tak en yndig Løn at finde.

Jeg synge vil om Dydens Yndighed:
 Saa seer jeg til de Dyder, dig beklæde;
 Og dig vil jeg mig forestille vred,
 Mørk kan jeg da afmale Skjæbnens Brede;
 Jeg i din Eng vil see dig gaae,
 Ifald min Sang Elysium fremviser;
 Jeg eengang dig i Lunden saae,
 Langt overgik da Lunden Paradiser.

Foragte vil jeg, Chloris! tryk ved dig,
 Camoenerne, Castale, Helikoner;
 Og skjøn som skal dog Verden dømme mig
 Værd Pindars Pragt, de evig grønne Kroner.

Den matte Søvn, al døsig Evang
 Dit muntre Blik skal af min Aand fordrive;
 Uheldig bliver ei den Sang,
 Hvortil saa kjær en Muse vil oplive.

Sa Chloris! kun dit Smil skal være mig
 Den søde Løn, jeg holder mig for Dine;
 Og hvor vil jeg ei troe mig lykkelig,
 Om dette dog maa lønne mig min Møie?
 Men Chloris! Maa du blues ved,
 Dit Bifald til usvet Sang at give;
 O smil dog af Medlidenhed!
 Dit Smil mig dog skal stedse helligt blive.

R y s e t 1778.

— — — qvas incuria fudit.

So! eengang var jeg lykkelig,
 Min Glorî, kjøndt du ikke sporer
 Blandt disse Sukke, disse Taarer,
 At Glæden kan bestraale mig.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Godheden af disse Aar.

Jeg var — troe ei, jeg Digter er —
 Jeg var paa Digterens Cythere,
 Og Ønsket kunde ei begjere
 En Belyst, som jeg savned der.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

Jeg hørte Cythereas Røst,
 Sit Nektarbæger hun mig rakte,
 Og jeg modtog det, jeg det smagte,
 Og drukken blev jeg, fuld af Lyst.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

Menalk! du min Lyksalighed,
 Naar jeg til dine Skygger iilde,
 Menalk! du saae den da, og smilte,
 Og ynkede min Kjerlighed;
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

Din Have rolig, yndig, tøs,
 Blev mig meer yndig end Cythere,
 Min Tanke daglig der skal være;
 Der fik jeg Gloris første Kys.
 Selv neppe din Indbildning naaer
 Til Sødheden af mine Kaar.

End smager jeg den yndig, sød,
 end svæver den paa mine Læber!
 Blot Mindet al min Kummer dræber;
 o at jeg den kun engang nød!
 Selv neppe din Indbildning naaer
 til Sødheden af mine Aar.

O Glori, Glori! saae du mig,
 med stum, med karrig Lyst at drage
 det elskte Minde tit tilbage,
 blev jeg ved flere lykkelig.
 Tænk, neppe din Indbildning naaer
 til Sødheden af mine Aar.

Den forvildede Gratie.

De trende Gratier (som trende
 Bekiendte ved saa mangen Sang,
 Hvis Digtre lidt dem oftest kjende)
 Kom i mit Nabolag engang.
 Men i mit Nabolag, desværre!
 Satyrer, Fauner, Troldpæk fleer
 Al Udgang mangen Gang tilspærre
 For dem, jeg meget heller seer.

Dog uformærkt de kjære Piger

I Lunden nu jeg seer i Dands.

Men lumst en Faun sig til dem sniger,

Troer her at finde herlig Krands,

Dg springer frem. Af alle Kræfter

De løb; han gie'r sig Tid at see,

Dg ikke seen han løber efter

Den Skjønneste blandt alle tre.

Rast Nymphen jeg til Bistand rendte,

Dg den, der nu løb bedst, blev jeg;

Han blev mig vaer, min Arm han kjendte.

Forlod sin Tagt, og foer sin Wei,

De to, som ogsaa maatte flygte,

Sig ei saa snart i Tryghed saae,

Jør de den savnte Søster søgte

Med Angst og Til i hver en Brag.

Omsider møde de Elmire,

Dg glade troe, det Søstren er!

Men strax kom ogsaa hun; hvad! fire?

”Men hvem af os er fremmed her?”

Det spurgte deres Blik hinanden;

Elmire stubse, som de.

Jeg kom. ”Velan, der har vi Manden,

”Som skal blandt os udvælge tre.”

Jeg altsaa fandt mig sat til Dommer,
 Og, skjøndt jeg saae det vanskeligt,
 Paatog mig det, da fligt tilkommer
 En Digter efter Embeds=Pligt.
 I Kraft deraf for Ret jeg kjendte;
 At Sex i Tal de være maae;
 Da i det mindste tre foreente
 Jeg eene hos Elmire saae.

De taug, og lod det derved være!
 Og dobbelt kjendtes vante Tal.
 De vidste, ved at appellere,
 Der sjelden meget vindes skal.

Og, mellem os, blev jeg holdt værdig,
 I denne Sag at dømme om,
 Jeg nødtes til, som uretfærdig
 At underkjende egen Dom.
 Min Sag er ikke blandt de lette,
 Og selv i dem der homres tidt;
 Jeg Millioner maatte sætte
 Til satte Tal, — for lidt! for lidt!

Thi fleer og fleer Chariter siden
 Hver Dag jeg hos Elmire seer,
 Og ny hver Dag, — nu frem i Tiden,
 Da de kan alt ei tælles meer!

Dg jeg, hvis Regnekunst indskrænker
 Det søgte Tal til stakkels sex!
 Selv Algebra mig nu kun skjænker
 Sit uopløselige X.

Ja ynkelig jeg blev i Knibe,
 Ifald jeg skulde domme om;
 Et Middel kun jeg veed at gribe,
 For dog at fælde nogen Dom;
 Thi just saa mange maa de være,
 Saavidt man tælle kan flig Flok;
 Elmire! som de Kysse ere,
 Jeg faaer af dig, før jeg faaer nok.

Om nu de vilde vide Tallet,
 Saa maatte de befale dig
 Elmire! — var det alt befalet! —
 Til jeg har nok, at kysse mig.
 Elmire! troe den sandru Digter,
 Det er befalt, du maa, du skal,
 Dig ældre Søsterchor forpligter,
 Til at bestemme eders Tal.

Thi de har hørt, hvad jeg bekjendte
 Om fældte Doms Urigtighed;
 Og nu nysgjerrige de vente
 Paa Midlet, som den hæves ved.

De selv med No os skal omhegne,
 Selv vifte bort det mindste Nys;
 At de kan tælle og optegne,
 Og finde Sum paa vore Nys.

O fœi dem, du skal dog ei røbe,
 Hvor mange Gratier du er;
 Thi Secler vil i Hast henløbe,
 Før vi er' end det Halve nær.
 Saa trættes de; utvungne siden
 Vi ubemærkte blive ved,
 Og, uden Tal og Maal paa Tiden,
 Vi kysse hen i Evighed.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,
 Find alting galt, gør alting galt,
 Før over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gør alting leedt og fælt,
 Og du er alle Viises Helt.

Siig Viisdom drev det rigtig til
 Al Fryd af Jorden at udrydde,
 I Livets Drken, fæl og vild,
 Hver Sti den blot med Torne strødde,
 Hvis ikke Amor sig indfandt,
 Og saaede Roser deriblandt.

Han af vor Viisdom taaltes dog,
 Og ei blev anseet som dens Fjende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Stygghed, Stolthed, Svig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
Fra Gratierne ham at slide;

Han trodsende halstarrig gaaer
Bestandig frem ved deres Side,
Dg søger, viis Forstand til Spot,
Kun det, han finder skjønt og godt.

Hiin Wiisdom derimod er huul,
Den lumsk ham veed at overraske;
Det Stygge holder den i Skjul
Bag Skjønheds, Godheds, Dydens Maske.
Dg tidt blier Amor narret i
Et saadant ikke smukt Parti.

Han følger gjerne, som man veed,
Hvor ham hans Moder Venus leder;
Men Bellyst, Stolthed, Gjerrighed
Man tidt ifører hendes Klæder;
Dog ei saasnart han mærker Ewig,
For, vips! derfra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
Som passer med hans sære Griller,
Dg som ei holder ham for Nar,
Han og hiin Wiisdom artig driller.
Fra fligt et Par ham skilt at faae,
Kan ingen Kneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Barm, og skaber Glæder;
 Charitechoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterkjæder.
 Og skeelende maa Wiisdom see,
 Ham ondskabssuld den at belee.

Men Glædens Bolig Jorden skal,
 Og maa, og kan jo ikke være;
 Nei rædsom Drk og Sammerdal!
 Kun Torn og Tidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Wiisdom sikker er
 Dens viselig bestemte Orden;
 Mod Amor sender den en Hær
 Af Bogtere omkring paa Jorden,
 Anført af Stolthed, Glaneri,
 Nid, Bankelmod og Jaloufi.

Ved disse, skulde man nu troe,
 Krabaten holden blev i Aue,
 Saa at Planeten, vi beboe,
 Ved dem blev, som den bør, af Lave,
 Men Amor og har Leir og Hær,
 Og rask og kjæk i Strid han er.

Dg alle Dyder stille sig
 Til Kamp, for Amors Sag at stride;
 Dg sande Skjønhed sejerrig
 Slaaer sikke Slag ved Amors Side;
 Er hun for svag, da Undighed
 Gaaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Wiisdom tit er svag
 Imod saa overlegne Fiender;
 Den vigende maa snart hver Dag
 Erkjende Amor Seiervinder,
 Dg taale, at han skaber om
 Vor Drken til Elysium.

Naar Vælde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Gjerrighed, og Svig, og Tvang
 Ei altid første Roller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volder Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skjønt og ædelt er,
 Som skjønt og ædelt end betragtes;
 Naar sande Fryd end findes her,
 Dg kaade Vellyst haant foragtes;
 Kort, er her end Lyksalighed,
 Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis hiin Blisdoms Herredom
 Ved ham indskrænkes over Jorden,
 Og er det ham, som styrter om
 Naturens foreskrevne Orden;
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

Til en Bondekone.

Efter Horatius's 3 Bog, 23 Dde, til Phidile.

Naar trolig du tilbeder Gud,
 Hver Aften og hver Morgen,
 Og stedse holder ved hans Bud,
 Og tryk betroer ham Sorgen;
 Hans Huus i from Enfoldighed,
 Hver Helligdag, besøger,
 Og drager Ro og Sjælefred
 Af Helligdommens Bøger;
 Saa kan du være sikker paa,
 Min kjære Danneqvinde!
 Du alt det Held, du kan attraae,
 I alle Ting skal finde;
 Saa skal du see Guds Godheds Spor,
 I hvad du foretager,
 I Mark og Eng, blandt Fæ og Faar,

I Fader og paa Ager.
 Slaaer alt end ei saa rigtigt an,
 Du maae dog ei forsage;
 Gud mange Midler bruge kan
 Til Lindring i vor Plage.
 Men frem for Alting fast du maa
 Den Sandhed dig indprænte,
 Vi har, hvordan det end maa gaae,
 Et evigt Liv i Bente.
 Dog han velsigner ogsaa her,
 Hvo sig paa ham forlader;
 Han huld sit fromme Barn anseer;
 Han er den bedste Fader.

Nu maae du ei misunde dem,
 Gud meer af Lykken skænker;
 Tidt gaae de mindre glade frem,
 End manges anden tænker.
 Lad Præstekonen snærrer i
 Sin stive Silkekjole,
 I Kirken rasle stram forbi
 Jer Bønderkøners Stole;
 Lad Præsten galloneret staae
 For Alteret, og messe,
 Og kjøre, naar han ei kan gaae,
 Til Sogns i dækket Chaise;
 Lad Bispen komme fløielsklædt,

Jert Sogn at visiterer,
 Din Værkens-Bul er dog ret net,
 Og hvad er det saa mere?
 Det Silke, Fløiel, al den Stads,
 Og alt, hvad dertil hører,
 Den Brysten, Pusten, Equipads
 Dem ei til Maalet fører.
 Ugt paa, hvad Godt du lære kan
 Af dem, og hvo det være;
 Følg det med Godhed og Forstand,
 Og tilbed Livets Herre!
 Gjør alt det Gode, du formaaer!
 Deel from dit Brød med Næsten!
 Og Gud gier dig saa blide Kaar,
 Som Bispen eller Præsten.
 Gud kun paa Sjælens Pryden seer,
 Dens Fortrin i det Gode;
 For ham alt Andet Intet er,
 Vær derfor glad tilmode!
 Og, selv i Modgang, fryd dig ved,
 At han, som Dyd paaafkjenner,
 Vist med lyksalig Evighed
 Et velført Liv belønner!

Feberen, en Sylle.

Ridder Instructeur S. Schwarz tilskreven.

Nys havde Feberen hver anden Dag
 En Tidlang med sin kolde Haand til Gis
 Forvandlet hver en Livs og Styrkes Gæst
 I den retskafne Friheds trinde Krop,
 Og hver Gang den optøede dem igjen,
 Forvandlet dem til Ild, opbublet dem,
 Saa de i Kroppen ingensteds fandt Rum.
 Nu gik det med hans Gæster, som det gaaer
 Med Mennesker, der tumles om, som de,
 Imellem alt for voldelig Omvexling,
 Og følge ei den jevne sunde Gang.
 De dued', selv naar Feberen holdte op,
 Ei meer til det, hvortil de var' bestemte.
 De kunde ikke danne Næring meer
 Endog af sundest Spise; og det var,
 Som om de ikke kunde, ikke gad,
 Gaae længer om i Mandens syge Krop.
 Det ækle Meel af stygge Chinabark,
 Og alt det andet, Apothekeren
 Paa Doctorens latinske Ordre fik
 I Glasser blandet sammen, syntes spildt.
 Saa laae min gode Frijs, og ventede' paa,
 At efter fyrgetyve Timers Frist
 Den uvelkomne Feber skulde atter

Indfinde sig. — Hans fromme elskte Hustru
 (Hvo kjender ham, som kjender hende ei,
 Den virkelige Halvdeel af ham selv,
 Ham fuldeligen værd, og saa med ham
 Foreenet, som en Deel af noget Heelt?)
 Hans fromme elskte Hustru, mat som han,
 Skjøndt ei umiddelbar af Feberen,
 Men af at vaage ængstelig hos ham,
 Af kjærlig Frygt, og anspændt Sver for
 At skjule Frygten, og at holde paa
 De Taarer, som han ikke maatte see,
 Paa Kanten af hans Seng saa kjærlig sad,
 Som om hun vilde passe Feberen op,
 Og, naar den kom, formaae den til, i Dag
 At gribe hende, mod at skaane ham.

Han klapped med den matte blege Haand
 Sin ømme Kones. "Dersom," stønned han,
 "Den Feber ikke havde mattet dig
 "Flux mere, troer jeg, end endog mig selv,
 "Saa var jeg den uendelig forbunden.
 "Du var, du veed det vist, mig altid kjær,
 "Mig altid kjærere, end jeg mig selv;
 "Men jeg har ikke nydt dig før, som nu.
 "Tre hele Uger seer jeg altid dig,
 "Seer intet uden dig, og altid kun
 "Beskjæftiget med mig; og seer, hvor smukt
 "Du sysler her med alt, hvad du har for,

"Dog stedse saa jeg seer, at jeg er den,
 "Du sysler for. Man har, naar man er frisk,
 "Paa begge Sider mange andre Ting
 "At tumle med, og halve Dage gaae,
 "Da man er for hinanden neppe til.
 "At see dig saa bestandig, finde dig
 "Bestandig saa aldeles til for mig,
 "Saa uafbrudt at nyde al din Dmhed,
 "Det, synes mig, er nok en Feber værd."

En Taare listed' sig, trods anvendt Glid,
 Fra Konens kjærlig blide Dine ned
 Paa Mandens blege Haand, og standsede
 Det Svar, hun vilde frembragt, men hvortil
 Det sammenklemte Lustrør var for trangt.
 Det blev kun til: "Min Fri, min kjære Mand!
 "Det er saa tungt, saa sødt, saa blidt, saa haardt,
 "Jeg veed ei selv, men uubholdeligt,
 "At see dig saa, og høre saa din Røst. —
 "Nei," blev hun ved, "nei heller see dig, træt
 "Af Dagens Møie, om endog iblandt
 "Lidt vrippen over den, naar du for længe
 "Forsinkes fra din Kone og din Glut,
 "At komme hjem, og glemme alt Besvær,
 "Naar lille Hans i Buggen strækker dig
 "De spæde Arme smidskende imøde."

Saa talte, eller havde hun begyndt,
 Da Hansemand i Buggen vaagned' op,

Og minded' om at vugges lidt igjen.
 Ved Buggen lige for den Syges Seng
 Hun satte sig, bevæged' med sin Fod
 Dens Gjænger, nynnede lidt, og tog igjen
 Sit Sytøi fat, den Trøie af Rattun,
 Hvis Værme, løst endnu, hun prøved' nys
 Paa Patienten, som nu laae, og saae
 Paa Hansemand, hans gode Moer, og den.
 Dens Bul var færdig, begge Værmer med,
 Paa lidet nær; det laae i hendes Skjød
 Tilhøbe for at samles. Glutten taug,
 Og taus var Patienten i sin Seng;
 Alting var stille. Stunden nærmed' sig
 Alt meer og meer, da Kolden ventedes.
 Den arme Frik sig stille væbnet mod
 Dens første Skuddren. Hans Opmærksomhed
 Gik i det samme noget andet for.

Thi midt i denne Taushed, see! hvad skeer!
 Heel langsom, uden allermindste Brag
 Bli'r Dørren aabnet, og der triner ind
 I egen Skikkelse — Hans Majestæt,
 Den grimme Død, ei frygtelig, men grim,
 For Resten, som han bilde, bart Skelet.
 Paa Skulderbeenet hængende han bar
 Sin store Lee; i høire Beenrad-Haand
 Sit Timeglas, hvis Sand paa lidet nær
 Var løbet ud. Han nikkede ad Frik,

Dg satte Glasſet ned forved hans Seng,
 Dg ſaae paa Patienten, og paa det,
 Som om han tøved' kun, til ſidſte Sandſkorn
 Var rundet ned — kun ſaa der var igjen.
 Han ſtod imens, og hviled' knoklet Arm
 Paa Ryggen af den fromme Kones Stoel.

Imidlertid laae Friſ, belavet før
 Paa hans Beſøg, foruden mindſte Skræk,
 Halv rede til at ville raabt Velkommen
 Til denne Ven; dog ſtandsed' han ſit Raab,
 Dg glad ved, at den kjære Kone ei
 Blev vaer hans Ankomſt, laae han ſtille hen,
 I Haab, umærket og at kunne ſelv
 Bortliſte ſig med ham. — Han ſukked' taus
 Et tillidsfuldt og kjærlic Ÿmt Farvel
 Til hende og ſin lille Hansemand,
 Dg anbefaled' med Hengivenhed
 Dem begge To det Bæſens Varetægt,
 Som nu lod ham, og om en ſøie Tid
 Dem ogſaa, kjærlic vinke bort fra Glæden
 I denne Verden, for, hvor ſtor den var,
 Dg hvor mangfoldig, dog at give dem
 Den end fuldkomnere og ſtørre hiſſet.

Den fromme Kone ſad, og ſkotted hen
 Til hendes kjære Syge, tænkte ei
 Paa dens Beſøg, ſom han beſtandig ſaae
 Endnu bag hendes Stoel, men allermindſt,

At dette var i Dag saa meget nær.
 Da tvertimod meer end sædvanlig blib
 Hun saae sin Elſkte uden Febertegn,
 Saa stille fryded hendes Hjerte sig
 Ved Haab, at Feberen nu forbi, maaſkee
 Veeg Pladsen for en rolig qvægsom Blund.
 Saa sad hun taus, og syede paa sin Trøie.

Imidlertid blev lille Hansemand
 I Buggen lidt urolig, hvorfor hun
 Et Dieblit ſlap Wrmet, puslede
 Med lille Hans, og vugged ham, at ei
 Han ſkulde vække fra begyndte Blund
 Den Slumrende i Sengen. Da igjen
 Den kjære Spæde rolig var i Buggen,
 Hun dvælede med Modersøiets Blik
 Paa Barnet; saae med et af diſſe Blik,
 Som eene Modersøiet ſkuer med
 Hen over hele Barnets Liv, og ſit;
 Saae, ſaae med Nyden, al den Fryd og Held
 Det ſkulde ſmage ſelv, og yde Verden;
 Saae hine Dage, da ved Ungdoms Flid
 Og Manddoms Daad det ſkulde ſtifte Gavn,
 Og vinde Hæder, og oprette det,
 Der engang med dets Fader maatte tabes;
 Hans Billed, og ſom han, ſin Moders Fryd
 Til Livets Aften, gjennem alle Skjæbner;
 Og alt, hvad her hun ſaae, foreened ſig

I Moderhjertet til et takfuldt Suk
Til Gud, for denne hans Belsignelse.

Alt det, som foregik i Konens Bryst,
Saae ogsaa noie vor Febricitant.
Han kjendte hendes Siæl, og han forstod,
At tyde hendes Miners tause Sprog.
Men ogsaa saa han, hvad allene han,
Men ikke hun blev vaer; hvorledes Døden
Bestandig stod endnu bag hendes Stoel,
Og vented' til, de sidste saare saa
Tilbageblevne Sandskorn vare nu
I Timeglasset rundne ned. De faldt
Nu langsomt, eet for eet, og næsten ingen
Der var igjen. Men, i det Dieblig
Da Konen i sin Andagt bøiet var
Hen over Buggen, snapped' Knokelemanden
Det Trøieærme, som hun syede paa,
Som om han vilde, at hun blev ham vaer,
Men nændede dog ei at vise sig
For hende, uden ligesom i Spøg.
Hun vilde atter tage til sin Syning,
Men savned Ormet; for at søge det
Hun saa til Siden — O! og nu hun seer ham —
Med kjærlig Kones kolde Angst hun seer ham.
Og seer hans Vrende. "Mig," raabte hun,
Og knælede, "og skaan, o Død, min Mand,
"Og dog! jeg kjender ham — han fulgte mig!

"Men her! mit Haab, min Fryd, det kjæreste,
 "Jeg har at byde dig — tag — skynd dig! bort!"
 Og hurtig havde hun med bortvendt Blik
 Af Buggen revet ud sit elskte Barn,
 Og kysste det, og rakte Døden det.

Men Døden, selv bevæget, studsede,
 Tilbage veeg, formildede sit Ansyn
 Saa meget, som et Beenrad kan, og venlig
 Han flapped' Barnets Kind med tørre Haand;
 Sit Timeglas, der netop var udrundet,
 Han tog, og vendte til fornyet Løb,
 Og gik sin Vej.

Nu rejste Erik sig op,
 Og Konen med sin Hansemand paa Armen
 Kom til hans Seng. Ei strax han fatted' ret,
 At der var Feberdrøm blandt, hvad han troede,
 Saa klart at have seet, og som han nu
 Fortalte hende. Begge takked' Gud
 Med al et godt og kjærligt Hjertes Ild.

Før trodsig Feber var og nu forbi,
 Den fromme Kone fandt, at hendes Mand
 Endog i Feberphantasie beholdt
 Det rigtige Begreb om hendes Sjæl.
 Ved hendes Omhed, ved at see dens Præg
 I al den frommes Daad, ved Nydelsen
 Af den, og Glæden af den næste Gjenstand

For fælles Dmhed, vandt han i en Hast
De svundne Kræfter og fornyet Sundhed.

De leve lykkelige, nyde længe
Og uforstyrret deres Paradis!
Og stort lad, Himmel, være deres Tal,
Der nyde den Lyksalighed, som de.

Dramatistke Digte.

S i g n i l d.

Et Esterstykke i een Act.

Personerne.

Sigurd, Konge i Norge.

Regner, Konge i Danmark, under det Navn Atle.

Ingo, hans Ven.

Thorald, en gammel Hyrde.

Signild.

Sigurds og Regners Følge.

Første Optrin.

En Havbred i Norge.

Regner. Ingo.

Et Skib lægger ind til Havbredden. Kong Regner og Ingo træde i Land. Kongen er klædt i Bondebragt. Skibsfolket, som følger dem i Land, gaaer ved et Vink af Kongen tilside.

Ingo.

Ja aldrig før jeg Morgensolen saa
Paa et saa smukt, saa yndigt Sted opstaa;
Jeg dette Bryst dog vil for Glæde lukke,
Saa længe du udpresser trange Sukke.
Thi Konge! mærkt er hvert dit Ansigts Træk,
Hver Mine mig indskyder Frygt og Skræk.
Tilgiv mig, hvis min Attraa er lastværdig,
Men siig din Sorg — Jeg er til Alting færdig.
Før undte du mig Deel i skjulte Raad,
Og siig, naar saa du det ved mig forraad?
Du sukker nu, kun nu af lønlig Smerte,
Og quæler Sorg i kummerfyldte Hjerte.

Regner.

Nei Ingo! du bedrager dig, og Lyst
Nu meer end før opfylder Regners Bryst.

Ingo.

Ah Lyst? og Sorg ved hver en Mine taler!
Din Lyst sig da med mørke Farver maler?
Din Glæde har blandt trange Sukke Sted?
I Seirens Løb du pludselig gjør Fred,
Flyer Hildurs Leeg, og Wrens aabne Porte;
Trods Bønner, Raad og Alt er Regner borte,
Forglemmende dit Held, din Rang, dit Navn.
Du finder her omsider ønsket Havn;
Saa siger du: her, hvor vel Hyrdens Die,
Men Heltens Bryst sig neppe bør fornøie.

Regner.

Retskafne Ven! med Ret bebreides mig
Den Mistillid, jeg maaskee viste dig.
Men, er jeg solgt til Krigens usle Slave?
Er Stridens Lyst kun den, en Helt kan have,
Saa bander jeg mit heldig brugte Sværd;
En Helt var da ei Fredens Vellyst værd.
Men Grunden til min Til til disse Steder,
I Krigens Sprog den blot uværdig heder,
For ingen har jeg hidtil aabnet den;
Men hør den nu, trofaste Regners Ven!
Du mindes da, at vrede Bølger jage
Mig hid, da jeg forlod de Finske Toge.

Du da som nu ei min Ledsager var.
 Men Freias Gunst mig her blev aabenbar;
 Den førte mig herhid, og —

Ingo.

Brede Guder!

Hvad er det, her min Konge mig bebuder?
 Og hvo var hun, som As, nei Surtur vred
 Har skabt, vort Land til Ulyksalighed?
 Som saa vor Helt, vor Regner, fra os river?

Regner.

Min Ingo! stil en blind unyttig Iver!
 Hun er mig meer end hver en Dødelig.
 Balfader, fra din Sal hun sendtes mig!
 Ja Signild er Balfaders Mesterstykke
 Fra Gudheim sendt til Nordens Riir og Smykke,
 Hun ei med Byrd og Pragt mit Hjertervang,
 Ei heller med fortryllet Elskovs Sang;
 Men skjøn hun er; ja liig dit Chor, Balfader!
 Valkyrie i alle sine Lader;
 I hendes Smil er Morgenrødens Glands,
 Og dette Smil forvirrer Sind og Sands.
 En elskelig graahærdet Hyrdes Datter.

Ingo.

Seg alt, Monark! din hele Hensigt fatter;
 Og Signild snart blier Dannerkongens Brud.
 Skjoldungen vil adlyde Elskovs Bud;
 Og Heltens Lov — —

Kegner.

Skal evig Kegners være.

Ingo.

For Signilds Skyld undflyes dog Heltens Vres;
 Og fastende din Høiheds rette Pragt,
 Du blues ei ved denne ringe Dragt.
 Fly Elskovs BOLD, Monark! tilgiv min Sver,
 Men hvis den spildt, og uden Nytte bliver,
 Da skynd dig, iil, som det anstaaer en Mand,
 Adlyd med Hast din Elskovs muntre Brand.
 Hvi dette Skjul, som ei din Stand tilhører?
 Hvi tøver du, og hende ei bortfører?
 Saa handled de, fra hvem du stammer ned.

Kegner.

Jeg hader BOLD. Hos mig har den ei Sted.
 Nei Krigens Lov bør Elskov ei adlyde.
 I denne Dragt beslutted jeg at nyde
 Min Lykke først, da jeg min Signild saae.
 Men Mornerne opsatte min Attraa;
 Og uvis om min elskte Signilds Hjerte
 Jeg hendes Haand af Faderen begjerte,
 Den beste Mand; han ikke kjendte mig,
 Han for min Bøn beskedent vægred sig.
 Hvis Signild nu til Danmark mig vil følge,
 Jeg Reisen vel for Thorald vil fordølge,

Men lindrer ham ved dette Brev en Qual,
Som ellers ham hans Liv berøve skal.

(Viser ham et Brev.)

Ingo.

O Frejas Lyst;

Regner.

Spar du unyttig Hede,
Den mig dog ei kan fra mit Forsæt lede;
Til Skibet iil. Seg hen til Signild gaaer.

(Han gaaer.)

Ingo.

O, maatte jeg dog følge dine Spor,
Og redde din, min kjække Konges Ære!
Hans Kjerlighed — dens Qualer ham fortære,
Men føles ei. Glad kalder han dem Lyst,
Og seer dem ei vanære Heltes Bryst.

(Han vinker ad Følgeskabet, som kommer frem, og tilligemed
ham atter fliger om Bord.)

Andet Optrin.

I Fjeldet nær forrige Sted.

Signild

(sover i en Grotte, men vaagner op i Forvirring.)

Hvor er jeg? hvor? og Atle! du vil rømme?
Ah — nød jeg da min Lykke kun i Drømme?
Ja kun en Drøm. Seg ingen Freja seer,
Og Dyserne, og Atle — er ei meer.

Men her, her sad han jo, og Freja smilte,
 Og kjelen til mit Bryst min Atle ilte —
 — Min Drøm forsvandt — og al min Lyst forsvandt.
 Jeg eengang kun i Grotten Atle fandt;
 Og da, da var jeg grum, som en Ulvinde.

Tredie Optrin.

Thorald. Signild.

Thorald.

Skal jeg dig her bedrøvet stedse finde,
 Og ingen Tid see Kilden til din Graad?
 Naar søgte du da vel forgjeves Raad,
 I Thoralds Barm, hos mig, din Ven, din Fader?

Signild.

Forlader du? (grædende.)

Thorald.

Og hvad? jeg alt forlader.
 Hvad gjorde du, som jeg forlade skal?
 Din bittere Graad, de Taare uden Tal,
 Ja dem maaskee? Jo samme bedste Datter!
 Endskjøndt jeg dog ei deres Årsag fatter.
 I vores No, i vor Lyksalighed,
 Saa endog dem forlader jeg.

Signild (for sig selv.)

See ned,

O Freja! til min Sorg og skjulte Klage.

Thorald.

Du sukker jo? Forklar dit Hjertes Plage.

Signild.

Du lovede, du vil forlade mig,

I hvad der end mig gjør ulykkelig.

Thorald.

Ulykkelig? Ja Signild! jeg forlader,

Til Pant derpaa omfavn din gamle Fader.

Signild.

Ja denne Graad, som jeg ei hemme kan,

Og Sorger, som vancere vores Stand,

Og trodse det, du mig om Dyden lærte,

Gjør Ddins Gunst, ja Livet selv til Smerte,

Det er den Skyld, som du mig har forladt.

Thorald.

Men hvad har dig i denne Tilstand sat?

Hvad presser ud i Dag saa sømme Taarer?

Signild.

Et elsket — alt for elsket Minde saarer

Mit Sind, og gjør, at jeg maa Dagen flye,

Det Smerten gjør ved Nattens Drømme ny.

Uf Rummer var mit mørke Sind henrevet,

Og her har jeg omvankende hendrevet

Den skumle Nat, til hist i Grottens Skjød

En ønsket Søvn sin Hvile mig tilbød.

Saa sov jeg ind. Min Sorg forsvandt, og Glæder

Omgave mig og disse elskte Steder.

Jeg syntes, som jeg her ved Grotten saae
 Et prægtigt høit bekrandsset Alter staae;
 Mildt vistede da de sagte Vestenvinde,
 Sødt Lærken sang; Lyst, blid, som Atles Minde
 Dpfyldte alt. Da syntes mig, jeg kom,
 Jeg knælte ned for Frejas Heilighdom.
 Og yndig sang af Dyrer hørte Sange,
 Som løde høit i Lundens Blomstergange.
 Men Sange af Valkyriernes Chor
 Da pludselig igjennem Fjeldet foer.
 Og himmelfæ, mild, som ingen kan udfige,
 Jeg i en Sky saae Freja ned at stige.
 Jeg kastede et Blik til Østens Kant,
 Og Skov og Fjeld og alle Ting forsvandt.
 Og der — o Lyst, som ingen Belyst ligner!
 Min Atle, ham, hvis Minde jeg velsigner,
 Ham saae jeg der i Pragt, som Tyrsters Pragt;
 Jeg Konger saae for Atles Fodder lagt,
 Og Bjørne kom, og slikkede hans Hænder.
 Men hid et Blik han i det samme vender,
 Og da han saae mig her ved Frejas Fod,
 Hint høie Sted han da med Jil forlod,
 Han kom, men nu som Hyrde, mig at favne.
 Os Freja selv nu nævnede ved Navne,
 Velsignende udstrakte hun sin Haand,
 Vi knælede for Altret. Hendes Aand,
 Den strømmede igjennem vore Hjerter.

Thorald.

Dg denne Drøm den volder dine Smerter?

Signild.

Nei Fader! nei. — Men strax derpaa en Røst
 Nedrullede blandt Klipperne, og tyst
 Blev Frejas Chor. Jeg saae en Helt fremstige
 I Pragt og Glands min kjære Atles lige,
 Fra Atles Haand bortrykked han mig vred,
 Bleg Freja blev — Jeg bittre Taare græd.
 Med Pragt paa ny jeg Atle saae fremtræde;
 Lad, sagde han — o Signild! af at græde!
 Den ene Haand han lagde paa sit Sværd
 Den anden Haand i min; "Kom uforfærd"
 Var da hans Ord. Men heftig Tummel hørtes,
 Dg Tumlen ud til Verdens Ender førtes.
 Jeg vaagne, forfærdet, rørt og sm,
 Dg aldrig skal jeg glemme denne Drøm.

Thorald.

Nu vel. Men hvad kan Drømmen indeholde,
 Som kunde dig saa bitter Qual forvolde?

Signild.

Min Fader! men — endnu engang forlad,
 Dg lad mig ei paadrage mig dit Had.

Thorald.

Mit Løfte er uryggeligt.

Signild (for sig selv.)

I Guder!

Tungt bliver ham det, jeg ham nu bebuder.
 Men Fader! mild og rørt forbød du mig
 En Elskov, som du troede skadelig.
 Jeg lydig var, men Himlen saae mit Hjerter.
 Der ingen Gunst saa inderlig begjerte,
 Som denne at modtage Atles Gæd —
 Men jeg var haard mod al hans Kjerlighed.
 Min Fader! men betænk, om uden Brøde
 Du Atle da den Skjebne tvang imøde,
 At skilles fra sin sømme Signilds Bryst,
 Betænk, hvor grumt! Tænk, om han uden Trøst
 Nu langt fra os til døve Guder raaber
 Om Lindring, som han dog forgjeves haaber.
 Skjult var den Grund, hvorfor du var ham vred,
 For samme Grund faldt Signilds Kjerlighed!
 Langt fra jeg vil det, du har skjult, udgrunde,
 Forlad, men var det Ret?

Thorald.

Ja gib jeg kunde —
 Men nei — jeg tør ei sige dig Beskeed
 Om Grunden til min viste Grusomhed.

Signild.

Men Ragnhild, min Naboerske, en Pige,
 Som vist nok ei i Norge har sin Lige,
 Enhver bifaldt dog hendes Kjerlighed;
 Endskjønt enhver, som saae min Atle, veed,
 At man ei ham med hendes Thor kan ligne.

Thorald.

Gid Himlen dig for al din Sorg velsigne!
 Men troe, at hvis jeg havde føiet dig,
 Var baade du og jeg ulykkelig.

Signild.

Ulykkelig? Jeg skal ham altsaa hade —
 De Taare, som for ham mit Die bade,
 Mit Hjertes Suk, og mine Vengstelser
 Endog min Drøm er da Forbrydelse!
 Hvor flyer dog jeg ulykkelige Pige?
 Siig Fader! er min Qual ei uden lige?

Thorald (sagte)

Hun smelter hen i Graad, og hendes Bryst
 Jeg trøste maa, skjøndt med ugrundet Trøst.
 (høit.)

Min Datter! Us maaskee sig vil forandre;
 Maaskee I end med Fryd skal see hverandre.

Signild.

O søde Haab! men hør, men om jeg fik
 Den blide Lyst, i dette Dieblik,
 At see ham her, siig: var det da en Brøde,
 Om jeg ham løb med aaben Favn imøde,
 Og trykked ham til mit antændte Bryst,
 Og delede med Atle Elskovs Lyst?

Thorald.

Jeg ei heri Alfaders Trykke kjender.
 Dog tæm en Ild, du ikkun meer antænder

Ved denne Drøm, som dog unyttig er.
 Men Tiden vil, at jeg til Hjorden seer,
 Thi Solen alt er længe over Havet. (Gaaer.)

Fjerde Optrin.

Signild.

Smellem Frygt og Tvivl, og Sorg nedgravet,
 Forlades jeg — Du haarde Fader! gaaer —
 Et Ord af dig forletted' mine Kaar;
 Men skjult for mig skal ogsaa Alting være!
 Men Utle — kom han nu, hvo kan mig lære,
 Hvorledes jeg ham da modtage bør?
 Hvor tungt, om jeg min Faders Villie gør?
 Nei jeg dig vil med aabne Arme møde,
 Og ved dit Bryst min Sorg og Graad forsøbe.
 Dog, sagde han, ifald jeg elsker dig,
 Er baade han og jeg uløkkelig.
 Jeg det kan ei indsee. Nei, elskte Fader!
 I Utles Barm, ifald jeg dig forlader,
 Er Signild tryk for alle Lykkens Stød.
 Men, voldte jeg min elskte Faders Død? —
 Hvad Grusomhed! Nei, før gid Elskov være
 Forjaget af mit Bryst — Ja jeg vil bære
 Min Lue skjult — Kom nu kun, Utle! her,
 Jeg flyer — mod Alt jeg nu forhærdet er.
 Ja, jeg er døv for alle dine Klager,

Kjæf flyr jeg bort fra vores fælles Plager.
Men hvilket Syn! O Freja! Utle der?

Femte Optrin.

Regner. Signild.

Regner.

Befignet Sted! som jeg da atter seer!
Og Signild hist — min elskte beste Vige.
Men hvad — du flyer, du Atle vil undvige?
Du altsaa da har glemt min Kjerlighed,
Din bedste Ven, min sømme Trosteds Fed?

Signild (for fig selv.)

D styrk mit Bryst, o Freja!

Regner.

Taus hun sukker,
Dg lønlig Sorg hun i sit Bryst indlukker,
Min Signild tal dog!

Signifd.

Hvis jeg elsker dig,
 Min Fader er med mig uløffelig.

Mig Grunden til den Sorg, dit Hjerte bær?
 D sig: har du ei Atle længer kjær?

Signild.

Det tør jeg ei.

Regner.

Det tør du ei forklare?

Og hvad blev da min ømme Signilds Fare?
 Hvi sukker du? Hvi flyer du Atles Favn?
 Var jeg dig kjær, saa tal i Freias Navn!

Signild.

Å! om du var mig kjær? Hun seer min Smerte,
 Hun saae og før mit elskovsfulde Hjerte.
 Ja Atle! ja jeg elskte dig.

Regner.

Bliv ved!

Og hvad har nu udslukt din Kjerlighed?
 Har man mig stræbt forhadt hos dig at gjøre?
 Vil man, som Brud, dig til en anden føre?

Signild.

Nei, og endnu jeg saa ubundet er,
 Som allerførst, da Atle blev mig kjær.

Regner.

Hvad kan mig da din Elskov dog berøve?
 Du fordrede af mig til Troffabs Prøve,
 At flye dig, og et langt bedrøvet Aar
 Udholde den fraskilte Elskovs Aar.

Her seer du mig igjen — Jeg dig adlyder,
Men ingen Løn for al min Troskab nyder.

Signild.

Min bedste Ven! men bør jeg elske dig,
Naar Thorald blev derved ulykkelig?

Kegner.

Forklar dig dog: Hvad blev da hans Ulykke?
Hvi vil han ei vor Kjærlighed samtykke?

Signild.

Det skjuler han.

Kegner.

Dg du ham lydig er?

Signild.

Han Fader er — og jeg — jeg er ham kjær.
Dg blev det sandt; Betænk dog, om min Fader
Jeg her for dig ulykkelig forlader?

Kegner.

Berøver du ham lidt af Livets Lyst,
Er Gunhild ei endda hans Alders Trøst?
Men tænk paa mig — mig, som du vil unddrage
Al Fryd og Lyst fra mange tunge Dage.
Dg taaler du, at revet fra dit Bryst
Jeg aldrig skal see meer af Livets Lyst?

Signild.

Dg vil du vel, at jeg, for dig at glæde,
Skal ved dit Bryst et usfelt Liv hengræde?
Dg langt fra et for mig saa elsket Sted,

Hvor jeg saa teen og sød Lyksalighed
Beständig nød, før Elskov blev min Plage,
En Fader skal det kjære Liv betage?

Regner.

O glem, o glem dog fligt! jeg lover Trøst
For al den Sorg, du volder Thoralds Bryst.

Signild.

Det kan du da? Og bør jeg derpaa lide?

Regner.

Og troer du, jeg vor Pligt vil overskride.
Mit Løfte svær jeg dig ved Nordens Gud,
Ved Odins Magt, ja meer, ved Dydens Bud.

Signild.

Den, som har alt det ganske Hjerte inde,
Han let dets Frygt og Tvil kan overvinde.
Ja Utte! ja, jeg troer dig uden Fed,
Og følger blindt min sømme Kjærlighed.

Regner.

Kom følg mig da, kom, Signild! bedste Pige!

Signild.

O hvo kan dig og Hjertets Sprog modsiges?
Velan — Farvel, min Grotte! og mit Fjeld!
Og smukke Eng, og smukke Skov! Farvel!
Med Taarer jeg mit kjære Hjem forlader;
Men du er meer end Hjem og Liv og Fader.

(De gaar, og strax efter hører man Jagt-Musik oppe
i Fjeldet.)

Siette Optrin.

Thorald allene.

En uvant Lyd. Huult ruller den herved;
 Hvo bringer den paa dette skjulte Sted?
 Saa brølte før Trompetens vilde Tone,
 Da Sigurd her, nedstødt fra Norges Trone,
 Sin Datter gav i mine Arme hen.
 O, skulde hun mig kræves nu igjen?
 Sa kunde hun dog kun sin Atle glemme,
 Og byde trods til Elfskovs kjelne Stemme.
 I øvrigt dog min Flid velsignet er,
 Og Signild er sin ædle Fader værd.
 Men Tumlen jo endnu fordoblet brummer,
 Hvad seer jeg hist? O Thor! Kong Sigurd kommer.

Syvende Optrin.

Thorald. Sigurd, (som kommer ned blandt
 Klipperne, med Følge.)

Sigurd.

Her er jeg da igjen! i Signilds Spor,
 Hist Hytten er, hvor Hyrden Thorald boer.
 Sa see, der seer jeg ham. Vær mig velsignet.
 Min gamle Ven! hvad Lyst har denne lignet?
 Dit Udsyn spaaer mit Fader-Hjerte Fred,
 Fortæl mig nu om min Lyksalighed!

Min Signild, svar, o lever hun, fornøiet?
 Og holder hun sig Thoralds Dyd for Diet?

Thorald.

Min Konge! ja velkommen, som du er,
 Du snart igjen en værdig Datter seer.
 Dog denne Dag blir glad for alle Dage;
 I Signild, som jeg giver dig tilbage,
 Opdragen her, du nu en Datter faaer
 Som Dyden skjon, meer skjon end Norges Vaar,
 Af Træk hun dig, af Ynde Freja ligner.

Sigurd.

Alfader! du omsider da velsigner
 Mit Bryst med en saa om Lyksalighed,
 Saa Mindet selv, om hvad jeg hidtil leed,
 De Kummeres Aar, de nu forløbne Dage,
 Udrydde skal; o Thorald, kald tilbage
 Det Minde om min Smertes Bitterhed,
 Den Tid jeg fra min Trone styrtet ned,
 Forladt og glemt af Frænde, Ven og Broder,
 Begrædende min Signilds dræbte Moder,
 Med Signild ved mit sorgopfyldte Bryst,
 O Thorald! kom hos dig at hente Trøst,
 Dig, som jeg tro, og ædelsindet kjendte,
 Fra den Gang alt, da Havets Vold mig sendte
 Skibbruden hid. Uvis om mine Aar
 Hun da i dig en anden Fader faaer.
 Jeg med de saa, som endda var tilbage,

Dg vilde ei tilsvoren Tro forsage,
 Bedrøvet op fra dig og Signild brød,
 At søge en, en Normand værdig, Død,
 Om ikke Bei til min forladte Trone.
 Det skar mit Bryst, at Norge Magt og Krone
 En Niddings Haand, en Voldsmand overlod.
 Vel kostede det mange Normænds Blod,
 Dg sytten Aar gik hen i grusom Fejde;
 Men Normænd skal man Trældom ei bebrejde.
 Bort Mod ham fik omsider styrtet ned,
 Jeg sidder nu paa mine Fædres Sted.
 Men kommer ei min Datter?

Thorald.

Konge, Fader!

Forlad den Graad, som dine Fødder bader.
 Mit Bryst er fuldt af sand Erkjendtlighed,
 Dit høie Mod Alfader selv ei veed
 Med al sin Magt tilfulde at belønne,
 Kan Normænd da det værdigt nok paaskjønne?

Sigurd.

Staae op, omfavn mig. Siig, hvor Signild er!
 Hos Hjorden vel? Dg den er ikke nær?

Thorald.

Jeg hende snart skal, hvor hun er, op søge.

(Han gaar.)

Sttende Optrin.

Sigurd og Følge.

Sigurd.

Hvor vil hun min Lyksalighed forsøge!
 Ja uden Tvivl hun værdig findes skal
 Min Kjerlighed, de Sukke uden Tal,
 Som jeg til Als om Gunst for hende sendte,
 Hvad kan jeg ei af Thoralds Nøie vente?
 Den dydigste, den redeligste Mand,
 Og opfød i den ædle sorgfri Stand,
 Og ubekjendt med Høiheds Glands og Smerte;
 Hun Dyden her i al sin Reenhed lærte.
 Men Thorald gif, og kommer ei igjen;
 Jeg følger ham. Jeg saae, her gif han hen.
 (Han gaaer med sit Følge.)

Tiende Optrin.

Savbredden.

(Kongens Folk have her siden opsat nogle Telte. I et af dem sidder Signild, og skriver. Kong Regner betragter hende med Henrykkelse udenfor.)

Regner. Signild.

Regner.

Den Yndigste! Sorg i hver Mine spiller,
 Og Taaren ned paa hovne Kinder triller.
 Den smelter mig. Ja næsten hun derved

Forloffer mig, til selv at græde med.
 Hun kjender ei endnu den Ven, hun følger;
 Med Glid jeg end for hende mig fordølger.
 Hun troer endnu, at den, som hun har kjær,
 Af hendes Stand, ifkun en Bonde er.
 Men faaer hun see mit Skib, dem, mig ledsage,
 Den Pragt maaskee vil hende Frygt indjage,
 Og spille mig min Signilds Kjerlighed.
 Ah, men for dig, min Signild! jeg bereed
 Flyer Tronens Pragt og Glands og falske Tre,
 Og ved dit Bryst jeg lykkelig skal være,
 Bag finste Fjeld endog trods Lyffens Magt.

Signild

(Kommer ud af Teltet med sit Brev.)

Omsider har jeg her mit Brev fuldbragt,
 Og har mig af min Faders Arme revet.
 Men Atle! men om Elskov nu har drevet
 Din Signild til, ved dette grumme Stød
 At volde en, hvor elsket! Faders Død.
 Nu lægger jeg det ned i dine Hænder;
 Der har du det. Us mig uskyldig kjender.
 Saar ei hans Bryst. Betænk kun, at herved
 Bestemmer du endnu min Kjerlighed.
 Thi siig, thi bør jeg vel min Atles blive,
 Hvis han, naar du ham dette Brev skal give,
 Med alt for grum en Qual vil savne mig?

Regner.

Nei Signild! Nu er Atle lykkelig.
 Af dette Brev erfarer nu din Fader
 En Kjerlighed, som han dig overlader.

Signild.

Og ganske vist skal han tilgive mig,
 Naar dette Brev tilbringes ham ved dig.
 Den Dyd, enhver af Atles Dine skuer,
 Undskyldt skal mit Hjertes rene Luer.

Regner.

Der kommer han.

Signild.

Ah, Freja skjul du mig!
 Hvor skal jeg nu flye baade ham og dig?
 (Hun gaaer ind i Teltet.)

Tiende Optrin.

Regner. Thoralb.

Thoralb.

Kom, Signild, kom! Hvordan, Jeg Atle finder?
 Ah, dette Syn om Signilds Drom mig minder.
 Velkommen, Ven! sig, er ei Signild her.

Regner.

Nei, nys forlod hun mig.

Thoralb.

Hun horte er?

Hvor gik hun hen? Hvor skal jeg søge hende?

Regner.

Du uden Tvivl omsonst vil Glid anvende
Paa Søgen om din Signilds skjulte Bei.

Thorald.

Hvor er hun da? Du veed det altsaa?

Regner.

Nei.

Jeg veed kun, at omsonst du søger hende.

Thorald (for sig selv.)

Us, paa hvad Tid er det, at nu han kommer!

Regner.

Min bange Sorg mit Bryst ei længer rommer.
O Thorald! hør dig ei for Atles Bøn,
I alting er jeg dig en lydig Søn,
Det svær jeg dig ved Tordens Gud, min Fader!
Kun at du mig saa kjert et Navn tillader,
Og denne Bøn i Dag tilstedes mig;
Gjør os, gjør mig med Signild lykkelig.

Thorald.

Og Atle! naar jeg svær dig ved Alfader,
Og Guderne, at jeg med Glæde lader
Mit Liv, før du — —

Regner.

Saa seer jeg Thorald vreed
Vil unde os vor Skjæbnes Bitterhed.
Men hør: forhør dig ei for Signilds Smertes,

Dg taaler du, at myrde tvende Hjerter?

(Han tager et Brev frem.)

Thorald.

Uk sender mig, I Guder! sender Raad!

Kegner.

Læs dette!

Thorald.

Det er vaadt af hendes Graad.

(Efter at have læst det.)

O Datter! da jeg Runerne dig lærte,

O, drømte da mit alt for trygge Hjerter

Om denne Løn for al min sømme Glib?

Ah, Signild! ah, ullykkelige Tid,

Da jeg engang mig glad lyksalig skatter,

Som Fader til Kong Sigurds spæde Datter!

Nu kommer han, nu fræves hun igjen,

Nu flygter hun med denne grumme Ben.

Saa iil da bort, og lad ei Kongen spore

Den skjulte Sti, ad hvilken I bortfore.

O, Signild hør: For din Skyld jeg min Harm

Udflukke vil i Havets aabne Barm.

(Han løber for at styrte sig i Havet, Signild springer frem,
og kaster sig i hans Arme.)

Ellevte Optrin.

Signild. De Førrige.

Signild.

Hold, Fader! hold. O, hør din Datter!

O, hi, jeg dig min Brøde end erstatter,

Vil Dyden saa — er det min Faders Bud,
 Saa er jeg ei endnu min Aftles Brud;
 Nei, flye ham vil jeg. Aldrig skal jeg mere
 Ved Kjerlighed for ham lyksalig være.
 O Fader, vær dog ei din Aftle vred;
 Tal, understøt mig med din Kjerlighed.

Thorald.

Uheldige og bedste Konge-Datter!
 For din Skyld jeg mig end lyksalig skatter,
 Skald du kan velsigne ham og flye,
 Og aldrig meer din Kjerlighed fornøye.
 For evig du mig nu i Dag forlader,
 Kong Sigurd er fra nu af Signilds Fader.
 (Konger gaar pludselig bort.)

Lovte Optrin.

Thorald. Signild.

Signild.

Der gif han bort. Maaſke jeg aldrig meer
 Den kjereste, den bedste Aftle ſeer.
 Men hør! du mig ei længer kalder Datter?
 Siig end engang. Jeg heraf intet fatter.
 Forklar dig dog.

Thorald.

Hvad kan jeg ſige meer?

Du ikke min, men Kongens Datter er.
 Han bød mig, dig ſom Datter at opdrage,

Indtil han selv dig fordrede tilbage.
 Og nu i Dag du flygter med din Ven,
 Nu kommer han, nu kræves du igjen.

Signild.

O ti, o ti, og qvæl ei meer mit Hjerte,
 Find heller ud et Raad mod al min Smerte,
 Og gjør mig til min elskte Atles Brud!

Thorald.

O see vor Nød, du Nordens stærke Gud!

Signild.

Men om jeg ham, som nu skal Fader hedde,
 Om denne Gunst paa Knæ vil ydmyg bede,
 At Atle ei maa rives fra mit Bryst,
 Siig, mener du, mig negtes denne Lyst.
 Da grummere end Bjørnen er min Fader,
 Og da er det min Pligt, at jeg ham hader.
 Nei, om han skal bønføre denne Bøn;
 Og Atle blier i Dag Kong Sigurds Søn.

Trettende Optrin.

Kong Sigurd med Følge. De Forrige.

Sigurd.

Nu Thorald! har du ikke fundet hende,
 Som jeg igjen for Datter skal erkjende?
 Jo Signild kom — men Taarer trille ned.

Siig mig din Sorg, forklar dens Bitterhed,
Dg skjul den ved din hulde Faders Hjerter.

Signild.

Dit første Diekast, o Fader! lærte
Mig, at jeg nu en Fader fik i dig,
Hvis Lyst er den, at see mig lykkelig.
Ja Fader! glad vil jeg dit Bryst omfavne,
Dg tryk ved det, skal aldrig Lykke savne.

Sigurd.

Jeg smelter hen i Lyst. Men siig dog nu,
Dølg ingen Ting, siig, hvorfor græder du?

Signild.

At have smagt en sød og yndig Lykke,
Dg savne den, er nok til at nedtrykke
Den Mandigste. Men seer man endda ned
Til grumme Kaar, vis Ulyksalighed,
Da Helten selv maa zittre. Jeg, o Fader!
Har smagt med Lyst de Kaar, jeg nu forlader.
Hvor billig da min Graad? Men denne Dag
Vil aabne mig et større Hjertenag.
Mig Freja lod i Dag en Ben omfavne,
En Ben, som jeg i Dag skal evig savne.
Dg yndig er han, Gud, og rask og skøn,
Ja ganske vist Alfaders bedste Søn.
Men Thorald, tænk min Fader! denne Lykke
At være hans, mig vil i Dag undrykke.

Dog er det og den første Grusomhed,
 Han i sit Bryst gav til sin Datter Sted.
 Min Fader! hør det første, jeg dig beder;
 Og Guder! gid min Bøn bevæge eder!
 Forund mig nu den ene ønskte Lyst,
 At leve og at døe ved Atles Bryst.
 At savne ham mit Bryst vil forårsage
 En Smerte lig med Utgaards mørke Plage;
 Bedrøv mig dog ei med et grusomt Nei.

Sigurd.

Og hvo er den saa elskte?

Fjortende Optrin.

Regner i kongelig Pragt, med Følge.

Regner.

Det er jeg.

Det Regner er, som sig lyksalig skatter,
 Ifald ham nu ei negtes Sigurds Datter.
 Min Signild er en Trone meer end værd,
 Om hun end ei en Konge-Datter er.
 Er Signild min, mit Held er uden lige.

Signild.

Du elsker da endnu din Hyrde-Pige?

Regner.

Bed Ddin meer end Tronens stolte Glands,
 Meer end mig selv — ja meer end Sejrens Krands.
 Ja, Us! næst dig.

Signild.

Dg du, min elskte Fader!

Du denne min Lyksalighed tillader.

Sigurd.

Uf Signild stolt, opfyldt af ømmest Lyst

Jeg føler, at et Dnske i mit Bryst

Saa smukt, som nu mit Held, steeg ingensinde.

Min Signild har Kong Regners Hjerte inde,

Den Helt, hvis Navn er Verden om bekjendt!

O Datter! mig, jeg troer, fra Gudheim sendt!

Dig Guderne en varig Lykke give!

Thorald.

For heftig vil den Strøm af Vellyst blive,

Som nu med eet har overvældet mig.

Jeg seer i Dag min Signild lykkelig,

Dg lykkelig ved Dannerkongens Side —

Men jeg vil flye min Lyst, og taalig lide

Min Signilds Savn. — Farvel, lev lykkelig,

Naar Tronens Glands skal nu omringe dig,

O Signild! lad den ei din Sjæl forblinde,

O glem ei reent din Foster-Faders Minde.

Farvel! Farvel!

Signild.

Nei elskte Fader! nei,

Fra dette Bryst jeg dig udslipper ei.

En vigtig Deel borttages af min Lykke,

Hvis man dig vil fra dette Bryst bortrykke.

Du lærde mig, som Datter, Dydens Bud,
Din Lærdom nu fuldfør til Regners Brud!
Deel Kaar med mig, som Thoralds Dyd fortjener.

Sigurd.

Du, som med os nu Dannemark forener,
D, leve du! Nu plantet Enighed
Gid blomstre maa i evigvarig Fred!

F r o d e og F i n g a l .

Skuespil i fem Dptoge.

Personerne,

(Efter den Orden, hvori de optræde i Stykket.)

Danmarks tolv Hovdinge:

Grovin, Hr. Elsberg.

Sigurd, Hr. Knudsen.

Alf, Hr. Frydendahl.

Hakon, Hr. Musted.

Gor, Hr. Thessen.

Thorkild, Hr. Schwarz.

Sex Andre.

Singal, Konge i Norven eller Nordfotland, Hr. Rosing.

Ubbo, dansk Rigsforstander, Hr. Preisler.

Silda, Thorkilds Datter, Mad. Rosing.

Ulvilde, Kong Frodes Søster, Mad. Preisler.

Halldan, Prinds fra Thanosland eller Liefland, Sfr. Astrup.

Frode, Konge i Dannemark, Hr. Gaabye.

Ryno, Kong Singals Søn, Sfr. Jensen.

Hodur, Hakons Søn, dansk Søkriger, Hr. Røhne.

Frodes Følge af danske Søkrigere.

Singals Følge, Anførerne for Norvens Krigsmagt.

Adskillige af det danske Folk, væbnede og uvæbnede.

(Skuepladsen er paa eller nærvæd Leire. Handlingen begynder i Dagsningen, og varer omtrent, som Forestillingen.)

Saxo Grammaticus fortæller i sin *Danske Histories II. Bog*, at Kong Frode den Første, Hadings Søn, havde overgivet en Høvding, ved Navn Ubbo, sit Riges Bestyrrelse, medens han selv var dragen ud i Feide mod Dorno, Kureternes Konge, mod Trannon Ruthenernes Konge, og mod Sanduan, Konge ved Duna, hvis Datter blev hans Brud. Medens han var ude paa disse og flere Toge, tilvendte Rigsforstanderen Ubbo sig hans Kongemagt, dertil forledet af sin Gemalinde, Ulvilde, Kong Frodes Søster. Røgtet om, hvad der foregik hjemme i Danmark, bevægede Kong Frode, til at iile hjem fra sine Toge i Østen. Da han kom, og erfoer, at Ubbo ikke saa meget af egen Drivt, som bevæget af Ulvilde, havde bemægtiget sig hans Kongesæde, valgte han, heller at tilgive, end straffe ham. Dog skillede han ham ved Ulvilde, og gav en ved Navn Scote (af hvilken, siger Saxo, Skotterne have deres Oprindelse) denne sin Søster til Brød.

Kammerherre Suhm i hans kritiske *Histories II. Bind Side 144 o. f.* og i *Danmarks Histories I. Bind Side 126 o. f.* godtgjøre Næmneligheden af, at det, Saxo saaledes fortæller om en Frode den første, eller hin fræne, angaaer ikke ham, men Frode den tredje, bekjendt under Navn af Fredegode, eller den fredsommelige, og har saaledes ikke tilbraget sig, efter Saxos Mening, mange Aarhundrede før vor Tidsregning, men i vor Tidsregnings fjerde Aarhundrede, da han godtgjør, at Frode den fredegode ikke, som Saxo vil, har levet i Christi Tid, men været samtidig med den bekjendte Kong Fingal i Skotland.

Ossian fortæller, i Sangen *Garric-Thura*, om en Strid, som hans Fader, denne Fingal, havde med Kong Frothal af Gora i Lochlin, det er Skandinavien; hvorledes nemlig Frothal, efter et holdet Slag imellem hans

og Fingals Hære, udfordrede Fingal til en Dvekamp. I denne Dvekamp styrter en ung Kriger af Frothals Følge frem, at staae Kongen bi, men falder, i det han kommer frem, over et Bræstød, saa Hjelmen styrter ham af Hovedet; man saa de lange Haar udsprede paa Jorden, og den unge Krigers dybt sukkende Bryst blottet. Det erkjendes, at denne unge Kriger er ingen anden, end Prindsessen Utha, Kong Hermans Datter fra Thanostrømmens Bredde, som var elsket af Kong Frothal, og elskede ham høit nok til, formummet i Krigerdragt, at have fulgt hendes kongelige Elsker paa dette Tog, ham selv ubevidst. Da Fingal saa denne Elskerindes Dmhed for hendes Elskede, vilde han ikke fuldføre Dvekampen, men lod Frothal drage hjem til sit Land med sin Brud. Paa dette Tog, fortæller Ossian, havde Frothal en Ven ved Navn Thubar, en "Konge fra det flodrige Lora," med sig.

Kammerherre Suhm antager, at den her omhandlede Frothal er Frode den tredie eller Fredgode; at Prindsessen Uthas Fader Kong Herman ved Thano, er Saxos Kong Sanduan ved Duna, og at maaskee Thubar fra Lora er den Scote, Saxo taler om.

Efter vor store Historiographs Hypothese har jeg med liben Forandring og nogen Tilbigtelse antaget Saxos og Ossians Fortællinger, sammenstøbte til een, til Grund for nærværende Drama.

Efter Saxo har jeg ladet Frode forlade sit Rige, sætte Ubbo til Rigsforstander i sin Fraværelse, og være i Krig i Osten. Jeg har antaget, at Anledningen til dette Tog var, at han meget ung, da hans Fader Hading døde, vilde, ved at besøge fremmede Færster, hente Erfaring, og søge mægtigt Forbund; jeg har antaget, at han, tryg ved at lade Rigets Sager bestyres af hans Faders troe Hovding og forstandige Ven, ei vilde komme tilbage, før end han følte sig bedre i Stand til at opfylde en Konges

Pligter, end da han ung og uforsøgt besteed Kongesædet; at han imidlertid har besøgt, og fornyet gammelt Forbund med Fingal; at han siden har besøgt Kong Handuan ved Duna eller Thano, er bleven forelsket i hans Datter efter hendes Rygte; har af hende faaet det Svar, de Tidens Prindsesser saa ofte gave deres unge Beilere, først at gjøre sig berømt ved Heltebaad, og saa melde sig; har derpaa, efter Saxo, i Krige med Trannon og Darno viist sig som drabelig Kriger; har, efter Ossian, Thano Kongens Datter, der elsker ham, forklædt og ukjendt af ham selv, med sig; og iler, igjen efter Saxo, paa Efterretningen om Urolighederne i Danmark, hjem til Leire. Jeg lader ham der møde Fingal, som Ubbo har kaldet til Hjælp mod Gotheerne, der imidlertid have anfaldet Danmark; og anbringer der den af Ossian fortalte Tvekamp. Jeg har fundet det ufornødent, ja usandt, at Sammenhængen med Ubbos Kongevalg skulde være den, Saxo har fortalt. Den Mand, Frode skulde tilgive, maatte være en ædel og retskaffen Mand; og at han var det, var nok til, om ikke at retfærdiggjøre, saa dog efter Omstændighederne undskylde, at Danmarks Høvdinge havde valgt ham; derved bliver det og ufornødent, at tillægge Frodes Søster den Caracteer, Saxo har givet hende, uden dog at omstabe noget af det ret væsentlige i Saxos Beretning, som jeg har troet, ved de her anbragte Modificationer, kun at vinde saa meget mere Sandsynlighed og Interesse, som alle de deri indviklede Personer, med al deres Forskjællighed, dog her ere tilsammen velmeenende og ædle. Først ved denne Forandring bliver det og sandsynligt, at Ulvilde bliver den unge Heltes Brud, som har fulgt Frode paa sine Dage, og er hans Ven, naar han nemlig fra før er hendes Elsker, og hun ingen andens Brud. Prindsessen fra Thano eller Duna, som Saxo ikke nævner, men som Ossian kalder Utha, har jeg egenmægtigen kaldet Alvina, fordi Ly-

den af Navnet utha ikke syntes mig velklingende. Derfor har jeg og ladet Grodes Ben heller beholde det Navn, som Ossian, end det, Saxo har givet ham.

Dette Regnskab for Emnet til mit Skuespil har jeg troet herved at burde aflægge. Jeg overgiver Stykket dermed til Læserens og Tilskuerens billige Bedømmelse. At det er bestemt til at forestilles første Gang ved en saa udmærket Høitidelighed, forøger Publicums Fordring paa, at dette Arbeid skulde have noget sandt Værd. Den Overbærelse, hvormed et Forsøg af mig i dette Slags Digtekonst engang før blev optaget, var mig allerede Opfordring til at vove endnu eet. Men jeg er desuden opfordret til dette Forsøg af Mænd, hvis Opfordring det ikke var Beskedenhed men Trodsighed at afslaae. Mod sand og billig Kritik anfører jeg dette ikke til Forsvar; mod dens Overtydninger gjelder intet Forsvar; men til Undskyldning og nogen Overbærelse anfører jeg, at jeg ikke ufremkaldt har fremstillet mit Forsøg; dertil antage man og, (hvor ugylbig en Undskyldning ellers Tilsumhed er) at Tiden til dette Stykkes Udarbeidelse var mig af Nødvendighed meget knap indskrænket, til nogle saa Uger, som jeg dog ei kunde have aldeles frie for andre Forretninger. Jeg har derfor ei kunnet anvende nogen langsom Glid paa dets Afslutning; og ikke noksom kunnet benytte Venners Raad og Veiledning til dets Rettelse.

Hvad Skjæbne det saaledes end faaer, saa modtage dog enhver Læser, fra den høieste til de mindst udmærkede, min Forsikkring, den, jeg herved giver, baade i mit og i Skuespillernes Navn, at vi tilhobe have gjort os den beste Glid, vi have kunnet anvende, paa at gjøre vort Arbeid den Fæst værdig, til hvilken dets første Fremstilling er bestemt; og at vi af yderste Gode herved bidrage vort til dens Høitideligholdelse.

Kjøbenhavn den 16 September 1790.

Første Optog.

(Hadings Gravhøi. Egnen er opfyldt af Kongernes
Gravhøie. Tingstedet er i Baggrunden. Det er
i Nærheden af Leire.)

Første Optrin.

Høvdingerne

(forsamlede ved Hadings Gravhøi, hvor de have hen-
drevet Matten til hans Minni. Deels omringe de Ha-
dings Bautasteen, nedbøiede, lænede paa deres Spyde,
deels sidde de paa de Stene, der omgive Tingstedet, paa
Træstød o. s. v.)

Frovin.

Hist hvile d. Den hele Egn er opfyldt
Af hine Dannerigets Fædres Grave;
Og herlig kneiser paa enhver af dem
Den høie Bautasteen; stort, evigt skjönt,
Os kjær, og helligt, og høitideligt,
Omsvæver deres Minde disse Høie.
Hist hviler Hadings Aske: o den gode,
Den vise, kjække, ædle, store Hadings.

Sigurd.

Hvor er hans Søn, o hvor er Frodes Gravhøi?
Ved fremmed Strandbred hyle Bindene

Hen over Frodes ubegravne Been;
 Men ingen Lyd af Skjaldens høie Qvad
 Om Frodes Daad de viste hid. Af huult
 Forkyndte de, han flygted', og han faldt.

Alf.

Og ledigt og forladt staaer hist i Kredsen
 Det høie kongelige Dommersæde,
 Hvor Dan, og Skjold og Gram, affagde før
 De Love og de Bud, hvis milde Kraft
 Udbredte Held, og Sejer, Dyd, og Mod,
 Og Frugtbarhed, og Rigdom til hver Braa
 I Leirekongens Land. Sidst Hading her
 Tog Raad, gav Dom, og gjorde Danneriget
 Lykksaligt. Her det var, at vi modtog
 Hans Søn, til at beklæde Hadings Sted.
 Af han forlod det, og han agted' ringe
 Den Hæder, at uddele Ret og Dom
 Og Held blandt danske Mænd.

Sigurd.

Og herligt var,
 Og stort, og stolt vort Haab til Hadings Søn;
 Thi kjæk og ædel var den skjønnne Ungling;
 Og skjøndt han havde kun i sexten Vintre
 Beskuet Hadings Daad, vi saae dog alt,
 At Hadings og de store Fædres Aand
 Opfyldte Frodes unge Barm; og viis
 Og ædel, kjæk og fast, begyndte han

At vandre i Forfædres ædle Spor.
 Ak! med vort Haab til fjerne fremmed Egn
 Han reiste bort, forlod os.

Sakon.

Danske Mænd!

Vi samledes ei hid, for at bejamre
 Med feig uvirksom Graad et skuffet Haab.
 Hvad Frode vilde blevet, det er skjult
 For Dødeliges Syn, angaaer os ei;
 Men i sin Ungdoms Bildskab drog han bort
 Til fremmed Land, og overlod sit Folk
 Til blinde Skjæbne.

Gor.

Overlod sit Folk

Til Ubbo, til den viseste, den bedste
 Blandt os, blandt danske Mænd.

Sakon.

Men overlod!

Men ringeagted' at bestyre selv!
 Og tog han ei til daarligt Hæderstog
 Den bedste Deel af vores Ungdom med sig?
 Hvor mange blandt os savne ei en Søn,
 En ædel Yngling, Stammens Haab og Støtte,
 Blandt dem, som fulgte ham! og er jeg selv
 Ei Fader? tvende unge Heltes Fader,
 Bestemte til, som jeg og Fædre var',
 At vorde Stammens Hæder, Rigets Børn,

At hvile efter langt og daadfuldt Liv,
 I min og Fædres minderige Gravhøi!
 Hvor ere de?

Thorkild.

Maaskee paa Beien hjem
 Fra Kamp og Sejer, hvor de dannedes
 Til Stammens Hæder og til Rigets Værn.

Sakon.

Maaskee, Maaskee! men af! om Rygtet har
 Maaskee ei skuffet os; om Hadings Søn
 Maaskee blandt fjerne Lucæner lærde dem,
 Hvorledes danske Mænd kan flye, kan fældes
 Paa haanlig Flugt! — Har fire lange Vintre
 Og fire Somre bragt os sikkert Bud
 Fra Hadings store Søn, og vore Sønner?
 Og er det Frodes Værdskuld, om vi ei
 Alt ere vældig Gothiff Fjendes Trælle?
 Til Ubbo, og os selv, han overlod os.
 Veed han, om Ubbo — som dog ei er den,
 Vi efter hellig Dffring valgte os
 Til Hersker — vil opfylde Herskers Pligt?
 Veed han, om Morvens Konge lyde vil
 Ham ukjendt Ubbos Kald, og iile hurtig
 Til Danmarks Forsvar? Frode har forladt os,
 Forladt sit Folk, sin Pligt — thi ogsaa Konger
 Har dog vel Pligter — har forladt sit Sted,
 Sin Dommerstoel, sit Scepter og sin Ret;

Dg uden Hoved, uden Styrer bør,
 Dg kan, og vil, ei Danneriget være.
 Men Ubbo har, skjøndt ei til Konge valgt,
 Bevist, at han er den, som kan og vil
 Opfylde Dannerkonges Pligt. — Men hvad,
 Hvo tvivler om, at Ubbo er den Mand,
 Som sættes skal paa Leirekongens Sæde?

Sigurd.

Om ingen anden, tvivler Ubbo selv,
 Som loved' Frode Lydighed og Trofskab.

Hakon.

Dg holdt sit svorne Løfte. Men han loved
 Dog ei at lyde ham, endogsaa da,
 Naar han blandt vore fældte Sønner slagen,
 Betroede Døeners Strandbred sine Been.
 Ei heller, mener jeg, i Fald hans Daad
 Fortjente kun, at dette blev hans Lod.

Thorkild.

Men hvoraf veed vi da, at Hadings Søn
 Er falden, eller at han har fortjent det?
 Et Rygte er udsprebt; hvo bragte det?
 En fremmed Semand, som maaskee har selv
 Opdigtet det, for her at bringe Nytt:
 Hvis ei, for hvilken det er foreløiet
 Fra Mund til Mund igjennem snese Munde.

Hakon.

Lad Rygtet om hans Fald end være Digt;

Dog hvorfor Digt! som om det var utroligt,
 At den, der vild forvoven farer om
 Fra Kyst til Kyst at søge Banemand,
 Omfider finder ham — dog lad det være
 At Rygtet ei var sandt; er det da heller
 Ei sandt, at Gothen samlede sin Magt?
 At Nabofolkene forened' sig
 Til Baaben mod vor kongeløse Kyst?
 At vores Rest af Magt vel havde været
 For svag mod dette Overfald, om Ubbo
 Ei havde vidst, at drage Danmarks Ven,
 Den stærke Fingal, fra det fjerne Norven,
 Med sine rædselfulde Baaben hid?
 Er det da usandt, at vi veed endnu
 Ei vor med hans foreente Flodes Skjebne
 I Striden mod hiin overlegne Magt?
 Og er det usandt, det, at Hadings Søn
 Er ikke her i Spidsen af sit Folk,
 Men at han har forladt os, at vi veed
 Ei meer, om Danneriget har en Hersker — ?
 Det vil vi vide. Kommer, danske Mænd,
 Hist farver Morgenrøden Hoiene!
 Til Hadings, til vor store Konges Minde
 Indviende vi Matten paa hans Hoi;
 Nu til Alfaders Lund vi os begive,
 Berede os med Dffer og med Bøn

Til Dagens store Værk, at give ham
En værdig Eftermand, hans Folk en Fader.

Andet Optrin.

De Forrige. Singal.

Singal

(Der i Slutningen af forrige Optrin alt er kommen ind, i Dragt
som Høvdingerne.)

Ret, danske Brødre! til saa vigtigt Værk,
Vi de udødelige Gubers Gunst
Anraabe først. Men billigt er det dog,
At hver af os tilfulde forud veed,
Hvorom vi Guderne anraabe skal.
Jeg fra Eylimassjordens fjerne Strand
Er sendt, at tage Deel i Festens Raad;
Jeg nylig kom. Ved stridig Vind min Snække
Lidt opholdt. Fleer blandt os maaskee, som jeg,
Ei fatter ret, hvorom vi handle skal.
Tilgive; men oplyser mig.

Sakon.

Du veed ei,
At Hadings Søn var Dannerigets Konge,
Men.....

Singal.

Var? Og er det altsaa ikke meer?
Den unge Helt af Mornen alt bortkaldet!
Den Sorg var ubekjendt ved vore Strande.

Sakon.

Et Rygte siger, at han flagen er
 Ved fjerne Kyst, at Dannerkongen flygted'
 For vilde Quæner — der han gjøder Marken
 Med eget og med vore Sønners Blod.

Singal.

Et Rygte siger dette! og man tøver
 Ei, til man sikkert veed, om det er sandt?
 Jeg heraf slutter kun, at Frode er
 Med sine unge Mænd i Leding draget.

Sakon.

Det vidste du ei før?

Singal.

Hos os han ei
 Er savnet. Man i Dannerkongens Navn
 Blandt os affiger Dom, og hævder Ret;
 Hver Mand er tryk ved Sit, og er bestjærmet
 Mod fremmed Fjende og mod Nabos Vold.

Sakon.

J vide ei, for fire Vintre siden
 Drog Frode bort, forlod sin Arv, sit Sted,
 Sin Borg, sin Pligt?

Singal.

Og hvoraf vide det,
 Naar, som maa være skeet, han givet har
 J sikker Haand den ham betroede Magt,
 Der viis, retfærdig, trofast, som han selv,

Bestyrer alting? Jeg erindrer vel,
 Det blev for fire Vintre siden sagt,
 Vor unge Hersker drog til fremmed Land,
 At slutte Forbund, styrke sig til Fred,
 Og lære Kamp i Strid mod fremmed Fiende.
 Det glæded' os; men alting gik saa vel,
 Saa trygt, saa fredeligt, at vi forstode,
 Han enten selv var kommen hjem igjen,
 Hvad eller at han, hvor han var, bestyred'
 Dog alt ved viis, og god, og kraftig Haand.
 Saa godt gik alting, som om Hadings Søn,
 De blide Guder liig, for os usynlig,
 Var dog tilstede overalt, og virked'
 Med kraftigst Bælde, idel Held og Godt.

Sakon.

Saa viid, at det er Ubbo, Hadings Ven,
 Og Danmarks Ven, som styrer Frodes Magt,
 Imedens han, maaskee for at behage
 En elsket Mø ved fjerne Thanos Strand,
 Kong Handuans Alvina, drager om
 Med vore Sønner, for at offere dem
 Og sig til Døden, mens han glemmer os.
 Du veed da heller ei, at Gothlands Magt
 Var samlet, for at overfalde os
 Uvæbnet', som vi var, og uden Hersker?

Singal.

At overfalde os uvæbnede?

Det har jeg ikke vidst, at danske Mand,
 Til Fædrelandets Forsvar, var uvæbnet.
 Hvor ved Eylimas Strandbred jeg har landet,
 Var alting rede; jeg desuden veed,
 At Danmark er mod fremmed Fjende styrket
 Med Forbund, mægtigt Forbund. Norges Vælde
 Stod i fornødent Fald bestandig rede
 Til Danmarks Børn, som Danmarks hiin igjen.
 Vor Gjenbo, Morvens Konge, har man sagt mig,
 Var Danmarks Ven, og Frodes Ven, og ham
 Skal Bundsforvandte kunne lide paa.

Sakon.

Det kan de; uden ham var Dannerriget
 Sin Fjendes Bytte.

Singal.

Paa min Seiling hid
 Jeg drog igjennem hans og vores Flaade;
 De havde holdt mod Gotherne et Slag;
 Men Morvens Mænd fortalte selv, at vi
 Maaſkee endogsaa uden deres Hjelp
 Nok have sejret, da de Danske strede
 Med Mod og Klogskab, som om Hadings Land
 Var i enhver af danske Somænds Bryst.

Thork.

Vor Magt har sejret over Gotherne!

Singal.

J veed det ei? J Forgaars nær ved Skanør.

Sigurd.

Mænd, danske Mænd, ved Ubbo og ved Singal,
 Ved Morvens Konges Magt vi Sejer vandt!
 Held Ubbo! Held de Danskes Ben fra Morven!

Umindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ben fra Morven!

Singal.

Men hvorfor Ubbo? hvorfor Morvens Singal?
 Var det ei Dannerkongens, Frodes Magt?
 Er Ubbo ikke Frodes Mand? var Singal
 Ei Frodes Ben? og var det ikke Frode,
 Som satte Ubbo over Danmarks Magt?
 Som bandt ved Forbund Morvens Magt til Danmark?

Hakon.

Uk Frode, som forlod os! leve Ubbo!
 Og leve Singal! Morvens store Hersker.
 Mænd, kommer, kommer til Alfaders Lund,
 At takke ham; og at indvie os
 Til Dagens Idret, til vort Kongevalg.
 Han kommer, Ubbo, Gothernes Betvinger!
 Vort Riges sejrende Forsvarer, Ubbo.

Alle.

Velkommen, Ubbo! Gothernes Betvinger!
 Velkommen, Riges sejrende Beskytter!

Tredie Optrin.

Ubbo (med Sømand og Krigere.) De Forrige.

Ubbo.

Ei mig tilkommer Vren, danske Mænd,
 Ei mig tilhører Takken for vor Sejer.
 Til Lunden gaaer, at takke Guderne.
 De gave vore Baaben mægtigt Held,
 Ved vore Sønners, vore unge Heltes,
 Ved vore Benners, Morvens Heltes Mod,
 Og Sindighed og Klogskab; men for alt
 Ved deres store Herskers Tingals Wiisdom.
 Ham var det, som anførte dem og os;
 Hans vældige Erfarenhed, hans Bud
 Hans Hurtighed, han selv os bragte Sejren.
 Wiis forudsaae han hvert vor Fjendes Anslag,
 Og rask ustandselig han forekom
 Ethvert. — Vort Tab er intet; Gothernes
 Er uopreisselig. Vor Fred er tryg.

Almindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ven fra Morven!

Sakon.

Den Priis, du yder Morvens kjeffe Tingal,
 Uegennyttig, ædel, danske Ubbo!
 Kun lærer os desmeer dit eget Værd.
 Alt er det sagt os, at vor danske Magt
 Selv uden Morvens Heltes raske Bistand

Maaskee os havde bragt det Held, vi nu
 Ei uertjendtlige med dem skal dele.

Ubbo.

Det sagde ingen Danst —

Sakon.

Dog vel ei heller
 En blandt de Fremmede, hvis Roes du taler.
 Vi veed det, og vi veed, at naar vor Magt,
 Som Kongen, Frode, kun har svækket, stod
 Endnu med Hæder mod vor stærke Fjende,
 Da var det dig, da var det Ubbo selv,
 Der gav os Sejr i Kamp, som Held i Freden.

Ubbo.

Vor Pligt opfyldte vi; men uden Fingal
 Var Sejren denne Gang ei bleven vor.

Sakon.

Uf Fingals egne Mænd har denne Mand
 Det Bidnesbyrd, at din Beskedenhed
 Er overdreven.

Ubbo.

Morvens Konge selv,
 Vor Fjendes Undertvinger, Fingal!

Gor, Sigurd, Srovin og flere.

Fingal!

Bort Riges Ben og Bærn, den store Fingal!

Singal.

Til Eders Guder vender Eders Tak.

Til eders Sønner, eders kjække Stridsmænd,
 Den Priis, jeg eder alt for rede seer,
 At ville yde mig. Den Bistand, jeg
 Og mine Krigere velvilligen
 Har eder viist, den, veed jeg, danske Mænd
 Skal, naar det fordres, vise os igien;
 Skjøndt Hading og hans Frodes Venstreb forud
 Alt har belønnet og gjengjeldet den.

Sakon.

Net; ei vor tomme Tak tilkommer dig;
 Vor Priis behøver ikke Morbens Tingal,
 Men vores Venstreb, vores Hjelp igien,
 Naar den til virksom Daad anvendes kan;
 For begge er dig Danmarks Ubbo Borgen.
 At Ubbo er din Ven, som Hading var,
 Som Frode skulde være bleven, derom
 Forsiktrer os hans Viisdom, Mod, og Dyb,
 Som du tilfulde kjender. Vel; modtag
 I hans det hele danske Riges Venstreb!

Men Røgen fra den høie Odins Altre
 Alt længe vinker os til hellig Pligt.
 Ham yde vi vor Tak; ham anbefale
 Vi under hellig Lovsang Danmarks Ven,
 Den ædle Tingal, Ubbo, vor Beskytter,
 Og vore Mænd, som sejrede ved dem,
 Og os, som Sejrens glade Frugt skal nyde.

Alle.

Held Danmarks Ubbo! Held den store Singal!

Fjerde Optrin.

Singal. Ubbo.

Singal.

Dg Ubbo, du allene følger ikke
Til Odins Lund, med hine danske Mænd;
Bivaaner ikke deres Raad!

Ubbo!

O Konge!

Det er for silbig. Dg til Frydesang
Forsamle de sig hist ved Odins Alter,
Men Ubbos Barm er ikke stemt til Fryd.

Singal.

End ei for vundne Sejer og Danmarks Frelse?
Er denne Dag da ingen Glædes Dag?

Ubbo.

For Danneriget — o men ei for mig.

Singal.

Du veed, hvad Hovdingsraadet vil beslutte?

Ubbo.

Min Skjendsel. Jeg er underrettet, af!
Dg veed ei længer, at undflye min Skjebne.

Singal.

At Frodes Scepter overgives dig,
Det veed du; og forbølger dog din Fryd?

Ubbo.

Uk, som jeg havde Glimt af Fryd at følge.
 Nei store Singal, dig jeg intet følger.
 Jeg nærvæd har beskuet Kongeligt,
 Og Kongeherlighed.

Singal.

Og finder hiin
 For tung, og denne derimod for let,
 Ei værd at trakte efter. Ikke saa?
 Saa taler jo enhver, der gjerne vil
 Unsees for viis.

Ubbo.

Og taler tvertimod,
 Hvad selv han troer. Men Konge! jeg har prøvet
 Den Gubers Fryd, at fyldestgjøre hiin;
 Og nu tilbyder et forvildet Folk,
 Forvildet, men erkjendtligt, ædelt Folk,
 Mig Lønnen, Kongeherlighedens Glands!

Singal.

Og nu dit Valg?

Ubbo.

Var jeg i Stand at føle
 Den Fryd, at have opfyldt Kongeligt,
 Naar ligegyldig jeg forfæstet' den?
 Den, at udbrede Held og Gavn og Dyd;
 At vide, at ei enkelt Mand og Slægt,
 Men at et Folk, et stort, et mægtigt Folk,

Tilregned' mig hver Enkelts Held og Fryd,
 Og takked' mig for alt, hvad Godt de nøde?

Singal.

Du maler herlig gode Kongers Lykke.

Ubbo.

Men for en Konge, meener jeg, som selv
 I egen Barm gjenkjender disse Træk,
 Og føler tifold meer, hvad Held det er
 At gjøre lykkelig, end Ord formaae
 At bilde det.

Singal.

Du prøver, tykkes mig,
 Hvor stor en Byrde Smigger vel en Konge
 Formaaer at bære. Vel, jeg vil gjengjelde
 Det Offer, som du bød mig. Før jeg drog
 Til Strid for eder, gif jeg ubekjendt
 Igjennem mangel Egn af danske Land.
 Det er min Skik, at ville kjende dem,
 Jeg gaaer med mine Mænd i Kampen for.
 Jeg saae den fulde Virkning af forstandig
 Og viis Bestyrrelse. Retfærdighed
 Afvendte Bold, betrygged' Virksomhed
 I Nydelsen af uforhindret Frugt.
 Tilfredshed hersked' overalt; i dig
 Erkjendte Danmarks lykkelige Folk
 Den overalt udbredte Lykkes Stifter.
 Ukjendt jeg atter efter fuldendt Tog

I Dag mig hid begiver. Folkets Valgte
Bestemme dig til det forladte Septer.
End mindes nogle Eeden, som de svore
Kong Hading's Søn: men Mængden vælger dig,
Velan min Magt er rede — —

Ubbo.

Morvens Singal!

Hvortil?

Singal.

Hvortil? om ei betrygge dig
Den Fryd, at være Fædrelands Belgjører?

Ubbo.

At sætte mig paa Dannerkongens Trone?
Du, Morvens Singal! Nei det er ei dig,
Ei dig, som haaner, som nedbøier Ubbo,
Dig, som tilsvor Kong Frode evigt Venfkab!

Singal.

Forkaster Ubbo Morvens Konges Bistand,
Og Frodes Trone?

Ubbo.

Nei! Forræderi,
Eroløshed, Meeneed — fligt forkaster Ubbo
Med dybest Haan.

Singal.

Dog ikke Singals Venfkab?
Din Haand til evigt Venfkab, Frodes Ven!
Endogsaa denne Prøve du bestod.

Velan! Men Rygtet siger dog, at Frode
Er fældet —

Ubbø.

O de Rygter! og at Danmark
Har usle Nidbinge, hvis Fryd det er
At skabe og at udsaae disse Rygter!
Ung, uerfaren, uberømt besteeg han
Den store Hadings Sæde. Han drog ud
At søge mægtigt Forbund og Erfaring.
Først dig besøgte han; med dig fornyed'
Det gamle Forbund mellem os og Morven.
Han drog til Handuan ved Thanos Bred
Med lige Hensigt, og med lige Held.
Ung var han, uden Brud. Han hørde stort
Om Handuans Alvina. Heltens Barm
Opflammedes ved hendes Dyd og Wiisdom,
Ei hendes Skjønhed; thi han havde ei
Endnu Alvina seet. Den stolte gav
Hans Sendebud til Svar paa prøvet Beilen:
At først, naar Heltedaad ophøied' ham
Til hendes Fædres, hendes Stammes Roes,
Anhørde hun hans Tilbud. Folkene
Ved Kryialas og Helsingas Strande
Ansaldt Kong Handuan med samlet Magt.
Han drog i Strid, og sejred'; nye Fiender
Opstod, hver Gang han sejrede, paa ny,

Dg Kamp og Sejer lige indtil nu
Fornyet blev.

Singal.

Men disse Tidender

Om Kamp og Sejer, hvi forkyndes de
Ei for hans Folk, og dræbe hine Rygter?

Ubbo.

Dg lade disse Rygter sig betvinge?
Dg høres Sandhed, naar man har besluttet,
Hvad ene man erkjende vil for sandt?
Men hør, o Konge! hør, og kjend min Skjebne,
Dg ynke mig. Jeg, som tjente tro min Konge,
Dg tjente tro mit elskte Fædreland,
Dg vandt den stolte Løn for opfyldt Pligt,
At det erkjendtes, jeg opfyldte den,
Mig vælger man, i Frodes Sted, til Konge!
Med den Halstarrighed man vælger mig,
At al min Vægring kun ansees for Skræmt.
Saa afgjort Overmagten er for mig,
At hele Danske Magt er eenig om
At fælde hver, som ei mit Valg bekræfter.
Dg kun imellem Dprør, Borgerkrig,
Dg Troløshed mod Frode, Hadings Søn,
Min Ven, min fødte Konge, min Belgjører,
Som, fremfor alle Danske Mænd, til mig,
Betroede sit Folk, sin Ret, sig selv,
Jeg nu kan vælge. Enten tvinges jeg,

Til blodig Straf at vende mine Vaaben
 Imod mit Folk, fordi det elsker mig
 For høit, for stormisk; eller og jeg skal
 Berøve Frode Septret. — Frodes Ven,
 Og Danmarks Ven! Dit Raad!

Singal.

Og veed du vist,

Om Frode lever, om han lever værdig
 Den Hæder at beherske Danske Folk,
 Med Evne til at gøre dette Folk,
 Saa lykkeligt, som du?

Ubbo.

Men hvad, ifald

Jeg ikke havde Visshed! skulde da
 Den Tvivl mig give Ret til at berøve
 Min Konge Septret? Ham, som lagde det
 Selv i min Haand? Ham, som bestemte mig
 Den kongelige Løn for skyldet Trostak,
 Sin Søster, sin Uvilde, mig til Brud?

Singal.

Og hende har du raadspurgt?

Ubbo.

Å! den Stolte

Har glemt, at hun er Dannerkongens Søster,
 Før elsked' hun mig ei; men det er hende,
 Som hemmelig opægger Frodes Mænd
 Til Oprør mod sin Broder; at hun brænder

Uf troløs Attraa til at dele Magten
Med den, som røver hendes Broder den.

Singal.

Velan! Modtag den Lod, som bydes dig.
Hvis Frode ei er fældet, tøver han
Ei længe, før han vender hid igjen.
Da prøv ham. Er han end sit Scepter værd,
Gaa overgiv det atter i hans Haand!
Hvis ei, da vedbliv siden, som tilforn,
At fylde Dannerkongeligt, og nyde
Den Gunders Fryd, at fylde Kongeligt.
Gaa, jeg ledsager dig, at forekomme
Hvad rædsom Uro en saa vigtig Dag
Kan bringe over Leire.

Ubbo.

Over Danmark,

D! over Riget svæver vældig Uro.
D følg, o leed mig, Frodes, Danmarks Ven!
I dine Baabens Bælde! — Brug dem stærk,
Til at beskytte Danmarks Ro og Hæder!
Men først mod denne Harm, ifald du seer,
Hvad selv jeg ikke seer, men frygter, Singal!
At Sceptrets Glands mit Dje blænder. — Kom!

Undet Optog.

Sal i Kongeborgen.

Første Optrin.

Thorkild. Hilda.

Thorkild.

Hvor er Prindsessen? Jeg har iilsomt Budskab
Og vigtigt at berette hende. Hvor?

Hilda.

Jeg veed det ei. I lang Tid taus forvildet,
I Dag hun meer end nogensinde før
Med oprørt og forvirret Mine vanter
Fra Sted til Sted. Til ingen hun betroer sig,
Men nærer Sorgen lønlig i sin Barm.
Men Du, min Fader, synes mig, som hun,
Forvirret, oprørt!

Thorkild.

Ogsaa dig, min Datter;

Det forestaaer, der undergrave skal
Den Sindets Ro, som fylder end dit Bryst.
Du troer at kjende Abbo?

Hilda.

Troer? ja næsten

Jeg kunde glemt ham. Fire lange Aar
Henglede, siden Kongen drog herfra;

Hvor lidt, hvor sjelden saae vi Ubbo siden
Paa Leire?

Thorkild.

Du formoded' ventelig,
At han, som Frode, ikkun drog omkring,
At øve Heltedaad, og gjøre sig
Sin Mø, som hjemme sukked' for ham, værdig?

Silda.

Jeg var ei stolt nok til at troe, at jeg
Bidrog at lede ham til ædel Daad;
Desuden havde han jo længe siden
Min Haand og Hjerte. Jeg har' savnet ham,
Lidt savnet ham med Taarer; men saa kom
Hans Rygte, og erstatted' mig ham selv.
Saa skjønt, saa fuldt af Hæder og af Trøst,
Forkyndte det, hvor han drog om i Landet,
Saae alting selv, besørgeb' alting selv,
Uddeelte Ret, opretted' gammel Uret,
Opmuntred', lønnet Glid og nyttig Daad,
Og skabte tusindfold Lykksalighed.

Thorkild.

Hvor strømmer Ubbos Priis fra Sildas Læder!
Men viid, at denne ædle, vise Ubbo
Er, skjelv min Datter — en Forræder.

Silda.

Ubbo!

Din Ven, og Frodes, alle danstes Ven,

Hvis Roes gjenlyder fra hver Rigets Egn!
Den Mand, du valgte til din Datters Brudgom!

Thorkild.

Bedrog os, elskte Datter! er Forræder
Mod Guder, Konge, Fædreland og dig.

Gilda.

Du er forvildet, Fader! nei, o nei,
Du troer ei selv det græsfelige Budskab,
Du bringer mig — Som du ei kjendte Ubbo!
Kald det tilbage, elskte, ædle Fader!
Det græsfelige Ord! Hans ædle Daad,
Hans Roes kan have opvakt Fjender mod ham;
Men rædsomt, rædsomt; ogsaa du min Fader,
Kan troe hans Alvindsmænd! og ved hvad Skin
Har man forsøgt at blænde ogsaa dig?

Thorkild.

Jeg blændes ei ved Skin, o havde jeg
Ei med Halstarrighed forblindet mig
Mod, hvad der længe burde røbet ham!
At han, fra Frode overgav ham Magten,
Trods gammelt Venskab, med Koldfindighed
Forbigik mig, betroede sig ei mere
Til mig, tilsidesatte mine Raad;
At han drog bort fra Leire, drog omkring,
Men uden mig i Rigets fjerne Braaer;
Og ikkun kort og sjelden fandtes her;
Alt det var noget, burde gjort mig varsom — —

Hilda.

O Fader, var det ikke dig, dig selv,
Som strax, fra Frode rejste bort fra Lejre,
Mistænksom ham undveeg?

Thorkild.

O havde jeg
I Tide kun mistænkt ham, troet det muligt,
Som jeg forsilbig nu erfarer sandt!
Jeg saae det, at hans Troskab mod hans Brud
Blev vaklende ved Kongens store Tilbud.
O Frode vidste ei, at Thorkilds Hilda
Var alt bestemt til Ubbos Brud, da Kongen
Ham Løftet gav, at, naar han kom igjen,
Og fandt, han havde opfyldt, tro og viis,
Betroede Pligt, han vilde give ham
Til Brud sin Søster. O! jeg mærked' det,
Det bragte Ubbos Troskab til at vakle;
Thi hvad er Thorkilds Datter mod en Konges,
Kong Hadings Datter? Hilda mod Ulvilbe?

Hilda.

O du misfjender Ubbo; uretfærdig
Du dømmes ham, min Fader. Frode gav ham,
Ukyndig om, at jeg var alt hans Brud,
Sit Løfte om sin Søster. Men var det
Ei i det Dieblif, da han drog bort?
Stod han ei rede til at sige Kongen,
At jeg betog ham Udgang til den Løn,

Den stolte Løn, som han bestemte ham,
 Da Kongen alt besteed sin Snæffes Stavn,
 Og iiled' bort? — Forvirret Ubbo stod;
 Men hele Høvdingsraadet havde hørt
 Sin Konges Ord til Ubbo. Skulde han
 Med Haan forkaste dette Kongens Ord,
 Nu med Foragt en Gave kaste hen,
 Som Konger vilde gaae i Kampen for?
 Og skulde hele Høvdingsraadet troe,
 Han agtede saalidet Frodes Gunst,
 At ei han vilde tøve, mig at række
 Den Haand, i hvilken Kongen havde lagt
 Sin Søsters Haand, til Frode kom til Leire,
 Og vel fandt Ubbo hiin Belønning værd,
 Men selv ham løste fra, den at modtage?
 Var Hilda Ubbo værd, hvis svag hun dertil
 Forledte ham? Mig var det, mig, min Fader,
 Som hertil nægted' stolt og kjækt mit Minde —
 Thorkild.

Net! prøv at væbne dig med findrig Klygt
 Imod din Skjebne! Den behøver Trøst,
 Som Sandhed nægter dig. Inddrys din Frygt,
 Slum rolig ved dit Haab, at Ubbo dig
 Var mere tro, end han var Fed og Pligt.
 Men du skal vaagne, Hilda, af dit Haab;
 Din Frygt skal svinde bort i rædsom Wished.

Gilda.

Du knuser mig, min Fader! o forklar,
 Hvad har jeg meer at frygte, dersom Ubbo
 Med Troløshed forlader mig?

Thorkild.

Den Rædsel,
 At see din Fader, som med Vre streed
 I mangel Kamp mod Fædrelandets Fiender,
 At farve nu sit Sværd med Landsmænds Blod,
 Med Blod af Danske, som Forræderen
 Har dannet til Forrædere, som han.
 Prindsessen kommer; gaa!

Gilda.

Ved alle Guder
 Besværger jeg dig — Ubbo er uskyldig —

Thorkild.

Gaa. Bæbne dig med Mod til at erfare
 De Drømmes Ugrund, som indbysse dig.

Andet Optrin.

Ulvilde. Thorkild.

Ulvilde.

Du kommer at berette mig om Sejren,
 Som Ubbo vandt imod vor stærke Nabo;
 Jeg veed det alt; jeg veed, at Ubbo streed,
 Som Thorkild før, saa tapper og saa viis,
 Og derfor sejrede, som Thorkild sejred'.

Thorkild.

Hvor Ubbo gik, man her da seer paa ny,
 At jeg kan let undværes; helst naar Fingal
 Fra Morven er der med. Men, o Førstinde,
 Langt andet, vigtigt rædsom vigtigt Budskab
 Jeg har at bringe dig. Den stolte Ubbo
 Er alt fra Sejren her igjen. Du veed
 At hele Rigets Høvdinger i Gaar
 Til Hadings Minni mødte ved hans Gravhøi;
 Og nu i Dag, Førstinde, samles de
 Til Kongevalg. I Dag udvælges Ubbo
 I Frodes Sted til Dannerigets Konge!

Ulvilde.

Det veed du først i Dag? og det er alt,
 Hvad vigtigt Thorkild har at melde mig?

- Thorkild.

Det er ei nyt, ei vigtigt for Ulvilde?
 Ei rædsom vigtigt?

Ulvilde.

Er det da uventet?

Thorkild.

Og der er Tvivl, Førstinde, i dit Spørgsmaal!
 Og Tvivl mod mig! Ja! mig var det uventet,
 Uventet og bestyrtsende. Men hvad,
 Saa synes ikke dig, vor Konges Søster,
 Det Skridt, som røver ham — din Broder, Septret!

Ulvilde.

Gra ham du hører da imidlertid
Ei meer end forhen?

Thorkild.

Kunde jeg forsømt,
At bringe dig det store, ønskete, Budskab,
I fald jeg havde det?

Ulvilde.

Det ønskete Budskab?

Hvo ønsker det? Ja hvis det indeholdt
Bekræftelse paa Rygtet om hans Fald.

Thorkild.

At at der blandt forledte Folk er Mænd,
Som kan fornedre sig til dette Ønske!
Fyrstinde! ja det ønskes og det haabes;
I dette Haab beslattes Ubbos Valg.
Velan! og vi, som gave ei vort Minde,
Hvad foretage vi ved denne Fest?

Ulvilde.

Du gav da ei dit Minde, kjække Thorkild?

Thorkild.

Med alle Guder! Jeg vil troe dig selv,
Dig, Frodes Søster, dig, Kong Hadings Datter,
Deelagtig i det hemmelige Raad,
I fald du længer kan forhaane mig
Med denne Tvivl. Saasnart jeg Mængden saae,
Bestemt, forledet til at glemme Troskab,

Var min Beslutning fattet, og jeg ilte
 For at erfare din —

Ulvilde.

Belan: jeg troer dig;
 Jeg troer din Tver, ærlig, velmeent, sand.
 Jeg har mistænkt dig, Thorkild! jeg har troet,
 Du ønskede maaskee din Hildas Brudgom
 Et Kongesæde.

Thorkild.

Mig tiltroede du
 Forræderi! Din Aabenhjertighed
 Opfordrer min. Førstinde! om dig selv
 Var Thorkilds Hjerte nylig samme Tvivl.
 Du var bestemt imod dit eget Valg
 Til Ubbos Brud. Jeg troede, du maaskee,
 Ved Haabet om at dele Kongemagt
 Med ham, forledtes til at glemme Thubar,
 At glemme Frode, Danmark, og dig selv.

Ulvilde.

At glemme Thubar, Thorkild! o maaskee
 Han ønskede at forglemmes af Ulvilde;
 Men aldrig, aldrig skal jeg glemme ham.
 Til Løn for trolig opfyldt Styrers Pligt
 Har Frode ubesindig lovet Ubbos
 Sin Søsters Haand. Du veed, en Konges Ord,
 Selv ubesindig givet, helligt er.
 Du ogsaa veed, hvad hele Danmark veed,

At Ubbo har opfyldt sin Pligt, saa kjef
 Saa viis, saa kraftig virksom, at jeg selv,
 At du, skjændt troløs han forlod din Hilda,
 Ei skulle nægte, at han har fortjent
 En bedre Løn, end den ham Frode loved'.

Thorkild.

At virksom, klog, han handlet har; velan!
 Men den, som ei holdt Tro imod sin Brud,
 Kan dog vel ei fortjene Hadings Datter?

Ulvilde.

Men fordrer Ubbo nu det Løfte opfyldt,
 Som Frode gav din Datters Brudgom; var
 Da ei din Hilda Dffret? blev ei jeg
 I den forladte Hildas Sted hans Brud?

Thorkild.

Du altsaa veed det, du bekræfter det,
 At Ubbo var Forræder mod sin Brud?

Ulvilde.

Jeg Misforstand imellem ham og dig
 Saae opstaae, vore til — og hans Forening
 Med Hilda længe udsat og forhalet.
 End voved' han med intet Ord til mig
 Sin Troløshed at røbe. Men jeg saa
 Hans lagte Plan. Han vilde klog betrygge
 Sig Kongemagten. Folket murred' høit
 Ved Frodes lange Savn, og nu opstode
 De Rygter, snart, hvorledes han nedsynket

I Bøllyst, mellem fjerne Baner glemte
 Sit Fædreland, sit Folk, sig selv; og snart
 Hvorledes han for Nævers Baaben flygted',
 Og faldt med sine Mænd paa haanlig Flugt.

Thorkild.

O disse Rygter! og at vi, som kjende
 Vor Frode og hans Mænd, og vide vist,
 At alt hvad udspreedt er til deres Haan,
 Er Digt og Løgn, og kan ei være Sandhed,
 At vi med intet sikkert Budskab kunne
 Gjendrive dem!

Ulvilde.

Hvo uden Frode selv,
 Med sine Mænd hjemkommen sejerrig,
 Kan længer nu gjendrive dem? opspundne
 Af ørkesløse Niddinge, udbredte
 Af Daarer, de anhørdes først som Tant,
 Men snart med Tvivl, og snart som afgjort Sandhed.
 De var ei meer at dæmpe.

Thorkild.

Ubbo selv

De forebragtes. Folket haded' Frode,
 Og dog var Hadings Minde, Hadings Slægt
 Dem kjær endnu, og hellig. Ubbo valgtes;
 Men Hadings Datter, du, af Frode selv
 Bestemt til Ubbos Brud, nu og af Folket

Bestemtes til at dele Kongesædet,
 Og Hadinges Magt med ham.

Ulvilde.

Af Folket? Thorkild!

Og du samtykked' ei, og gav dog ei
 Dit Minde?

Thorkild.

Gav det ei, og gjør det aldrig.
 Men — du har sagt det, og jeg troer dit Ord,
 Du gav ei heller dit.

Ulvilde.

Men du, som ikke
 Den Tanke næred': Hilda med sin Ubbo
 Skal dele Plads paa Dannerkongens Sæde;
 Hvi du saa rolig, da man valgte ham
 Paa dette Vilkaar?

Thorkild.

Har jeg ikke talt,
 Og talt med Fynd, som Frodes Mand og Høvding!
 Og er' de Kongeborgens Mænd, hvis Formand
 Jeg af Kong Frode sattes til at være,
 Ei rede, Frodes Søster? Men du selv,
 Som synes dog at være underrettet,
 Du taaler taus, ei blot, at Frodes Magt,
 Men at din egen Haand, den Haand, du gav
 Til Toras Fyrste, Thuhar, gives Ubbo!

Ulvilde.

Dg hvad er din Beslutning?

Thorkild.

Ei at svige

Min Konge; med saa mange af hans Mænd,
Som end bevare Tro og Pligt, som jeg,
At stride til den sidste Draabe Blod
Mod hver Forræder.

Ulvilde.

Ret. Men Strid mod Landsmænd
Er ingen Hædersfærd, min kjeffe Thorkild.
Jeg veed Forræderens det hele Anslag;
Dg Mænd, hvis Troskab jeg kan lide paa,
Skal, om det fordres, mandige som du,
Forsvare Trodes Ret. Men jeg har Budskab
Dg sikkert Budskab, at han kommer snart.
I mange Dage har jeg ventet ham,
Dg han er nær. Jeg kun har skjult hans Ankomst,
Til han, uventet kommen, kunde selv
Erfare, at, med al sin Priis, er Ubbo
Ei den, som har fortjent sin Konges Søster.
Endnu i Dag, og alle Dieblikke,
Jeg venter ham.

Thorkild.

Men dersom Ubbos Valg
Imidlertid er fuldført? om forblindet

Man heller bliver ved Forræderen,
 End nu fornyer Trofskabs Pligt til Frode?

Ulvilde.

Da, Thorkild! fremstaaer du og hine Mænd,
 At hævde Frodes Ret. Forræderff Barm
 Er altid svag; og Thorkild! ikkun Svaghed,
 Lettroenhed, med Agt for Ubbos Værd,
 Men ei Forræderi, et Diebliß
 Forledte Mængden til at glemme Frode.
 D han behøver blot at vise sig,
 Saa vaagner i hver Barm det kjære Minde
 Af Hadings, af de store Fædres Daad,
 Og alt, hvad ventes kan af Hadings Søn.
 Med Frode kommer Glandsen af hans Daad
 I fremmed Egn; ham følge nu de Helte,
 Som uberømte droge bort med ham,
 Men ved hans Side danned' sig til Hæder
 Og vældig Daad og Roes — og alles Hjerter
 Tilhøre Frode. Gaa; foreen dig taus
 Med hine Mænd, som ei samtykkede
 I Ubbos Valg, med Sigurd, Frovin, Alf.
 Til dig er Kongeborgens Vagt betroet,
 Hav Die paa at forekomme alt,
 Hvad ubesindig Hob kan gribe til.
 Gaa. Ubbø kommer selv.

Tredie Optrin.

Ubbo. Ulvilde.

Ubbo.

Thorfeld gaar.

Han har, formoder jeg, berettet dig,
Fyrstinde! det, som Ubbo skjælver ved
At foredrage selv.

Ulvilde.

Den fjæffe Ubbo
Kan skjælve ved at underrette mig
Om sine Seire!

Ubbo.

Uden Skjelven stod jeg
Mod vældig Fiendes Magt i Kamp, Fyrstinde!
Med glade Sejr jeg bringer vore Mænd
Fra denne Kamp tilbage — o, men her
Seg møder først den Strid, hvor Helten bærer.

Ulvilde.

Og hvor er Ubbo ei sin Sejer vis?
Hvad Kamp har paa det fredelige Leire
Den stærke Sejervinder at befrygte?

Ubbo.

Den rædselfulde Kamp, hvor Pligter stride.

Ulvilde.

Forklar dig! Vidner ei det hele Folk,
At viis du ikke blot opfyldte Pligt,

Men handled' saa, at Dannerkongens Sæde
Erkjendes ene nu som værdig Løn
For Ubbos Daad.

Ubbø.

Dg mig, Fyrstinde! mig,
Som Frode, da han drog til Leding ud,
Betroede Kongemagt og Fædres Arv,
Mig vælge Frodes Mænd til at beklæde
Hans Sted.

Ulvilde.

Du altsaa sejrer uden Kamp;
Du vælges uden Tvang og uden Vaaben.

Ubbø.

Af et forvildet, et forblindet Folk,
Som troer paa spredte, tomme Rygter, Frode
At have glemt, forladt sit Folk, sin Pligt.

Ulvilde.

Har Septret intet Bærd i Ubbos Dine?

Ubbø.

O hvor uværdig var jeg Folkets Godhed,
Dg hvor uværdig til det høie Kald,
Mig Frode har betroet, om Folkets Bifald
Ei var mig skjønt, og dyrebart, og helligt!
Men mere helligt er mig, o Fyrstinde,
Mit eget Hjertes Bifald. Kongen tøver
I fremmed Land. Her udsaaer Ondskab Rygter,
Som Svaghed troer, om, at han har forladt os.

Man kjedes ved at være uden Herker;
 Man paaftaaer Valg, og man udvælger mig.
 Ifald jeg afflaaer Valget, truer man,
 Om ei med Bold at tvinge mig dertil,
 Saa dog at vælge een i Frodes Sted.
 O, der er Feide mellem danske Brødre,
 Ifald jeg afflaaer Septret — Borgerfeide,
 Førstinde! Danskes Naaben vendt' mod Danske,
 Ifald jeg ei modtager Frodes Septer.

Ulvilde.

Dg Ubbo tøver med at gribe det?

Ubbo.

Det Septer, Frode selv betroede mig,
 Med Løfte om den høieste Belønning,
 Han kunde give, hvis jeg førde det,
 Som han og Pligt mig bød! Dg er jeg vel
 Kong Frodes Bifald, er jeg Lønner værdig,
 Naar jeg forvoven mig tilegner det?

Ulvilde.

Med Strænghed dømmes du om eget Værd.
 Jeg troede, at det var vort eget Bifald
 Vort eget Mishag, ikke det, vi syntes
 S andres Dine, som vort Værd bestemte.
 Den Løn, som gives kan en viis Mand, Ubbo,
 Den har han ei fortjent, ifald han føler,
 Han ei fortjente den; men den er hans

Ved alle Guders, alle Vises Dom,
 Ifald han selv sig tør tilbømme den.

Ubbo.

Ret, og mit Hjerte har tilbømt mig den.
 End foretog jeg intet, Frodes Søster,
 Som ei min Attraa til at handle ret,
 Som raadspurgt min Forstand ei gav sit Bifald,
 Som raadspurgt selv endog ei du samtykked'.

Ulvilde.

Dog skjælver Helten nu ved at modtage,
 At fordre, at tilbømme sig sin Løn.
 Og nu da Leirekongens Magt er din,
 Er din ved Folkets uafsvungne Valg,
 Hvad har du end at frygte?

Ubbo.

Dig, Ulvilde!

Din Stemme, Frodes Søster.

Ulvilde.

Til dit Valg,

Til Septret, som du modtog?

Ubbo.

Dertil har jeg

Dit Bifald, Ugle; thi du vil, som jeg,
 Ei see et ædelt men forvildet Folk

At sønderlide sig i Borgerkrig;

Ei heller vil du, at din Broders Sæpter,

At Danmarks Vel, naar jeg afflog det, fal

Betroes et endnu mere uvist Valg.

Seg veed, og du, og hele Danmark veed,

Hvorledes jeg har ført, skal føre det.

Hvo veed, hvorledes det af anden Haand,

Af fremmed Haand blev ført?

Ulvilde.

Utsaa den Løn,

Som Frode loved' dig, Uvilde's Haand;

Ubbo.

O denne Løn! hvor dybt erkjender Ubbo

Dens hele Værd. Den mægtigste, den beste

Blandt Jordens Førster kun fortjente den.

Seg veed, Førstinde, at den lønlig var

Bestemt den unge Første, Frodes Ven,

Den ædle Thubar, som ledsager ham

Paa Hæderstog i fremmed Land. Førstinde!

Du ogsaa veed, at Ubbos Haand og Hjerte

Tilhørde Thorkilds Datter, var din Hildas,

Den skjønnæ ædle Hildas, førend Frode

Bestemte mig til Løn Uvilde's Haand. —

Men nu —

Ulvilde.

Hvad meer? du standser.

Ubbo.

Det er usandt,

Seg veed, jeg troer det usandt, hvad de Rygter

Berettet' om den Skjoldmø, Thoras Første

§ Krigers Rustning lønlig bringer med.
 Nei! Thubar, o Førstinde! er ei troløs.

Ulvilde.

Det er om Frodes Ven du taler, Ubbo.
 Og var han det, du frygter, han skal være —
 Dog, nok om Thubar; det er ei Ulvilde,
 Som nævnte ham —

Ubbo.

Men Folket, Hadings Datter!
 Som hine spredte Rygter har forvildet —
 Som Hadings Slægt endnu er stedse hellig,
 Tilkjender mig den Løn, mig Frode loved'.
 Det vil, at Hadings Datter deler Magten
 Og Kongesædets Glands med den, de valgte.
 Ufsiig min Dom.

Ulvilde.

Nok, ikkun dette mangled;
 Kun dette søgte jeg. Dit Maal er fuldt.
 Ved Septrets Glands, som blindede dig selv,
 Du havde tro't, at ogsaa jeg var blindet.
 Du troer, at Folkets Valg bekræfter dig
 Forrædersk lægte Plan, til at beholde
 Den Magt, din Hersker har betroet dig.
 Først nu du tryg og fræk formaster dig,
 At forelægge mig din hele Plan.
 Og mig tiltroer du, at af dig forblindet
 Jeg skulde glemme alle Trofskabs Pligter

Mod Konge, Broder, Brudgom — for at dele
 Med dig det Septers Glands, du røved' Frode,
 Og for at tage mod den Haand, du troløs
 Unddrog en Brud, kun tusindfold for skjøn,
 For ædel, til at deele Kaar med dig!

Ubbo.

Ved alle Guder! du misgjender Ubbo,
 Og dog, o! først i dette Dieblif
 Tilfulde jeg indseer dit hele Værd!
 Tilfulde skatter, elsker dig Førstinde!

Ulvilde.

Men dig, Forbavne, har jeg ikke misgjendt;
 Men fangen er du, greben i din Plan;
 Den er mislykket dig i alt, Forræder.
 Viid, end har Frode Mænd, dem ei din Kunst
 Besnærede, som den ei mig besnæred'.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Hakon, (med andre Høvdinge.)

Hakon.

Uf Dannerigets Høvdingsraad hidsendte
 Indbyde vi i vort og Rigets Navn,
 Vor valgte Konge, til at tage Sæde
 Paa Dannerkongens Steen i Høvdingskrebse.
 Ved Kongeborgens Indgang ventes du
 Uf Folket, som lykønskende sig selv

Med Ubbos Balg, og væbnet til dit Forsvar,
 Til vore Høvdinges Forsamling vil
 Beskyttende ledsage dig.

Ubbo.

Beskytte!

Til Forsvar væbnet! o det danske Folk,
 Mod Brødre væbnet, at forsvare mig!

Hakon.

Vi troede Folket eenigt til dit Balg;
 Dog fremstod Frovin, Sigurd, Alf og flere,
 Og taled' høit imod det. Thorkild kom,
 Han truede med Kongeborgens Vagt
 Og Skarer af vort Folk, om Balget ei
 Forhaledes. Det var fuldført, og vi
 Afsendtes hid. Til, viis dig, forekom,
 Hvad Thorkilds Overilelse kan stifte.

Ulvilde.

Blod! Landsmænds Blod! det er dit Værk, Forræder.

(Gaaer.)

Femte Optrin.

De Forrige. Thorkild (med Følge.)

Thorkild (til Hakon og de andre Høvdinge.)

Bort, bort, Oprørere, ifald I vove
 At bryde ud iblandt de danske Mænd,
 Som, Frode troe, omringe end hans Borg.
 Gaar, dersom I det vove, at beskytte

Mod deres Trofkab en forvildet Flok,
 Der stormer hid sin Undergang imøde.
 Frem Frodes Mænd! Din Modstand bliver spildt,
 Forvovne Ubbo! Overgiv dit Sværd,
 Det er unyttigt; overgiv dig selv,
 Til disses Varetægt!

Hakon.

Opførere!

Først os! Og vider, at det er vor Konge,
 Det Danmarks Ubbo er, som vi forsvare,
 Og Kamp for Kongen er den danske Fryd.

Ubbo.

Nedlægger eders Sværde, danske Mænd!
 Og du, min Ven! min Bruds, min Hildas Fader;
 Du væbnet, du mod Ubbos Barm!

Thorkild.

Dit Sværd!

Til Forsvar drag det, eller som min Fange
 Nedlæg det.

Ubbo.

Seg har ei misbrugt det, Thorkild!
 Misbrug ei dit. Kom, følg mig; stands vort Folk!

Thorkild.

Nei dø, Forræder.

(Han vil hugge paa Ubbo.)

Siette Dyrin.

Hilda. De Forrige.

Hilda

(Kaster sig i hans Arme.)

Ubbo! — grumme Fader!

Det er din Datters Barm, du gjennemborer.

Thorkild.

Og som den ei var alt igjennemboret

Af ham! — Du redder ham, for end engang

At gjennembo min.

Ubbo.

Du ædle, Hilda!

Du Ubbos Forsvar!

Thorkild.

Vist, og er det Under,

At den, som troløs kan forraade hende,

Forraader Fædreland, og Pligt, og Konge?

Ubbo.

Endnu blev Ubbo ei Forræder, Thorkild!

Mit Sværd var hidtil mine Landsmænds Forsvar,

Saa langt det naaede.

Thorkild.

O! saa langt det naaede!

Men føl det, at din Magt tilsidst er stækket.

Kun saa af danske Mænd du blindet har,

Og skjælv! Fra Tindingen af Leires Muure

En Flaade sees fremstride. Det er Frodes.
Han kommer; skjælv!

Hakon.

Han kommer; danske Mænd!
Men han forlod os. Sler, at nedstyrte
Dprøerne, som standse Folkets Valg,
Dg løfte Baaben mod vor valgte Konge,
Som ei forlod os.

Ubbo.

Hakon, Sverting, Gor!

J hørde Frodes, eders Konges, Navn.
Ham, i hvis Sted, da ham J troede fældet,
J valgte mig. Jeg er en Frodes Mand,
Her er mit Sværd (drager det.) Vee den, der hæver sit,
Før vi det veed, om Mornen leder ham
Tilbage til sin Borg. Stands, kjække Thorkild,
Din Iver. Følg mig, iil, og frels vort Folk
For Dprørs Skjændsel og for Frodes Harm.

Synende Optrin.

De Forrige. Ulvilde. Singal. Følge.

Singal.

Hvorhen? Vil Ubbo blande sig i Kamp
Mod danske Mænd?

Ubbo.

Nei Konge, standse dem;
Adskille deres Strid, saavidt jeg kan,

Dg kan jeg ei, da dog forsøge det,
 Dg finde Døden i min Stræben, for
 At stifte Ro og Held blandt danske Mænd.

Singal.

Spar en saa rædsom Prøve, Ubbo! lev
 Til Held og Hæder for dit Fædreland
 Dg for dets Konge! Kampen er forbi.
 Fyrstinden, Frodes Søster, talte Ro
 Dg Fred i oprørt Mængdes vilde Barm.
 Dg jeg med mine Mænd dig ere Borgen
 For alt, hvad hænde skal, til Frode kommer.
 Hans Flaade nærmer sig. Den høie Stavn
 Alt kjendelig frem over Bølgen skrider.

Uvilde.

Dg skinnende af stor og herlig Daad
 Af vundne Kongers Agt, forbundnes Venskab
 Han kommer hæderfuld og sejerriig.
 Hans Sendebud jeg alt modtaget har,

Ubbo.

Du fordred mig til Fange, Thorkild! kom!
 Her er mit Sværd. Paa Dannerkongens Stool
 Medlægger jeg det. Der modtog jeg det
 Af Frodes Haand. Der han igjen det tage!
 Men siig ham, naar han skal modtage det,
 At det, saalænge det tilhørde mig,
 Var til hans Folks og til hans Benners Forsvar
 Saa rede, som til hver hans Fjendes Drab:

Siig ham, at det er ubesmittet; siig ham,
 Det Blod, hvoraf det farvet er, er Blod
 Af hans og Rigets Fjender: at min Barm
 Har aldrig, aldrig næret noget Onske,
 Der ei flød ligesrem af den for hans
 Og for hans Riges Beste. Saa anflag mig
 Som den, der har i Dag tilintetgjort
 Fortjenesten af mangen herlig Daad
 Da jeg stod rede til at kalde mit
 Det Sæpter, han min Varetægt betroede. —
 Nu før mig bort til Fængslet!

Singal.

Edle Mand!

Til Fængslet! og din Brøde?

Ubbo.

Frode lever.

Jeg blindet troede et forvildet Folk
 Jeg troede Smigrere, som sagde mig
 At Kongesædet vakled', dersom jeg
 Besteg det ei; at Folket enigt var
 At hylde mig, men ogsaa enigt til,
 Hvis jeg afflog det, da at overlade
 En mindre værdig det. Jeg troede mig,
 Og ene mig, det værd blandt danske Mænd.
 Jeg er din Fange, Thorkild.

Singal.

Jeg din Talsmand,
Dit Forsvar, om det fordres, ædle Ubbo!

Ubbo.

Fortjener jeg en Talsmand, danske Mænd,
Men ingen Fremmed tale bør min Sag.
Jeg, trods min Brøde, regner paa din Agt,
O Morvens Konge! men du haaner Ubbo
Bed Tanken om, at han forsvares vilde,
Med Sværd forsvares, og af dig, mod Frode —
Forsvar vort Folk, o Singal, som saa ædel
Du har begyndt; mod Frode selv tag det,
I fald det fordres, i dit Værn, og vær
For ham dets Talsmand; viis ham, at dets Brøde
Var min. Farvel. Gaa! mød ham, forekom,
At ei dets Fiender — o! og det maa skee
For min Skyld — digte Folket Brøde paa,
Vær Danmarks Ven, og glem den faldne Ubbo!

Singal.

Dets Ven og din, du ædle, Singal er.

Ulvilde.

Og det er dig, som væbnede vort Folk,
For under blodigt Lyrer at tilrøve
Dig Frodes Septer, og Uvildes Haand!

Ubbo.

Du har misgjendt mig, ædle Frodes Søster!
Som jeg misgjendte dig. Naar jeg er fældet,

D da tilgiv mig, som jeg dig tilgiver.
 Men gaa, fuldfør dit Værk; betryg vor Fred,
 Adskil vort Folk, som uforsigtig jeg
 Har bragt til Dyrer.

Singal.

Ret. Fyrstinde kom! —

Vi sees for Grodes Domstoel, brave Ubbo,
 Hvis han endnu er værd, at dømme dig.

Ottende Optrin.

Ubbo. Thorkild. Hilda.

Ubbo.

Du staaer forstenet, Thorkild! Seer du ei,
 Jeg nu er rede til at følge dig!
 Hvi tøver du? Jeg er din Fange. Kom!

Thorkild.

At den, som sveeg sin Brud, har Magt endnu
 Til ved Høimodighed i Ord og Daad,
 At binde, at forstene mig! D seer du
 Min Hilda, som du gav din Haand, Troløse!
 D seer du Hildas Taarer, o din Bruds,
 Din Bruds, som du forlod, for at tilrane
 Dig Kongedatterens, Uvildes Haand!
 Forræder! seer du Hildas Graad, og dog
 Ei taber dette stolte Mod, og flyer —
 Ghy, Grode kan ei skaane dig; og kan han,
 Gaa kan ei, vil ei Thorkild, ingen Danst

Tilgive den, som svigted' Trostabs Pligt
 Imod sin Konge og sin Brud. — Og dog!
 Kan jeg hengive den til haansfuld Død,
 Som Hilda elsked'? fly!

Ubbo.

Du elsked' mig!

Og elsker mig ei længer, ædle Hilda!
 At at du vilde, kunde glemme Ubbo!
 Det kan du ei. Jeg døer, og har forskyldt det,
 Thi Oprør vakte mellem danske Mænd,
 Fordi jeg, skjændt bedragen, tog imod
 Tilbudne Valg. Men for Odins Domstoel,
 I Valhal, du Valkyrie, skal vidne,
 At aldrig jeg aflod at elske dig,
 Som, Thorkild! selv du vidne skal, at aldrig
 Min Barm aflod at elske Danmarks Folk.
 Farvel, min Brud! I Valhal er du min.

Hilda.

Til Valhal, gennem alle Helas Redsler,
 Din Brud ledsager dig. O grumme Fader,
 Som hærded' dig imod din Datters Ord,
 Tiltroede Ubbo Meeneed mod sin Brud,
 Og mod sin Konge!

Ubbo.

Jeg er da for dig

Ufskyldig; saa jeg for Alfader er.

Jeg døer med Fryd, thi Danmarks Ro og Held

Udfordrer det. Farvel min elskte Brud.
 I Odins Sale favnes vi igjen.
 Forglem mig. Trøst dig.

Silda.

Nei, jeg følger dig;
 Og ingen Vælde, ingen Gud skal kunne
 Mig slide fra din Barm.

Ubbo.

Men ikke her
 Vi dvæle maa. Snart Frode nærmer sig.
 Ukalder jeg for ham ei skal fremstaae.
 Til Fængslet, Thorkild, du ledsage mig!

Thorkild.

Men ikke bringe dig. Forvirret, angstfuld,
 Erbødig lydende, jeg følger dig.
 (Gaaer.)

Tredie Optog.

Søstren; Fingals Leir, Leires Kongeborg
 er i Nærheden.

Første Optrin.

Fingal. Ulvilde. Thorkild. Hakon.

Fingal.

Endog forvildet, jeg erkjender det,
 Er danske Mand forstandig, sindig, ædel,

Ei døv for Dybs og Wiisdoms hulde Røst,
 Men høielig til at adlyde den;
 For høielig maaſkee, for lidet varſom,
 Naar Daarſkab raaber, ſom den altid gjør,
 Til Storm mod alt, hvad ikke ſtrar den fatter.

Ulvilde.

Du talte ſindig Klogſkabs blide Sprog
 Til vildſom Hob, og Stormen var forbi.
 Din Vælde, Morvens Konge! vandt os Fred
 Mod fremmed Fjendes Magt; din Tales Fynd
 Tilvandt os Rolighed i eget Hjem.

Singal.

Jeg var din Tolk, Tyrſtinde! dine Ord
 Det var, ſom jeg forkyndte danſke Mænd.

Thorkild.

Jeg meener, det var Tanken om hans Folt,
 Hvis Lejr ſtod ſammenløbne Hob ſaa nær,
 Og ſaa et Blik til Kongeborgens Vagt,
 Som jeg lod træde frem med fældte Epyd,
 Der fik Oprørerſkaren bragt til No.

Hakon.

Oprører? Thorkild! vogt dig, at ei ſelv
 Du bedre ſnart fortjene ſkal det Haan,
 Du nu tillægger dem, ſom valgte Ubbo.
 Var Leirekongens Sæde ei forladt?
 Var det ei længe ſaa? Var det ei ſagt,
 Og var det ei ſandſynligt, ikke troet,

At Frode var ei mere, eller var —
 Hvad jeg med Gysen nævner — Hadings Sæde
 Ei længer værdig? Hvo blandt danske Mænd
 Har næret Tanken om at give Frode,
 En Eftermand, før Frode var ei meer,
 Hvis ei, dog ikke meer den samme Frode
 Som danske Mænd svor' Lydighed og Trofast?
 Hans Flaade kommer: Kommer han ei selv,
 Og kommer han, men er ei Frode længer,
 Da er endnu vor valgte Hersker Ubbo.
 Hvo anden blandt vort Folk fortjener vel
 Vor Lid, som han? hvem anden vælge vi?
 Dig, kjække Thorkild! med din vilde Sver?
 Mig, Olding, kjæk som du, men uerfaren
 Til vigtig Kongedaad, og svag af Alder?
 Vi ere ei Sprørere. Vort Dnske
 Er Dannerigets, alle danskes Held,
 Selv Frodes Held. Men uden Styrer meer
 Vi ei vil overlade os til Skjæbnen.

Thorkild.

Og Ubbo kunde siden som tilforn
 Ei være det, om ei han valgtes til
 At styrte Hadings Søn?

Singal.

Nu være fuldenbt
 Al Tvist paa Leire! Venner, ædle Mænd!
 Gaaer, stræber begge at vedligeholde

Fornyet Ro blandt hæderbærdigt Folk.
 Seer! ikkun Dieblikke varer det,
 Saa lægger Frodes Snække hist til Stranden.
 Gaaer, Venner, at berede eders Folk
 Til, ædel Hersker værd, ham at modtage.

Hakon.

Din Haand, min Thorkild! Hvis han er endnu,
 Den, han drog bort — da er jeg Borgen for,
 At Leirekongens Sæde end er Frodes.

Thorkild.

Og Diding! hvo skal dømme ham?

Hakon.

Hans Daad!

Hvad han i fremmed Egn udrettet har,
 Hvad han vil her begynde.

Thorkild.

Vel. Men hvo

Skal træde frem, og dømme Kongens Daad?
 Dog vel ei enkelt Mand, ei een af os?

Hakon.

Ret. Fingal, Morvens Hersker, Danmarks Ven,
 Og Frodes Ven, som nylig talte Wiisdom
 Til os og vore Mænd. Hans Dom er vor.
 Undslaa dig ikke, Danmarks Ven fra Morven!
 Det gjelder Danmarks, gjelder Frodes Held.

Thorkild.

Hans Ord er mit. Vi vente ei dit Svar.

Du kan ei nægte os, ei nægte Frode,
 At skjelne mellem ham og os — Kom, Hakon!
 Med mig, at melde vore Venner det,
 At Norvens Konge, som os Sejren vandt,
 Som nys blandt os opretted' faldne Fred,
 Skal dømme mellem os og vores Konge.

Andet Optrin.

Singal. Ulvilde.

Ulvilde.

Ret; du erkjendte det, at danske Mand,
 Endog forvildet, dog er stor og ædel.
 Trods næret Tvist, de begge valgte dig,
 I alle Danstes Navn, til Frodes Dommer.
 Hvor tryk bør han og hele Riget være
 Ved dette Valg!

Singal.

Ei uden Frygt, jeg troer
 Det Pligt, at tage mod tilbudne Valg.
 Men prøves maa han, førend jeg affiger
 Den Dom, som afgjør hans og Danmarks Skjæbne.

Ulvilde.

Alt har den kongelige Flode kastet
 Sit Anker; hvo er den, som stiger hist
 I gylden Rustning ned i Baaden? Frode
 Det ei kan være. Guder; det er Thubar!

Singal.

Den Ild, der flammer i dit Blik; den Længsel,
 Den Uro, du beskuer Baaden med,
 Forkynnder mig, Fyrstinde! Rngtet ei
 Har smigret Toras Helt, min Frænde Thubar,
 At Frodes Søster sandt ham hende værdig.

Ulvilde.

Jeg kan ei, vil ei dølge det. O Singal!
 Ifald du vidste, hvad jeg voved' for ham,
 For ei at blive Ubbos. — Arme Ubbos!
 Dog af, hvem ynker jeg? o seer du, seer du
 Den Ungling hist i Baaden, ved hans Side;
 Hvor venlig Thubar bøier sig imod ham!
 Saa har jeg seer det; tvivl ei meer, Ulvilde!
 O du er hævnnet Ubbos.

Singal.

Hadings Datter!

Ulvilde.

O store Singal! du gjenkalder mig
 Min Faders Minde! o ifald du vidste
 Hvad Hadings Datter voved', og for hvem! —
 Beflag mig, Morvens Singal; men foragte
 Ulvilde, maa du ei, hvis du har elsket.
 Hist lægge de til Land; o lad mig flye dem.

Singal.

Hvorhen Fyrstinde!

Ulvilde.

Bort fra Morvens Fingal,

Hvis høie, ædle Sjæl nedtrykker mig,
Fra Thubar, fra hans skjønne Baabendrager,
Fra Frode, Ubbos Ven, Ulvildes Broder,
At skjule mig for eder — og mig selv. (Gaaer.)

Fingal (allene.)

Hvad vil den Sværmeriske! Hun elsker Thubar,
Og flyer hans Møde! Skulde Fingals Frænde —
Dog, er det Tid at agte Qvindeluner,
Da Danmarks Skjæbne hviler i min Haand!

Tredie Optrin.

Thubar og Halfdan stige i Land. Siden Fingal.

Thubar.

Her lægger Baaden, Somænd, og velkommen
Til danske Strand. Engang endnu vor Tak
For Følgeskab, og Venskab, kjække Brødre!
Gaaer, medens vi paa Kongens Borg forkynde,
At sejerriig han kommer hid tilbage,
Med Baaden ud igjen til Kongens Snække,
Og agter der de Bink, vi have aftalt.

Halfdan.

Det er omsider da den danske Strandbred,
Som vi betræde. Frodes Land, hvor skjønt!
Mig synes, Alting med et fredsomt Smil
Os byder her velkommen.

Thubar.

Hist en Lejr

Dog skjuler sig i Skoven. D men Singals,
Hans Banner kjender jeg. Ved ham Førstinde!
Er alting trygt. — D hist han kommer selv.

(Singal kommer frem.

Thubar.

Velkommen hid til Dannerkongens Land,
Du sejervante Hersker over Morven!
Velkommen Frodes Ven, velkommen Frænde!

Singal.

Hvis, som jeg haaber, du endnu, som før
Er Edles Venfkab værd, da ogsaa du
Velkommen hid!

Thubar.

Du tvivler, som det synes;
Og denne Tvivl? dens Grund? Din Frænde, Singal,
Som Frode hædrer med sin Agt, sit Venfkab,
Sig meente tryg for Morvens Konges Haan.

Singal.

Det var min Hensigt ei, at haane dig.
Føl hos dig selv, du end er, den du var,
Og ræk mig Haanden, og modtag mit Venfkab.

Thubar.

Altsaa min Haand! og nu dit Venfkab, Singal.
Men ogsaa nu, fortæl mig Grunden til
Udslettet Tvivl.

Singal.

Du drog i fjerne Lande
 I fire Somre vidt omkring med Frode.

Thubar.

Med Singals Ben.

Singal.

Dg hvad var eders Daad,
 Mens han forglemte Danmark?

Thubar.

Glemte det?

Imedens, uerfaren, ung uddragen,
 Han danned' sig i fremmed Land til vældig
 Mod Fjendens Angreb at forsvare Danmark.

Singal.

Men medens han sig danner til dets Forsvar,
 (Saa kalder du vel, at han for at føie
 Den Brud, han, siger man, skal have valgt sig,
 Bevæbnet sværmer om fra Kyst til Kyst)
 Tilfidesætter han hver anden Pligt,
 Dg overlader dets Lyksalighed
 Til blinde Skjæbne.

Thubar.

Det er altsaa sandt,
 Som man beratted' os, at Ubbo ei
 Var den, som Frode, som for ham, hans Fader,
 Som hele Danmark troede ham at være!

Singal.

Om danske Mænd til Hersker valgte ham,
 Saa skuffed' ikke han paalagte Pligt,
 Til Hæder for sin Mr.

Thubar.

Da ukjendt Frode

Af herligt Rygte havde lært at elske
 Kong Handuans Alvina, beiled' han
 Til denne Thanokongens skionne Datter.
 Hun svared' ham, at naar ved Heltens Daad
 Han havde viist sig Heltens Datter værd,
 Modtog hun først hans Beilen. Vældig Fiende
 Da trued' Handuan med samlet Magt;
 Kureternes Behersker, Darno, fremstod
 Forenet med Rutenerne, og Trannon
 Fra Kyrialas Bred, og.....

Singal.

Rygtet har

Berettet mig adskilligt om hans Seire.
 Men er da ene Sejer Heltens Daad?
 Fortjener den Alvina, som forledte
 Den unge Helt til kun at søge Hæder
 I blodig Kamp, at han for hendes Skyld
 Forglemmer det, han skylder Fædreland
 Og Kongepligt?

Salsdan.

Hun ei fortjente Frode,

Hvis hun forlede' ham, at skuffe Pligt.
 Hun troede, Kjækhed og forsøgt Erfaring
 I Kamp, var dog en Deel af Heltens Pligt,
 Skjøndt langt fra Alt.

Fingal.

Ret, og den Mø, der dømmer
 Saa viis om det, der udgjør Heltens Værd,
 Fortjener og, at vorde Heltens Brud.

Thubar.

O! Fingal skulde kjende hin Alvina;
 Ei nøiet med at vide Heltens Daad
 Af Rygtet, som saa tidt var ei sandfærdigt,
 Besluttede hun selv, at være Vidne
 Til, hvad han prøved', for at gjøre sig
 Den Væde værd. Ukjendt af Frode selv
 Og under Krigerrustnings tunge Skjul
 Hun følger ham, og deler Møie, Farer,
 Og Daad med ham.

Galsdan.

Ei deler Daad med ham,
 Kun skuer nærvæd, speider Heltens Daad.
 Selv svag, hun elsker ei hos eget Kjon
 Det Mod, den Aand, som ene sømmer Mænd,
 Som med Beundring hun hos Frode hædrer.

Fingal.

Og hvis endogsaa hid hun fulgte ham,
 Hun end i Dag skal see sin Veiler prøvet,

Ei blot hans Mod, men det som endnu mere
 Udgjør den Mand, der er Alvina værd.
 Jeg haaber Fingals Ben bestaaer i Prøven.
 Han kommer.

Fjerde Optrin.

Frode med Følge stiger i Land. De Forrige.

Frode.

Laus er Leires elskte Strandbred
 Ved Frodes Ankomst. Ingen af hans Mænd
 Modtager ham med Sang og Velkomstraab,
 Som Hading før modtoges, naar han kom
 Med Sejer hjem fra Leding! Thubar, Halsdan!
 Af eder kun modtages jeg. Men hvad?
 Af Morvens Fingal! Du er her! Velkommen
 Til Frodes Strande.

Fingal.

Frodes? Fra hvad Tid
 Er danske Land igjen den Frodes Land,
 Som har forladt, forglemt det? — Hvo er Frode,
 Som dristig kalder denne Strandbred sin?

Frode.

Dg det er Fingal, Morvens store Fingal,
 Han som fornyede med Hadinges Søn
 Hint Forbund mellem hans og mine Lande,
 Dg mellem vore Fædre! Skuffer mig
 En tung en selsom Drøm! — Er dette Land

Ei Danmark meer? er Hading's Kongeborg
Ei Frodes Arv, mig efterladt af ham?

Singal.

Med Dannerkongen slutted' Singal Forbund,
Ei med den vilde Kriger, som forlod
Sit Folk, sin Pligt. Det var det Vilkaar, Frode,
Hvormed din Arveret til Hading's Land
Forbunden var, at du ved Daad, som Hading's,
Ved Omhu for det danske Folk, som hans,
Fortjente, at betræde Hading's Sted.
Vel! viis, at du er den, som arvet har
Hans, dine værdige Forfædres Dyder,
Og kald hans Roes, hans Folk, hans Forbund dine.

Frode.

Og Singal! hvo er den, som Hading's Søn
Skal gjøre Regnskab for, hvorledes han
Vebligeholdt den Ret, Alstyreren
Ved Fødslen, og ved Folkets Stemme gav ham?

Singal.

Stort, vigtigt, Søn af Hading, er dit Spørgsmaal,
Og det, hvorom vi handle. Havde du
En Søn, bestemt, som du, til Kongearv,
Opfordred' jeg dig at fremkalde ham,
At høre Kongers Tvist, og lære Viisdom.
Min unge Søn, min Ryno, end for spæd
Til mandig Kamp, jeg dog har med mig bragt
At flue Striden, og i bløde Barm

Indprente Rædsel for den vilde Leeg,
 Som Daarer gjør', af fjeffe Skarers Drab.
 Jeg kalder ham, til og af Fingals Tvist
 Med dig at hente mandig Underviisning.

Femte Optrin.

Frode med Følge. Alvina. Thubar.

Thubar.

Dit Die lover, at det blier om Kamp
 Om Kongers Sverdeleeg, at Fingals Søn
 Skal hente Underviisning.

Frode.

Der er Hæder

At naae i Kamp med Morvens fjeffe Herfter;
 Han var min Ven; og god og viis som fjeff
 Jeg kjender ham. Jeg fatter ei hans Fremgang;
 Men der var Trusel i hans Sprog og Mine;
 Og Trusels Sprog mod Frode fordrer Kamp.

Halfdan.

Men det er Fingal, Konge, Morvens Fingal,
 De vældiges Betvinger, som staaer frem
 Til Sverdeleeg! undviig saa rædsom Kamp,
 Send Thubar eller mig, at møde ham,
 Og fordre Fred —

Frode.

Du bæver, ædle Ungling!

Hvi fulgte Halfdan Krigerne til Kampen?

Og skulde Danmarks Frode bette Fred
 Af Morvens Konge, naar han kommer hjem
 Fra Kamp og Sejre? Skulde danske Mænd
 Ham see igjen, og see de raske Glimt
 Af Frodes Daad, men see dem svinde hen,
 Som lette Luftsyn! Min Alvina værd
 Jeg forhen stred og vandt; hvad dømte hun
 Om hine Sejre, dersom jeg tilsidst
 Fordunkled' deres Glands med Afmagts Bøn
 Om Fred og Skaansel?

Halldan.

Er Alvina værd
 At være Heltens Brud, hun fordrer da,
 At han er kæk og modig, men hun fordrer
 End meer, at han forstandig, sindig, ei
 Forglemmer Alt, forglemmer hende selv,
 For daarlig Hæder i at trodse Alt.

Frode.

Men Fingal er en ærlig Kjemper, Halldan,
 Jeg vover ei mod overlegent Tal
 De kjeffe faa, som fulgte mig til Land.
 Kun ham har jeg at stride mod, kun os
 Angaaer vor Kamp. —

Siette Optrin.

Singal med Følge. Ryno. De Forrige.

Singal.

Det er med Danmarks Frode,
 At Singal har en Tvist, min Søn! at jævne.
 Det gjelder om, hvem danske Mænd, hvis Mod
 I Kamp mod Gothen du saa glad beundred',
 De Folk, hvis blide Godhed saa indtog dig,
 Da du med mig ukjendt omvandrede
 I deres Land — det gjelder om, hvem de
 For Herkker fra i Dag erkjende skal.
 Giv Agt min Søn, og glem i tro Erindring,
 Hvad du erfarer.

Ryno.

Det er Danmarks Frode,
 Den unge Helt, min Broder Dsßan
 Befang i Hædersqvad! Og du, min Fader!
 Har Tvist med ham!

Singal.

Giv Agt, min Søn, og til!
 Nu Frode! Du, som kaldte dette Land
 Dit Land, til dig gjentager jeg det Spørgsmaal,
 Du gjorde mig: hvo er vel den, til hvem
 Du skylder Regnskab for, hvorledes du
 Vedligeholdt din Ret til at erkjendes
 For dette Lands Behersker?

Frode.

Morvens Konge!

Dig, men kun dig, gi'er Hadings Søn et Svar
Paa dette Spørgsmaal, førend Frodes Sværd
Tilhviler dig et mere vældigt Svar:
Mig selv, og ene mig erkjender jeg
At skylde, ene for mig selv aflægger
Sag dette Regnskab.

Singal.

Ei for dine Mænd?

Frode.

See mig, om mine ædle danskes Hjerter
Ei boe saaledes i min Barm, at vist
Sag vide kan, hver Edels Dom om mig
Er eens med den, mit eget Hjerter fælder.

Singal.

Dg heller ei til Rytet, Fremtids Minde
Af, hvad du virked', du vil skylde Regnskab?
Du underkaster dig ei Rytets Dom?

Frode.

Naar, selv min Dommer, jeg bifaldt min Daad,
Et Dieblig maaskee skal Rytet dog
Miskjende den, og dømme uretfærdig;
Men tidlig eller seent det vaagne skal,
Den Dom stadfæste, som jeg fældte selv,
Dg føre Mindet af mit Værk med Roes
Til fiernest Old.

Singal.

Viis, ædel, Søn af Hading,
Du er i Ord. Dg dog har du forladt
Dit ædle Folk, forglemmt din Kongepligt.

Srode.

Forladt det, for at lære Kongepligt.
Ung, uerfaren, satte Mornen mig
Paa Hadings Sæde. Til min Faders Ben —
Dg min — betroede jeg den Pligt, hvortil
Jeg følte mig for svag. Lærvillig drog jeg
Til fremmed Land, til vise Fyrsters Borge,
Dg først jeg da besøgte Morvens Singal,
Saa fleer og mange. Sielden fandt jeg Viisdom
At følge; ofte Daarlighed at undflye.

Singal.

Du søgte Kamp, og Heltenavnets Dunst
Var Maalet for din Stræben, unge Mand.
Men Fædrelands og Bundforvandtes Forsvar
Retfærdigheds Haandhævning, den Fortrængtes
Beskyttelse, kun det er Heltedaad.
Den, som til anden eller ingen Hensigt
I Baaben sværmer om, og trodser fræk
Al Modstand, alle Farer, unge Mand!
Kan dog fortiene Navn — endog af Miding.

Srode.

Ei den, som kjæk bestaaer i Kamp med Helte;
Han vinder Gien, Singal, som allene

Kan lægge Kraft og Bælde i hans Bud;
 Hans Navn ved Vren blier hans Rigers Værn;
 I Ro og Fred han efter vundne Sejer
 Sit Folk gjør lykkelig, og trygt, og frygtet.
 Min vundne Hæder kroner jeg i Dag
 Ved at bestaae i Kamp med Morvens Singal.
 Den Roes, du forhen vandt, er stor og skøn;
 At ville haane mig, fordunkler den.
 Velan, jeg hjælper dig maaſkee, den Plet
 At tvette af. — Nu dine Baaben Singal!
 Men ei med vore Mænd vi ville dele
 Vor Fægtnings Hæder, Comhals Søn fra Morven!

Singal.

Net; ei med vore Mænd vi ville deele
 Vor Fægtnings Hæder, Hadings Søn fra Danmark!
 Velan; det var min Hensigt blot at prøve,
 Om Danmarks Frode var den Mand, hvis Mod
 Fortjente at anføre danske Mænd.
 Du kjenner Singal; du staaer modig frem
 Til ædel Kamp med mig; vor Strid er endt.

Frode.

Du beder mig om Freden, Morvens Singal!

Singal.

Seg bede, unge Mand! jeg dig om Fred?

Frode.

Og du fremæſker mig til Kamp, og troer

Jeg skulde vige dig, før vore Sværde
 Gaae dømt imellem os!

Singal.

Velan, du vil;
 Og dog er Singal ei din Fiende, Yngling!

Frode.

Dit Skjold, dit Sværd!

Singal.

Du seer, min Søn! jeg tvinges
 Til Kamp mod Helten. See, og lær, og fat
 Den Hæder at bestaae i Kamp mod Mænd!
 Saa stride du, naar Aar og Kraft og Vælde
 Gaae modnet dig til Mand, til Kamp mod Mænd,
 Saa stride du, men uopfordret ei,
 Som han og jeg skal stride; byder Skjæbnen,
 Da falde du i Kampen hæderfuld,
 Og rolig glad, som Singal, om han fældes.

Ryno.

Bort Skjold og Sværd!

(Bortkaster sine Vaaben.)

Singal.

Du kaster dine Vaaben?

Ryno.

De ere farlige: de friste mig.

Singal.

Hvortil min Søn?

Kyno.

Ifald du faldt, min Fader,
 Da faldt du for en Helt, som kun mod Mænd
 Maa føre Vaaben. O, jeg er et Barn,
 For svag, for ringe, til at prøve Kampen
 Med danske Helt — Saae jeg dig svag i Kampen,
 Og havde Sværd, jeg greb det dog mod Helten.
 Nu! fældes du, saa rækker jeg ham Haand,
 Og lover ham, og tager mod hans Løfte,
 At vi skal mødes, naar lidt flere Aar
 Saae styrket mine Sener, hævet mig
 Til Vren, at bestaae i Kamp mod ham.

Frode.

Ret, Søn af Morvens Singal!

Singal.

Ret min Søn.

Frode.

Seer, danske Mænd, og Singals Mænd, og vidner
 For Dannerfolket, at dets Hersker stod
 Som modig Dansk imod den stærke Singal,
 Du min Alvinas Frænde, Halsdan, veed,
 Jeg elskede den yndige Alvina;
 Nu, hvis jeg fældes, iil til Thanos Land,
 Siig min Alvina, hende værd jeg stred,
 Og hende værd jeg fældtes. Hendes Navn
 Var Frodes sidste Mandedræt. — Velan.

Singal.

Belan!

(De fride. Singal fløver Frodes Skjold. Frode afbugger et Stykke af Singals Hjelme.)

Halldan.

Min Frodes Skjold er fløvet!

Frode (hans Sværd springer.)

Thubar!

Dit Sværd. Mit blev mig troløst.

Halldan.

(Singal hæver et dræbende Hug mod Frode. Halldan løber til, afbøder med sit Skjold, men faaer ei endnu sit Sværd af Skeden.)

Singal! Guder!

Ryno.

Dov Ungling! her er Kamp for dig.

(Ryno iler, at drage sit henflængte Sværd; men Halldan er allerede segnet under Singals Hug.)

Halldan.

Jeg døer.

Thubar.

Alvina!

Frode.

Halldan! Min Alvinas Frænde!

Fordovne Ungling!

Thubar.

Din Alvina selv.

Frode.

Alvina! Guder! Guder! er hun saaret?

D dog ei død — Alvina!

(Striden er imidlertid ophørt; Fingal har draget sig nogle
Skridt tilbage.)

Fingal! Tøv!

Er min Alvina død; ved alle Guder!

Det gjelder Fingals eller Frodes Liv —

Fingal.

Hun lever, Frode! Fingals Sværd faldt tungt

Paa hendes Skjold; men saared' ei din Brud.

Bring hende til din Borg, og glæd dit Folk,

Og glæd din skønne Mo.

Frode.

Du, min Alvina;

Hendaanet, og i Kamp for mig hendaanet,

Jeg første Gang omfavner min Alvina;

D kom — vi sees, o Fingal — o du seer

Den Brud, sig Frode værdig vilde gjøre.

En Taare glindser i dit Øie, Fingal!

Din Haand! Fortjente min Alvina ei

En Kamp endog mod dig? — Men hendes Øie

Er lukket — dog hun lever — Thubar, kom!

I Frodes Arme holder min Alvina

Paa Leires Kongeborg sit Indtog. Kom.

Syvende Optrin.

Fingal. Ryno. Følge.

Ryno.

D Held mig, at jeg havde slængt mit Sværd,

Seg skulde brugt det mod Kong Frodes Brud;
 Banceret det ved Kamp imod den Svage,
 Den skønne, svage, elskende Alvina.

Singal.

Vel gjem det, for det ingen Tid at bruge,
 Hvis du med Hæder kan undgaae dets Brug;
 Men kan du ei, da dog, til Gavn og Pligt
 Affordrer dig dets Brug mod Mænd.
 Men kommer, mine Mænd! at følge mig
 Til Hovdingsraadets Samling. Hjælper mig,
 Om end det fordres, at vedligeholde
 Begyndte Ro iblandt de danske Mænd,
 Og vidne høit, til Roes for Frodes Kjæthed.
 Den udholdt Proven. Glad jeg forudsæer,
 Han end i større Prøve skal bestaae.

Fjerde Optog.

(Sal paa Kongeborgen.)

Første Optrin.

Ulvilde. Frovin.

Ulvilde.

Det var da muligt, det var sandt, at Thubar,
 At han, som hele Danmark fandt saa ædel,
 At han, som hele Norven fandt, saa nye

At ligne Fingal; han, som Habing selv,
 Saa ibrig anbefoel sin Søn til Ven —
 At han er troløs mod sin Brud, mod dig;
 Jeg spotted' kun de Rygter, som fortalte
 Om denne Skjoldmø, som i Krigerdragt
 Ham fulgte overalt; men du har seet,
 Ulvilde! selv, at kjærlig ved hans Side
 Hun steeg i Land med ham —

Ulvilde.

Var det ei Grovin,

Der underrettet var ved een af dem,
 Som fulgte ham og Kongen alle Skridt
 Paa deres hele Tog?

Grovin.

Den unge Vermund
 Bekræfter det, at under Halfbans Navn
 En Ungling stedse følger ham og Kongen;
 At ingen Tid han veeg fra Thubars Side;
 At denne skjønne Baabendrager troes,
 At være Thubars Skjoldmø.

Ulvilde.

Thubars Skjoldmø! —

Men Kongen! — jeg, som du, fordyber mig
 I dette Tant, om Thubars Baabendrager —
 Men Kongen! hvor er han? og Høvdingsraadet!
 Hvad foretager det?

Srovin.

Man har fortalt os,
 At Kongen gik i Land; og samlet venter
 Bort Hovdingsraad ham hist ved Kongestenen.
 Bestyrret veed den største Deel af os
 Ei, hvad vi skal beslutte; ei, hvorledes
 Vi skal modtage ham. Jeg sendtes hid
 Din Stemme at erfare.

Ulvilde.

Kongen selv
 Er, har man sagt mig, alt med Thubar her.
 End har jeg ikke seet ham.

Srovin.

Men dit Raad!
 Hvorledes skal hans Mænd modtage ham?

Ulvilde.

Jeg er forvirret; Hovding! jeg har selv
 Endnu ei talt med Frode. — Løv, min Srovin!
 Jeg vil opsoge ham — Han kommer selv,
 Ifald han er her — Gaa, jeg kommer strax —
 Løv hist. —

Andet Optrin.

Ulvilde (allene.)

O han er her; og Thubar,
 Og denne Raabenbrager! Om Ulvilde
 Man spørger ei engang — Du er forglemt,

Forraadt, Ulvilde! — D foragtet, glemt! —
 Bort, svag, afmægtig Sorg! — Er det da Tab,
 Det at befries for en troløs Thubar?
 Er det ei Held og Trøst, at du er fri,
 Ulvilde! — at han selv har løst det Baand,
 Som ellers helligt var, uløseligt. —
 Og dog, o kiendte jeg ham ei? var han
 Ei ædel, trofast? o var han i Stand
 Til Troløshed, før Frode drog ham med sig,
 Da Frode selv forglemte Tro og Pligt
 Smød sit Folk? — og Frode loved' Ubbo
 Ulvildes Haand! — o Frode, Frode er det,
 Som har forvildet ham; thi han har mærket
 Det hemmelige Baand imellem Thubar
 Og den Ulvilde, som han gav til Ubbo,
 Og trodsende han vilde løse Baandet.

Tredie Optrin.

Hilda. Ulvilde.

Hilda.

Hvor er han, o Fyrstinde! hvor er Kongen?
 Ei her? Man sagde mig, at han med Thubar
 Forvirret hid var kommen til sin Borg.
 Jeg skjælver, at maaſkee forvildet Folk
 Har alt anklaget Ubbo, og jeg iler,
 At kaste mig i Støvet for hans Fod,
 Og trygle Naade og Retfærdighed.

O siig Tyrstinde, siig mig, hvor han er,
 At mine Taarer kunne forebygge
 Min Ubbos Undergang, og Frodes egen.

Ulvilde.

Jeg veed det ei, ulykkelige Hilda!

Hilda.

Dg man forhalede min Flugt herhen
 Fra Ubbos Fængsel, ved at sige mig
 Om en i Krigerdragt formummet Pige,
 Som Frode med hans Thubar bare halvød
 Fra Kampen hid. Hun havde stillet sig
 Til Kamp mod Fingal. Frode var bevæget;
 Det sagdes, at man saae, hans Die glindse
 Af Taarer — Det opflammede mit Haab.

Ulvilde.

Hans Thubars, den troløse Thubars Brud!

Hilda.

Hvad? Thubars Brud!

Ulvilde.

Som Thubar bringer med
 Fra fremmed Land, de vundne Seires Løn.
 Hid er hun bragt, maaskee at anbetroes
 Ulvildes Varetægt; man under mig
 Maaskee at være hendes Terne! o —

Hilda.

En rædsom Bildhed tindrer i dit Die,

Fyrstinde! Thubars Brud! Hvad? Thubar har
Forladt Ulvilde! —

Ulvilde.

Run i Freias Paasyn
Svor han mig Tro. Run Guderne og jeg
Modtoges Thubars Ceder. O der er han,
Og Kongen — altsaa her, i næste Sal,
Er Thubars Brud. —

Fjerde Optrin.

De Forrige. Frode. Thubar.

Frode.

Hun hviler sødt! hun slumrer,
Men kun fordoblet Liv og Skjønhed er
Tilbagevendt. Min Ven! Min Thubar! iil,
Forkynd for vore Mænd mit Bud: lad Folket
Forlade Skibene, og glæde dem,
De her forlode, Fædre, Brude, Venner,
Med deres Ankomst, deres Held og Seire.

Thubar.

O min Ulvilde! — Men det er ei mig!
Endnu har Thubar ei sin Reise fuldendt;
Jeg iler at adlyde Kongens Bud,
Strax er jeg her igjen, for at modtage
Min elskede Ulvilde.

Femte Optrin.

Frode. Ulvilde. Hilda.

Ulvilde.

Lidet venlig

Er, synes mig, i Dag Kong Frodes Velkomst,
Fra lange Tog og Seire paa hans Borg.

Frode.

Dg dog opfyldes Frodes hele Sjæl
Af blidt, uventet, og lykksaligt Varsel.
Du veed, jeg fik det Budskab, du mig sendte.
Mit Savn var altsaa ikke ubemærket
Blandt Danske Folk. Jeg hastede' iilsof hjem;
Endnu jeg ingen saae af mine Mænd.
O! men jeg seer igjen mit elskte Land,
Mit Leire, og min Borg, og dig, min Søster!
Trods alt, hvad foresaldt, spaaer dog mit Hjerte
Mig Held og Fryd.

Ulvilde.

Du mindes dog, det var

I Gaar din Faders Minni, og du veed,
At Folkets Dverste forsamle sig
Til Hadings Minni paa hans Grav! I Gaar
De mødtes; og i Dag de holde Ting.
Men Kongesædet stod i Hovdingskredsen
Forladt og ledigt, nu i fire Aar.

Frode.

Jeg veed det, og dit sidste sendte Bud
 Har sagt mig alt; og derfor iled' jeg
 Igjen til mine brave Danffes Arme.
 Men der er Mørke i min Søsters Asyn;
 Og du, min Thorkilds Hilda, ogsaa du
 Nedtrykt af Sorg, med taarevædte Kinder!

Hilda.

Din Blidhed, Dannerkonge, o den Godhed
 I alle dine Miner, gyder Mod
 I knuste Hierte. For min Konges Fødder
 Anraaber jeg om Naade — for din Ubbo.
 Han er anklaget; men, ved alle Guder,
 Han er uskyldig, og han er dig tro.
 Ham ubevidst, var Folket enigt om,
 At vælge han i Frodes Sted — og tvungen,
 Han rede var, at tage mod sit Valg —
 Men, Konge, han fortjente Folkets Tillid!
 Tilgiv din Ubbo!

Frode.

Folket har da valgt ham
 I Frodes Sted! Men Thorkilds Datter, du
 Er den, som fordrer Naade for min Ubbo?
 Ulvilbes Brudgom!

Hilda.

Han er min, o Konge! —
 For du gav ham dit kongelige Løfte

Om din Uvildes Haand, til herlig Løn
 For velført Kongedaad, tilsvor han Hilda
 Ved Freias Alter Kjerlighed og Tro.
 Han har fortjent den Løn, du loved' ham;
 Ei heller han uskjonsom skal forsmaae den.
 Han er den værd, og uden Brøde er han.
 Tilgiv ham, Konge! at han tvungen modtog
 Det Valg, det ikke stod til ham at afslaae.
 Og er det Løfte, du ham gav, saa helligt,
 At ei det brydes kan — velan, hans Hilda
 Vil løse ham fra Eden, han svor hende —
 Og døe. — Kun din Retfærdighed, o Konge!
 Er det, som jeg anraaber.

Brode.

Har mit Folk
 Saa eenigt valgt ham, sikkert har han da
 Fortjent dets Valg. Jeg troer dig, skønne Hilda!
 Men min Retfærdighed opfordred' du;
 Og dog du bad om Naade for din Ubbo.
 Retfærdigheden gjelde! O jeg haaber,
 Med Tryghed haaber jeg, han er for ædel
 Til at behøve Naade, haanlig Naade;
 Den give kun Tyranner; Trælle kun
 Modtage den. Retfærdigheden skal
 Frikjende ham, og give mig igjen
 Min Ven, mit elskte Folks og min Belgjører.
 Saa jeg med dig ham troer. Dog prøver først

Retfærdighed, og dommer kun paa Grunde
 Og fast Oplysning — Trøst dig, ædle Hilda!

Hilda.

O jeg er trøstet. Intet Glimt af Mismod
 Der er igjen i Hildas Barm. Du vil
 Retfærdig dømme, streng, men dog retfærdig.
 O saa skal Ubbo dømmes; ei benaadet,
 Men frikjendt, reen og stolt han skal fremstaae
 For Kongens Dom. Dog eet endnu, o Konge!
 Forring for Helten ei hans Brud. Nævn ei
 For ham, at jeg mistroftig nærmed' mig —
 Jeg til hans Dommer og for ham med Bøn,
 Og Bøn om Naade. Han har ikke vidst det,
 O han forbød det — men jeg var hans Brud.

Frode.

Og kjender jeg min Ubbo først i Dag?

Hilda.

O nys bedrøved' jeg ham med min Graad;
 Men trøstet ved hans Dommers Afsyn nu
 Jeg iiler til hans Barm; og kunde selv
 Fornye dens Mod, ifald jeg havde qvalt det.

Sjette Optrin.

Frode. Ulvilde.

Ulvilde.

Den ædle troer den hele Verden æbel,
 Hans Ønske gjør til Sandhed det, han ønsker,

Hvert Glimt, som fører Dnffet, blier Beviis
 For dets Opfyldelse. O hvi kan jeg
 Ei blinde mig, som du, og troe det sandt,
 At Ubbo tvungen kun modtog sit Valg;
 At Thubar ei er troløs, at selv du,
 Du, i hvis Barm jeg umiskjendelig
 Dog seer saa sande Spor af fordums Godhed,
 Er ganske den, du var? at du mod mig
 Er den, jeg engang troede dig?

Erode.

Min Søster!

Du ængster mig? og hvoraf denne Mistvivl?

Ulvilde.

Da du drog bort, du loved' ubesindig
 Din Søsters Haand til Ubbo — Vel! du troede,
 Uvilbes Haand var fri; og du var Herker,
 Hvi da ei troe, at frit det stod til dig,
 At gjøre selv din Søster til Slavinde?
 Men skulde Thubar, som du kalder end
 Din Ven — som fulgte dig paa disse Toge —
 Ei have røbet dig, at Hading's Datter
 Selv havde troet, at hendes Haand og Hjerte
 Var hendes? — at hun havde Ret til, selv
 At vælge Helten, som hun vilde lønne
 Med denne Haand?

Srode.

Belan! min Ven, min Thubar
Har intet skjult for mig.

Ulvilde.

Men, jeg forstaaer det,
Men Kongen, Srode, havde nu dog givet
Sit kongelige Ord. Det var og kun
Ulvildes Haand — og nu var Thubar fri.

Srode.

Jeg fatter intet af min Søsters Ord.

Ulvilde.

Du fatter ei, at jeg, at Hadings Datter
Er ei Slavinde af min Broders Ord;
Ei giver denne Haand, fordi han bød det,
Den Mand til Løn, som kun blev standset i
At røve dig det Sæpter, du forlod;
Den Mand, som, naar du stolt tilgiver ham
End denne Brøde, troløs dog forlod
En elsket Brud, for at bestyrke sig
Blandt slavisk Folk, ved Hadings Datters Haand.

Srode.

Er Ubbo den, jeg troer ham, min Ulvilde,
Saa er han selv for ædel, til at paastaae
Et Løfte opfyldt, som jeg dog kun gav
I Haab om din Bekræftelse; et Løfte,
Som jeg kan ei opfylde, og som han
Kan ei modtage — Og er Ubbo troløs

Imod sin Brud, han og kan være det
 Imod sin Konge og imod sit Folk,
 Og har forspildt sin Løn.

Ulvilde.

Og det er dig,
 Som kalder Thubar end din Ven, som veed
 At det var mig, der modtog Thubars Haand,
 Som kjender denne Barm, o det er dig
 Som kan endnu fordømme Troløshed,
 Og troe Uvilde fyldestgjort, fordi
 Hun kun paatvinges ei den Mand, hun hader.
 Men viid, at jeg har seet den skjøne Skjoldmø,
 I bringe med fra eders Hæderstøge.
 Du sagde selv, den Mand, som troløs var
 Imod sin Brud, kan ogsaa være troløs
 Imod sin Konge, og sit Folk! Men den,
 Som kalder saadan troløs Mand sin Ven,
 Hvad kalder Frode den?

Frode.

Du er forvildet;
 O du bedrager dig, min Søster!

Ulvilde.

Vist!

Hun er ei Thubars Brud! hvi dølge det?
 Hvi knuse, langsomt pinende, et Hierte,
 Som dog bestemmes til at vorde knust?
 Vild, fra det Dieblig, du saa letfindig,

Mig uadspurgt, bortlovede min Haand,
 Saa følesløs for den Lyksalighed,
 Du kunde røvet, og du røved' mig.....

Grode.

Da havde jeg ei elsket selv, Ulvilde!

Ulvilde.

Viid, fra det Dieblig omsvæved' mig
 Den Tanke: Hadings Søn er ikke den,
 Som blev til Menneſkers Lyksalighed
 Bestemt af blide Guder. Ubbo saae jeg
 Ei følesløs for den ham budne Løn,
 Men ængstet i det mindste, pinet ved
 Den Brud at svige, som han engang gav
 Sin Haand. Jeg, ved din Ubefindighed
 Dog alt opoffret, tvivled' selv, om ei
 Dit Folk var mere trygt i Ubbos Haand;
 Jeg prøved', speided' ham; og fandt ham ædel
 I Alt, kun svag for Septrets gyldne Glands,
 Og for den Løn, du bød ham. End ei troløs,
 Skiondt hælpende til did at kunne drages,
 Han valgtes. Han modtog sit Valg, og nu,
 Det første Skridt til Troløshed var gjort,
 Det andet kosted' mindre; han tilbød mig,
 At skuffe Thubar, og at skuffe selv
 Den Brud, han elskede endnu. Med Haanhed
 Afflog jeg den Troløse. Blandt dit Folk
 Var' Mænd endnu, som løbe Pligt mod dig;

Dog deelt var Folkets Stemme. Jeg med Fingal
Bestemte det. Du kommer. Thubar er
Din Ven — og troløs — D skal jeg fortryde
Hvad jeg har gjort for dig? Dg — — —

Frode.

Ædle Søster!

Din Thubar end er din.

Ulvilde.

Men troløs, Frode!

D saae jeg ikke selv hans skionne Skioldmø!
Dg du, som vidste, at han skuffed mig,
Ham kalder du din Ven! D Frode! Frode!
Foragtet Rærlighed, forhaanet Trofskab,
Er voldsom, Frode! Thubar er din Ven.
Er den Troløses Ven den Mand, som skal
Beherske Mænd, som Thorkild, Frovin, Alf,
Det troe, det ædle danske Folk? — Endnu
Er' disse Mænds, er' Folkets Stemmer deelte —
Skal jeg fortryde, hvad for dig jeg virked'
Iblandt det Folk, som du forlod? Endnu
Det staaer til mig —

Frode.

D du misgjender Thubar.

Det er.....

Ulvilde.

Hun kommer, Thubars elskte Skioldmø!
Den ulysfalsige! hun er uskyldig

Dg skjøn — o næsten kunde jeg tilgive ham.
 End er hun ei bedragen, ei forladt —
 Hun uforstyrret nyde maa sin Drøm;
 D den er sød — men rædsom er den Baagnen,
 Naar Drømmen er forbi; og kort den varer.
 Jeg flyer. —

Syvende Optrin.

Frode.

Alvina.

Alvina.

En selsom Drøm! dog kun-en Drøm!
 Hvor er jeg? Skjold, og Hielm og Sværd er' borte —
 Dg — her er Kongen? var min Drøm da sand!
 Dg var det ingen Drøm!

Frode.

Alvina!

Alvina.

D!

Han kender mig.

Frode.

Alvina, min Alvina,

Som ukiendt af din Frode fulgte ham
 Igjennem Møie, Strid, og Storm, og Farer
 Beständig ved hans Side; men ej kjendt
 Af Frode — Dog gav Halfdan ham sit Venskab,
 Dg modtog Frodes. Som Alvinas Frænde
 Har Halfdan lært, at kjende hendes Veiler,

Har seet ham uden Dække, uforstilt
 I Ord og Daad; har seet hans hele Siæl,
 I trende Vintre været Vidne til,
 Hvor ganske hver dens Tanke hans Alvina
 Var helliget. Nu ved sin Frænde, Hælfdan,
 Tilfulde underrettet om sin Frode,
 Hun selv har seet, hvorvidt han kan opfylde
 Det, som Alvina fordrer af sin Brudgom!
 Fortjene dig — det kan han ei. Alvina
 Afslig min Dom.

Alvina.

Det er da ingen Drøm;
 Den svage Hælfdan faldt for tunge Bægt
 Af Fingals Sværd.

Frode.

Da Hælfdans Skjold afbøded'
 Det Hug, ved hvilket Frode ellers alt
 Var sendt til Valhal, for at finde Valhal
 En frydløs Drk, saalænge til Alvina,
 Som hans Valkyrie, omstøbte den
 Til Gudeglæders Hiem.

Alvina.

Svag røbed' Hælfdan
 Kun alt for fiendelig Alvinas Svaghed.
 Velan; for Frode er det heller ei
 Det burde dølges, at det blot er Drøm,
 Om han har troet Alvina fri for Svaghed.

Frode.

O! er det Svaghed, at den Skionnes Barm
Med Heltens Mod, for hendes Beiler, kjæk
Har trodsset Fingal?

Alvina.

Men at hun forglemte
At Kamp, og Kamp mod Fingal, ei var det,
Hvortil hun kaldtes; at, hvad hun formaaede,
Var kun maaskee at røve Frode Sejren
I Kamp mod Fingal — at hun glemte sig
Og Alt. —

Frode.

O Haldan! tør Alvinas Beiler
Fortolke sig, hvad denne Svaghed røber?
O tør han kalde sin Alvina sin?
Ufsiig hans Dom —

Alvina.

Ret. End jeg Haldan er,
Og Frodes Ven, skjøndt funden svag i Kamp.
Alvinas Haab, at hendes Beiler, Frode,
Vel fremfor alle Nordens Kongesønner,
Bed Heltedaad vandt Udgang til den Haand,
Han selv ansaae for Heltens Løn — det viser,
At ei hun skatted' ringe Frodes Værd.
At hun udsendte hendes Frænde Haldan
Til at ledsage ham; at denne Haldan,
Skjøndt svag, ukrigerisk, villig fulgte ham

Dg dog — var endnu intet Dieblif
 Den store Hensigt, som jeg fødtes til,
 At være Danmarks Lykkes Værn og Stifter,
 At vinde ædle Danskes Agt og Godhed,
 Udsløttet af min Barm. Men ædelt, ret;
 Alvinas Haand fortjener ikke den,
 Hvis Diemed var først Alvinas Haand.
 Men jeg har Haab, thi du har vaft min Sjæl,
 Dg den er opfyldt, brændende af Lyst,
 Af Iver, for at vinde, at fortjene
 Det Navn, den Hæder, som fortjener dig.

Attende Optrin.

Thorkild. De Forrige.

Thorkild.

Med utaalmelig Længsel ventes du
 Til dine Høvdinges Forsamling, Konge!
 Dg Kongeborgens Vagt, med lige Længsel
 Forsamlet i din Gaard, med Velkomstraab
 Udbejder sig, at følge dig derhen.

Frode.

Af Vagt omgiven, vandrer Frode ei
 Til sine Høvdinge, til sine Venner.
 Send Vagten bort. Siig den min Tak. Gaasnart
 Seg mine Høvdinge modtaget har,
 Seg kommer, at modtage hines Hilsen.
 Farvel! min ædle Halsdan! siig Alvina,

At Halvdans Venſkab værd, jeg iiler nu
 Til mine Mænd, med Stræben og med Haab,
 Alvina værd blandt Danſke Mænd at kjendes.

Niende Optrin.

Alvina allene.

Held dig, Alvina, at du vandt! Det koſted',
 At end du maatte nægte dig den Fryd,
 At nævnes hans, den ædle, kjække Frodes!
 Paa din Opfordring vandt han herligt Navn
 Blandt Krigens Mænd, ved uforsagteſt Mod,
 Ved ſindigſt Klogſkab. Herligt, ſtort og ſkjønt!
 Men tiſold herligt, ædelt, ſtort og ſkjønt,
 Om det er dig, Alvina, ſom opvækker
 Hans ædelſtore Sjæl til at opnaae
 Den for den Wiſe, Gode, ſaa langt ſtørre,
 Den ædle, den guddommelige Hæder,
 At være Menneſkers Lykſalighed
 I Fredens Skygge; at velfigne dem,
 Med alt det Held, hans Wiſdom og hans Naſſhed
 I at udføre, hvad han wiis beſluttet',
 Og o! hans Hjertes blide Godhed kan,
 Og vil udbrede over danſke Folk!
 Hvor ſtort, at du tør love dig, Alvina,
 Den Fryd, den Roes: det var paa din Opfordring,
 At Frode vandt, ved Fredens Heltedaad
 Den Hæder, Stridens Rædſel aldrig gav.

Tiende Optrin.

Ulvilde. Frovin. Alvina.

Ulvilde.

Som jeg har sagt dig, Frovin! men forstandig
 Udføre du dit Verden, og fjæf,
 Men god. Vort Folks Lyksalighed er Maalet.
 Den unge Konges Sjæl er fuld af Blidhed,
 Af velmeent Attraa til at handle vel;
 Men den er bøielig. En troløs Ven
 Er farlig for den stærkeste, min Frovin! —
 Med fast Bestemthed fordre du, at Thubar,
 Som troløs hidtil ledte, styred ham,
 Forlader Frode, flygter fra hans Land.
 Da vil det sees, om Thubar er ham meer,
 End Folkets Agt, og alle Godes Venfkab.

Frovin.

Som Høvdingspligt, som Pligt mod danske Folk,
 Som Hadings Venfkab før, og som endnu
 Hengivenhed og Agt for Frode selv
 Mig byder, tro dit Raad jeg følge skal.

Ellevte Optrin.

Alvina. Ulvilde.

Alvina.

Ulvilde! Frodes Søster selv! og Anslag
 Mod ham, og mod hans Ven, den ædle Thubar.

Fyrstinde! o tilgiv — dit Die tindrer,
 Dit Ansyn viser Harmen, o men Frode
 Har længe siden lært sin Ven, at kjende
 Sin elskte Søster. Sendebud fra Danmark
 Forkyndte Tidender fra dig om Anslag
 Til Frodes Undergang; hans faste Tillid
 Til dig, Fyrstinde, trodsed' alle Indtryk,
 Og tvang os til at agte høit Ulvilde.
 Og dog, jeg selv har hørt, at du mod ham,
 Og mod hans Ven, mod Thubar.....

Ulvilde.

Ogsaa han

Har vist nok understøttet Frodes Roes!
 Det er ei Thubars Brøde, om Ulvilde
 Er ei tilbedet af hans Elskerinde?

Ulvina.

Uf Thubars Elskerinde? Frodes Søster!
 Jeg fatter ikke dine Ord. Men vist
 Det er ei Thubars Brøde, om Ulvilde
 Er ei tilbedet overalt. Uf ham
 Tilintetgjordes ikke blot hver Tvivl,
 Som hine Tidender mod dig opvakte;
 O men hans Bruds, men hans Ulvildes Døds
 Og Wiisdoms Roes betrygged', meer end alt,
 Den ædle Frode for sit Riges Skjebne.
 At blive Hadings store Datter værdig,
 Var, hvad i Raad og Kamp opflammed' Thubar

Til ædel Daad. Og det er ham, Fyrstinde!
 Din Broders Ven, din Brudgom du vil fælde!

Ulvilde.

Spar denne Spotten, Ulyksalige!
 Saa dybt Forræder! skulde du fornedre
 Ulvilde, at forkastet hun skal spottes
 Af den, for hvilken du forkasted' hende!
 Og dog, endskiøndt hun spotter mig med Haan,
 Jeg kunde, jeg, forkastet, haanet, spottet,
 Tilgive ham — O den Uskyldighed,
 Den Sandruhed, den Blidhed i hvert Træk!
 O han fortjente ei en ædel Brud,
 Hvis følesløs han elsket var af hende.
 O styrk mig, lær mig, at tilgive Thubar.
 Du elsked' ham; du røbed' ham din Elskov?
 Og han blev troløs! o tilstaae mig det,
 Og jeg vil elske ham endnu, som din.

Ulvina.

Jeg elskte Thubar! jeg Ulvildes Brudgom!
 O Frodes Søster! Frode har endnu
 Ei røbet dig, hvem dette Pandser skjulede!
 Har Rygtet ikke nævnet dig Ulvina?
 Ei unavnkundig ved det stolte Fortrin,
 Som Danmarks Frode hende værdig fandt
 Blandt Ostens Kongedøttre? Frodes Søster!
 Det er Ulvina, som til denne Dag,

Ukjendt af Frode selv, i Baaben skjult,
Har fulgt ham hid.

Ulvilde.

Hvad? Thano kongens Datter?

O du Alvina! Frode elsker dig —
Men Thoras Fyrste, Thubar, Frodes Ven,
Endogsaa troløs mod sin Ven, mod Frode.....

Alvina.

Han trofast, ædel, Frodes Vennekab værd,
Og alle Godes Agt, tilbeder dig,
Som altid, o Fyrstinde!

Ulvilde.

Guder! Guder!

Og jeg bedrog mig — Du er den Alvina!
Som Frode elsker, og som elsker Frode!
Som følger ham ukjendt i Kamp og Farer!
Og Thubar — uheldsalige Uvilde;
Jeg bærer af Blusel — jeg miskjendte Thubar,
Og dig, Alvina — O kan du tilgive
Mig, som mistænkte, som fordømte Thubar.....?
Og Frovin gif — og han er ikke troløs —
Dog Alf er her endnu, og end en Deel
Af Frodes Mænd. O kom Alvina, kom
At redde den vildfarende Uvilde,
Og Thubar, o! og Frode, Frode selv.
Med alle Guder, det var ingen Tid
Min Agt, at stifte Uheldsalighed!

Tilgiv mig, o tilgiv mig, Frodes Brud!
 O var det Brøde, at jeg elsked' Thubar?

Femte Optog.

Lingstedet.

Første Optrin.

Høvdingerne forsamlede; adskillige af Folket.

Gor.

Han tøver, og dog var det, synes mig,
 Til danske Høvdingers Forsamling først.
 Han burde vende sig, naar han kom hjem
 Fra disse Toge. Man har dog vel ei
 Forsømt at melde ham, at vi er her?

Sigurd.

Erbødig Thorkild nys med Frovin gif
 Til Kongeborgen, at indbyde ham,
 Ogjen at tage Plads i vores Kreds.

Hakon.

Velan! Endskjøndt for min Deel seer jeg ikke,
 Hvortil den Underdanighed, den Smiger,
 Erbødig at indbyde ham. Han ventes
 S os af hele Dannerrigets Folk,
 Det Folk, som han forlod; det Folk, hvis Sønner

Han med sig drog til Strid i fremmed Land;
 Det Folk, for hvilket han maa gjøre sig
 Bekjendt igjen, som værdig Hadings Sted,
 Om ei den Underdanighed maaskee
 Skal være spildt.

Sigurd.

Vi har jo, brave Hakon!
 Samtykket, at antage Fingals Dom,
 Som vor. Til i det mindste han har dømt,
 Er Frode, Hadings Søn, vor Hersker, Hakon!

Hakon.

Velan, og nys var Morvens Konge her;
 Hift er han atter.

Andet Optrin.

Fingal med Rynd og Følge. De Forrige.

Fingal.

Eders Konge kommer.
 Erindrer eders Løfte, danske Venner!
 Med sindig Fasthed og ærbødig Ro
 Modtager Hadings Søn!

Hakon.

Dog Regnskab! Regnskab
 For Bruget af de Aar, som Hadings Sæde
 Af ham forsomtes; og for vore Sønner,
 Dem han drog med sig bort til fremmed Egn.

Singal.

Du nys erkjendte, at det ei var dig,
Der skulde dømme Dannerkongens Daad;
Selv overdrog du det til mig; og jeg
Ei ufremkaldt staaer her; af danske Mænd
Af Thorkild, af dig selv opfordret, Hakon!
Min Agt det er at hævde eders Ret,
Og Frodes Ret, og Fred; kom det ihu.

Tredie Optrin.

Thubar, nogle Sømænd, deriblandt Hødur.

De Forrige.

Thubar.

Han er ei her, ved Kongeborgens Indgang
Man sagde mig, at Kongen hid var kaldet.

Singal,

Han kommer, Frænde!

Hakon.

Nogle af hans Mænd
Seg seer dog, Nucenaland gav os tilbage.

Hødur.

Min Fader!

Hakon.

Du min Søn, min elskte Hødur!
Velkommen, o velkommen! du er dog
Endnu min Søn. Fra Feide-kommer du;
Hvad var dit Bytte? hvad medbringer du?

Hødur.

Mit Bytte, Fader! — prøvet Mod, Erfaring,
 Vor ædle Konges Agt; forøget Agt
 Blandt Østens Folk for danske Stridsmænds Vaaben;
 Den brave Thubars Venfkab, disse Ar.
 Hvad meer, min Fader?

Sakon.

Godt min Søn, omfavn mig.
 Jeg vilde vide, at du ikke var
 Besmittet med et andet Slags, et dig
 Og mig og danske Mænd uværdigt Bytte.
 Hvor er din Broder Thorleif?

Hødur.

Danske Navn

Og dig og Frode værdig, faldt han, Fader!

Sakon.

Han faldt!

Hødur.

I mandig Kamp, begrædt og hævnnet;
 Ei før hans Blod igjennem tyve Saar
 Forlod hans Hjerte, lod han Sværdet synke;
 En Kreds af Fiender laae udstrakt omkring ham.

Thubar.

Hans Tab oplived' alle vores Mod,
 Hans Død gav Vore Sejren, Kongen selv
 Modtog hans sidste Suk, og hævned' ham,
 Og velted med en Laare Stenen til

Men, Thubar, vore Sæmænd ogsaa her,
 Og her i Naaben? Er vort Tog ei endt?
 Gaaer Benner hjem, at glæde eders Frænder;
 Forvarer eders vældig brugte Naaben.

Thubar.

Er ogsaa Thubar fremmed her i Dag?

Frode.

I Høvdingkredsen, Thubar, og bevæbnet?
 Borthæng dit Skjold og Sværd, og tag dit Sæde
 Ei mellem Dannerfolkets valgte Mænd!
 Urbødigt valgte sig din store Frænde
 Hist fiern sit Sted; og han er Morvens Fingal.
 Nu til vort Bærk. Alt fire lange Aar
 Henglede, siden sidst vi mødtes her.
 Da var jeg ung, for ung til Havings Sæde.
 Kun eengang sad jeg her. Sandt Aldren har
 Ei siden da forsolvet mine Haar,
 Dog søgte jeg, at vinde Aldrens Fortrin
 Erfarings kostelige Underviisning.
 Velan, forener eders her med min —
 Mænd, tager Sæde. —

(Han sætter sig selv paa Kongesædet og Høvdingene sætte sig
 paa Stenene, som udgjøre Kredsen der omkring. Han
 hænger sit Skjold og sit Sværd paa Stenen.)

Gor.

Er det afgjort, Frode!

At Leirekongens Sæde end er dit?

Frode.

Du tvivler, Gor! dog troer jeg, Hading's Søn,
 Som end besidder det, som fire Aar
 Drog om i fjerne Land, at danne sig
 Ved Mønstre og Erfaring til den Hæder
 At sidde øverst mellem danske Mænd,
 Bør ikke svag forlade dette Sæde,
 Før han har undersøgt, hvordan hans Pligt
 Er bleven opfyldt af den Mand, som han
 Betroede den. Du, Høvdingstraadets Ældste!
 Dael, Hakon, først: Har Ubbo fyldestgjort,
 Hvad jeg med eders Minde overdrog ham?

Hakon.

Af danske Høvdingstraad, af os i Dag
 Han valgtes, at beklæde Hading's Sæde,
 Han er til Dannerkonge valgt, o Frode!
 Og han modtog vort Valg.

Thorkild.

Dit Høvdingstraad,
 Ei eenigt, skjøndt ved Stemmers Overvægt,
 Udvalgte ham. Men her i Høvdingsskredsen
 Staaer jeg, staaer Frodes Høvding, Thorkild, frem
 I mit og alle brave Danskes Navn,
 Som hans Anklager. Ubbo lod sig vælge
 Til at berøve Hading's Søn sin Arv.
 I mit og alle brave Danskes Navn,

Jeg fordrer over Ubbo Hævn og Ret,
Som den, der tragted' efter Kongevælden.

Gor.

Med vores Valg blev Ubbo Rigets Konge,
Og dog han, valgt af danske Høvdingstraad,
Nu skulde dømmes?

Srode.

Jeg forstaaer dig, Gor!

Som valgt til Kongesædet, mener du,
Han er ophøiet over eders Dom. —
Ei saa? Du vilde dog ei smigre mig,
Som om jeg skulde troe, at Folkets Dom
Ei heller kunde strække sig til mig!
Jeg har ei blindet mig, til ei at vide,
At der er ingen Mand, hvis mindste Daad,
Hvis Tanke selv saa nøie agtes paa,
Saa ængstlig speides, og saa strængt bedømmes,
Som Fyrstens af hans Folk. Vel! Ubbo blev
Af eder valgt, i mit Sted valgt, til Konge.

Thorild.

Og modtog dette Valg.

Srode.

Og hvo var den,
Som foreslog, som paadrev dette Valg?
Man svarer intet. Altsaa ei ham selv.
Ei heller man besvarede mit Spørgsmaal,
Hvorledes han har fyldestgjort min Pligt,

Da han i mit Sted paatog sig at vaage
 For Dannerigets Vel? Men nu velan!
 Han valgtes, at besidde Kongesædet,
 Og han modtog det Valg, hvorved han blev
 Saavidt ophøiet over eders Dom,
 At ene nu af mig han dømmes kan.
 Hvor er han?

Thorkild.

Jeg lod Kongeborgens Vagt
 Ham bringe hid. Han venter nær herved,
 At kaldes for dit Afsyn.

Srode.

Uf min Vagt
 Han bringes fangen? Thorkild! kald ham frem.

Femte Optrin.

De Forrige undtagen Thorkild.

Sakon.

Du spurgte, Konge, hvo blandt dine Mænd
 Var den, som foreslog, som paadrev Valget;
 Det var dig selv, o Konge. Fire Aar
 Stod Kongesædet her paa Tinget ledigt;
 Der spredtes Rygter under Sandheds Præg,
 Som ei anstode Hadings Søn, og den,
 Der skulde sidde øverst her blandt os.
 Jeg veed ei ellers, hvo der foreslog,
 Ei hvo især der paadrev Ubbos Valg;

Men, skyldig eller ei, var jeg blandt dem,
 Som først samtykked' det. Jeg mødte her
 Med fuldest Ugt, ved Ord og Daad at ville
 Forsvare det; thi, Frode! du forlod os.
 Men, før du kom, du alt afvæbned' mig.
 Til fierne Tog, hvis Hensigt var os skjult,
 Ifald det havde Hensigt, drog du med dig
 Den bedste Deel af vores unge Mænd.
 Blandt dem var' ogsaa mine tvende Sønner.
 Den ene faldt — men ærefuld og hædret;
 Den anden kommer, dannet ved din Side
 Til Hædersdaad. Udannet drog han ud!
 Han kommer hjem, en ædel Hædersmand.
 Jeg kan ei meer forfægte Ubbos Valg,
 Skjøndt han fortjente det. Jeg kunde næsten —
 Men blues ved at — gaae i Bøn for ham.

Frode.

Du fandt ham altsaa Kongesædet værdig?

Hakon.

Ham fremfor alle, da jeg troede dig
 Ei mere til, ei i det mindste meer
 For os, og Hadings Septer. Du forlod os;
 Han var vort Rigets Værn, vor Ven og din.

Sigurd.

Men Ubbø modtog blindet Skares Valg;
 Og den, som tragter efter Danmarks Septer.....

Frode.

Han kommer fremkaldt for sin Dommer, Sigurd!

Siette Optrin.

Ubbo. Thorkild. De Forrige.

Frode.

I Lænker, Ubbo! Trælle bære Lænker;
 Ei dommer Dannerkongen over Trælle.
 Det er hans Hæder, at forkynde Ret
 Og Dom og Lov blandt frie danske Mænd.
 Bort med de Lænker! Du anklaget er,
 Som den, der valgt af ubesindig Hob
 Tilgæned' dig din Konges Arv og Magt;
 Og Ubbo! du, til hvilken jeg betroede,
 Da jeg drog bort, at vaage for mit Land,
 Dig er det, Ubbo, som har brugt den Udgang
 Til Folkets Gunst, som min Fortrolighed
 Dig gav, dig er det, som har brugt den
 Saa viis, at du ved Folkets frie Valg
 Udkaares til dets Hersker. Men du seer,
 End sidder Hadings Søn blandt sine Mænd
 Paa Dannerkongens Sted. Du er anklaget.
 Dael: hvad har Ubbo til sit Forsvar?

Ubbo.

Intet;

Hvad jeg anklages for, er Sandhed, Konge!

Dit ædle Folk, o Konge! Singal selv
 Har forfket ham, og skal bekræfte det.
 Det Folk, som valgte ham, er uden Brøde.

Singal.

Jeg kaldtes, at forsvare danske Folk,
 Og først jeg gjennemvandred' deres Land.
 Som Landsbestyrer, Ubbo handlet har,
 Som ædle danske Folk behandles bør.

Srovin.

Det er mit Vidnesbyrd.

Sigurd.

Mit.

Alle Høvdingerne (efter hinanden.)

Bores alles.

Srode.

Mod Fienden stred han — ?

Singal.

Viis og fjæk.

Alf.

Som Habing.

Srode.

Retfærdighed haandhæved' han —

Sakon.

Hans Dom

Var altid ædel-stræng.

Sigurd.

Selv den, han straffed',
Erkjendte den retfærdig.

Frode.

Ugermanden
Nød tryk sin Stræbens Frugt, ukrænket, udeelt?

Gor.

Ham takker Bonden for sin Ugers Grøde,
Som om han var en Gud. Af ham beskyttet
Han nyder den; og underviist af ham,
Han høster dobbelt nu mod før.

Alle Høvdingene.

Saa er det.

Frode.

Men Kongesædet! Ubbo, lokked' dig;
Fortryllende var Septrets gyldne Glands
For dine Dine, før du rakte Haanden
At gribe det!

Ubbo.

Det er mit Haab, o Konge!
At selv du snart erfare skal den Fryd,
At gjøre Dannerigets Folk lykkelig,
Og nyde ædle Danskes Løn derfor.
Den Fryd, den Løn fortrylled', blindet' mig,

Frode.

Belan. Det er beviist, du selv tilstaaer det,
At af et Folk, som glemte Hadings Søn,

Mistænkte mig, fordømte mig paa Rygter,
 Bancerende for mig og danske Mænd,
 Du lod dig vælge i din Konges Sted.
 Her sidder jeg, din Dommer, midt i Kredsen
 Af Rigets valgte Mænd. En mægtig Deel
 Af dem, jeg veed, er trofast mig hengiven.
 Min Magt, hvormed jeg vidt drog om i Østen,
 At lære Sejerskunst — og lærde den —
 End nær ved Leire, lyder mine Vink.
 Der staaer min Ven, den ædle, store Singal:
 Hans Magt er rede, mener jeg, ifald
 Jeg til mit Forsvar skulde fordre den —
 Min Ven, den kjække Thubar, som har fulgt mig
 Paa fjerne Toge, ved min Side staaer.
 Uvæbnet, svag, afmægtig, altsaa ei
 Jeg dømmes Dannerfolkets valgte Fyrste,
 Og Danmarks Høvdinge, som valgte ham.

(Han reiser sig; og samtlige Høvdinge rejse sig med, i kjendelig Angst.)

Dit Valg utvunget, uberedt, og frit,
 Og meer endnu, det ædle Vidnesbyrd,
 Som ydes dig endog af dine Fiender,
 Befræfter, hvad om dig jeg dømte selv,
 Da dig jeg overgav min Magt, at du
 Forstod, fortjente at bestyre den:
 Omfavn mig, Ubbo! vær min Ven, som hidtil.

Singal.

Til Lykke, Dannerkonge! og til Lykke

Du Dannerkongens Folk. Jeg veed alt nok
 Til nu at fælde Dommen, som man bød mig.
 Jeg kommer strax, og bringer med mig den,
 Som skal affige Dannerkongens Dom.

(Gaaer med Thubar.)

Syvende Optrin.

De Forrige undtagen Fingal og Thubar.

Ubbo.

Min Haand var udstrakt mod dit Septer, Frode!

Frode.

Men værd at føre Septret. Danske Mænd!

J valgte Ubbo. Selv J vide det,

At han er eders Valg tilfulde værdig.

Jeg! Hadings Søn, ved Arv og ældre Valg

Var eders Konge. Jeg var dragen bort,

At vinde Ar, og hente Underviisning.

Hvad jeg i fremmed Land udrettet har,

Skal Rygtet først endnu forkynde eder;

Ei heller vide J, hvad Underviisning

Jeg hentet har, og ei, hvorledes jeg

Skal bruge den; men Ubbo kjende J.

J valgte viseligen denne Mand,

Da jeg var troet, at have glemt min Pligt;

Vel — ogsaa mig er Dannerkongens Hæder

Saa dyrebar, som ham — dog endnu meer

Er Dannerigets Held og Gavn mig helligt.

(Han nedtager sit Skjold og Sværd af Stenen, hvor han havde hængt dem.)

Den værdigste beklæde Hadings Sæde!

Nu er det ledigt. Dømmer, danske Mænd!

Uf hvem det skal bestiges.

Alle.

Leve Frode!

Den gode, ædle, vise Dannerkonge!

Hakon.

Tilgiv os Konge! dine gode Mænd

Har fjendt retskaffen Kjækhed, Uerlighed,

Forstand og velmeent Godhed; dette alt

Vi fandt hos Ubbo, som hos Hading før;

Men paa Høimodighed, som din, o Konge!

Vi første Gang i Dag Exempel saae.

Frode.

Bancær mig ei med Smiger, gode Hakon!

Belan, ved eders nu gjentagne Valg

Er Dannerkonge-Septret mit igjen.

Seg tillidsfuld og tryk modtager det,

Med min og eders Ubbo ved min Side.

Solket.

Den ædle, viise, store Frode leve!

Frovin.

Han leve stor, og god, og viis, og ædel,

Hans Udelmodighed fornyer Freden

Iblandt hans Folk. Den er os tryk Forvisning
 Om sandt og varigt Held. Men Morvens Fingals
 Og alle brave Danstes hulde Ven
 Fortjener Venner kun, som ham og os;
 Og han fornedrer vort og Fingals Venstak,
 Om varsom ei han vælger sine Venner.
 Hin Thubar er den store Fingals Frænde;
 Men værd, at være Dannerkongens Ven,
 Erkjende vi ham ei. Vor Grund er gyldig,
 Og mig og disse gode Mænd bekjendt.
 Den taaler ei, paa Dannerfolkets Ting
 At vorde udraabt. Det vor Fordring er,
 At Thubar, Konge, dig uværdig, ei
 Erkjendes længer for vor Konges Ven,
 Men flyer dit Land. — Ulvilde er din Søster,

Thorkild.

Og jeg, som før i mit og Landsmænds Navn
 Anklaged' Ubbo, lægger her det Sværd,
 Som Frode gav sin Kongevagts Anfører.
 Det bruge, hvo der vil; men Thorkild tjener
 Ei den, der giver troløs Mand sit Venstak.
 Men Ubbo er en troløs Mand. Han sveg
 Sin Brud og mig. Min Hilda var hans Brud.
 Erkjendt ved Kongens Dom, jeg fordrer ham
 Mod mig til Kamp, men med mit eget Sværd,
 Ei med min Konges. Dog forud jeg kræver

Alt, om endog jeg fældes, han dog ei
 Antages meer i danske Hovdingsraad.

Ubbo.

Jeg strider ei mod Thorkild, som jeg ei
 Var troløs mod min Brud.

Frode.

Dg Frovin, Thorkild!

De mig hengivneste blandt mine Mænd,
 Forstyrre vor Forenings glade Fest,
 Af Skin bedragne?

Frovin.

Var din Søster ei,
 Var ei Ulvilde, havde hun med Klogskab
 Ei samlet, ei opmuntret end de faa
 Blandt dine Mænd, som ei forlode dig,
 Din Arv var end i fremmed Haand, o Frode;
 Du skylder hende Alt. For hendes Skyld,
 I hendes Navn, i alle vores Navn,
 Jeg fordrer, Thubar sendes bort fra Leire.

Thorkild.

Dg jeg, at Ubbo ei er Frodes Ven,
 Ei en af os.

Frode.

Forvovne! — Dog jeg glemmer,
 At der er Hædersdag i Dag paa Leire.
 Jeg kjender begges eders faste Trofskab
 For mig, og for vort Folk. Jeg veed og alt

Det Skin, hvorved I begge blindedes.
Min Alf har i min Søsters Navn oplyst mig.

Alf.

Det var Alvina, Dannerkongens Brud.....

Srovin.

Det var Alvina!

Sakon.

Dannerkongens Brud!

Adskillige Stemmer.

Vor Konges Brud!

Sttende Optrin.

Ulvilde. Hilda. Thubar. De Forrige.

Ulvilde

Et Skin forblinded mig.

Tilgiv mig, Frode, som min Ven tilgav mig!

Alf, Srovin, Sigurd, vidner, danske Mænd!

Til Forsvar for Ulvilde, at min Tid

Kun hans og eders fælles Held og Tryghed

Opoffret var.

Srovin.

Han veed det. Uden dig

Var Hadings Gæde Ubbos, eller styrket —

Men Thubar —

Ulvilde.

Han og eder værd er Thubar,

Hans Ven og eders. Jeg miskjendte ham,
Men han tilgav sin Brud. Tilgiv mig, Broder!

Thubar.

Ei min Ulvilde, ei din Søster, Frode!
Men mig tilgive du, som havde dulgt dig,
At Halsdan var Alvina. Min Ulvilde
Opmærksom, ængstlig, ved at finde svag
Saa mangen forhen dansk og ædel Mand,
Opdaged', at Alvina ei var Halsdan;
Med din Alvina skjult i Krigerdragt
Jeg steg i Land — —

Frode.

Jeg veed det alt, min Thubar!
Og dog! du veed, du hørde selv! jeg gav,
Min Ubbo Løftet om min Søsters Haand,
Hvis han opfyldte tro ham givne Kald;
Han har opfyldt det.

Ulvilde.

Ogsaa ham, o Konge!
Misthybed' din Ulvilde.

Frode.

Frode gav

Sit kongelige Ord; og tillidsfuld
Han end bekræfter det. En Konges Ord
Er intet Spøg, min Søster. Indtil han
Har løst mig fra mit Løfte, staaer det fast.
Mit Minde Thoras Første selv ei har,

Før jeg er fri for det, jeg gav til Ubbo.
 Dael, Ubbo!

Ubbo.

Thorkilds Hilda var min Brud,
 Før du bestemte mig Uvildes Haand.
 Dit Tilbuds hele Værd erkjender jeg.
 Og var jeg troløs, var min Konges Søster
 Dog ei for ædel til en troløs Mand?

Srode.

Og om du var det, Ubbo, var jeg løst
 Fra Løftet, som jeg gav dig, som jeg er,
 Da trofast du mig giver det tilbage.

Hilda.

Saa var ei heller Ubbo troløs, Konge!
 Og jeg har givet ham det Ord igien,
 Som han gav mig. Ei vilde jeg, det Løfte,
 Som han, maaskee i Elskovs Ruus, gav mig,
 Ham skulde røve Septret og Uvilde.
 Ubunden var han; saa han er endnu.
 Hans Lykke var mit Hjertes første Ønske,
 Og at besidde ham er kun det andet.

Ubbo.

Og de er' eet. Hvor er en Lykke, Hilda,
 Som den at være din, at eie dig?

Thorkild.

Din Dom, o Konge! var, saa viis som ædel.
 Tilgiv mig, Kongens Ven! Modtag min Hilda.

Ubbo.

Du har mistkjendt mig. Af min Konges Haand
Modtager jeg min Brud, min kjæffe Thorkild.

Frode.

Af min og hans, min Ven! De blide Guder
Velsigne eder!

Ubbo.

Folket valgte mig

I Frodes Sted. Din Haand, min Konges Søster!
Gav Frode mig, og kaldte mig sin Ven.
Af mig modtage Thoras ædle Tyrste
Ulvildes Haand.

Sakon.

Af os modtage han,
Og Kongens Søster, Ubbo og hans Brud —
Af os det hele danske Folks Lykønskning,
Af alle blide Guder Held og Fryd!
Men Dannerkonges Brud man nævned' os;
Hvo er hun? hvor?

Thubar.

Hun kommer, danske Mænd.

Niende Optrin.

Alvina. Singal. De Forrige.
Flere af Folket.

Singal.

Opfordret loved' jeg Kong Frodes Mænd,
I Dag at dømme mellem dem og ham.

En rædsom-vigtig Daad, som, dog jeg troede,
 Det var min Pligt, ei at undslaae mig for.
 Jeg forsked' eders Konge, danske Mænd!
 Jeg prøved' selv hans Mod, og fandt det trofast;
 Jeg hørde ham blandt eder fælde Dom,
 Og — —

Sakon.

Morvens Hersker, Frodes Ven og vor!
 Hans Dom er fældt i alle danskes Barm.
 Du skulde dømt den Frode, som forlod os,
 Ei Dannerkongen, alle danskes Ven.

Singal.

Er da min Dom endogsaa overflødig,
 Er han ophøiet over den, han selv
 Vil ei uvillig see sig dømt af den,
 Som skal i Singals Sted affige Dommen;
 Som, af ham selv ukjendt, utrættelig,
 Har spejdende ham fulgt i Kamp og Farer,
 Som streed for ham, endog i Dag mod mig,
 Alvina, Ehanokongens skjønneste Datter.
 Alv'nas Dom er min; den vægrer sig
 Ei Frode selv, at være underkastet.

Frode.

Alvina! D! men du har alt i Dag
 Affagt min Dom.

Alvina.

D hvor er jeg, o Konge,
 (17*)

At her blandt dine Mænd jeg skulde fremstaae,
 At dømme dig? Hvad Værd endogsaa du
 Skal kunne hæfte ved Albina's Dom,
 Uvigtig er den dog for danske Mænd.

Frode.

Dg dog har de forlangt mig dømt, Albina!
 Paa Fingals Ord antage de din Dom.
 Du dømte mig med Mildhed, men med Wiisdom.
 Af hvem skal Frode heller see sig dømt
 End af Albina?

Albina.

Du veed min Dom;
 Vær selv min Tolk!

Frode.

Det skal jeg, min Albina!
 Af herligt Rygte, høit det lød og skjönt,
 Jeg havde lært, at kjende og at elske
 Kong Handuans Albina. Toras Fyrste
 Paatog sig Frodes Sendebud, og drog
 Til hendes Faders Borg. Men ubekjendt
 Var Hadings unge Søn. Hun gav til Svar,
 At, naar ved herlig Daad jeg havde naaet
 De Fædres Noes, af hvilke hun nedstammed',
 Dg Heltenavn fortjent, og Heltes Løn,
 Hun vilde vente mig igjen. Men Fiender
 Bestormed' hendes gamle Faders Land.
 Jeg mødte dem, og slog, forfulgte dem.

Vi danske Mænd befried' Ehanos Land,
 Bandt mangen overvunden Fyrstes Agt,
 Og mangen ædel Bundsforvandtes Venfkab.
 Men Raab om Uro fra vort eget Hjem
 Os kaldte hid. Først her opdaged' jeg,
 At min Alvina selv mig havde fulgt
 I Strid og Storm, og under Halfdans Navn
 I trende Vintre været Frodes Ven.
 Glad troede jeg, mit Dnskes Maal var naaet,
 Og stolt jeg kaldte min Alvina min. —
 Men nu — den ædle underviste mig,
 At Krigerroes, saa stor, saa ædelskion
 Den end kan være, er dog høit en Deel,
 Selv ei den vigtigste, af Heltens Roes.
 Og hun anviske mig, at vinde Hæder,
 For stiftet Held iblandt et elsket Folk,
 I Fred at vorde kjendt mit Lands Belgjører;
 Da loved' mig Alvina Heltenavn
 Og Heltens Løn. Jeg veed min Stræbens Maal,
 Jeg veed dens Løn. End kjendte hun mig ei,
 End kjendte jeg mig selv ei værd den Hæder,
 Jeg beiled' til.

Alvina.

Men Morvens Fingal har
 Fortalt mig Frodes Dom blandt sine Mænd,
 Sit Folks Belgjører var han alt ved Ubbo,
 Endog da selv, ved Heltens Krigerdaad

Han hentede' Kraft og Moes i fierne Land;
 Og Kongesædet var ham, siger man mig,
 Af mindre Værd end Freden blandt hans Folk.
 Men dette troer Alvina Heltens Daad;
 Og efter hendes Dom har Danmarks Frode
 Nu Heltens Navn og Heltens Løn fortjent.

Frode.

Alvina!

Sakon.

Vor og alle danskes Dom.

Og hun, som dømte saa i vores Navn,
 Er Helten værd. — Held Frode! Held hans Brud!

Alle.

Held Danmarks Frode! Held hans ædle Brud!

Frode.

Alvina! min Alvina! du er min
 Ved Dannerfolkets Bifald, som bekræfter
 Den Dom, hvorved du forud mig tilkjender
 Den ædle store Løn, jeg skal fortjene.
 Jeg skal fortjene den ved ædel Stræben
 Til Dannerfolkets Held, ved Ubbos Bistand,
 Hvorved jeg forud agtes Lønnen værd,
 Ved Raad af mine danske Mænd — ved dig. —
 Paa fire Aars Dmtumling lærde jeg,
 At vinde Sejer, og at sætte Fred;
 Den haaber jeg, ved vundne Fyrstes Agt

Dg ved Forbundnes Venſkab at beholde.
Dit Venſkab ſlaaer jeg Lid til, ſtore Fingal!

Fingal.

Som jeg til dit. Jeg prøvede i Dag,
At undervise dig. Begjærlig, taus,
Din Lærer, unge Fyrſte, møtter ſelv
Hos dig ſin Sjæl med mandig Underviisning.
Her er min Ryno, ſom jeg bragte hid,
At ſkue Heltes Daad og lære Viisdom.
Tilſtæd, at ved din Side han maae dannes
Til det, du er; at rolig jeg kan vandre
Til mine Fædre.

Frode.

Glad modtager jeg,
Dg ſtolt, ſaa dyrt et Pandt paa Fingals Venſkab.
Dg, ædle Yngling! du antager mig
I Fingals, i den ſtore Fingals Sted
Til Fader?

Ryno.

Alt, hvad jeg har ſeet i Dag,
(Tilgiv mig, om det blot er barnlig Drøm)
Det viſer, ſynes mig, at Fingals Aand,
For ſtor til enkelt Mand, beſjeler ogſaa
Dit Bryſt, o Konge! Du er eet med ham.
Jeg bytter ikke Fader, ſynes mig,
Naar du antager mig til Søn. Men førſt

Tilgiv mig, at det var imod din Brud,
 Jeg rede stod i Dag at gribe Vaaben.

Frode.

Omfavn mig Ungling! Nu ved dobbelt Baand
 Foreenes vi, o Fingal! Toras Fyrste,
 Min Ven, din Frænde, er Ulvildes Brudgom;
 Din Søn er min; o Hilda, og min Ubbo —
 Og vi, og dette hele Folk med os
 Er eet, een Slægt; vort Vel, vort Maal er fælles —
 O dette Hele! o den Guders Fryd,
 At leve blot for dette Heles Vel,
 At nyde samlet dette Heles Fryd,
 Og ved Alvinas Bryst at nyde den —

Alle.

Held Frode, Held hans Brud! og Held hans Folk!
 Og Held hver Frodes, Held hver Danmarks Ven!

B r ø n d e n .

Skuespil i fem Optoge.

Personerne.

Ludvig Burchard.

Rose Gelner.

Mad. Rehberg, hendes Møster.

Sanne, Roses Pige.

Major Berghorn.

Hofraad Lauter.

Frue Lauter, hans Moder.

Kammerherre Vitelfels.

Grevinde Buchenhain.

Mester Peter, en Skræber.

Lise, hans Datter.

Hans, hendes Brudgom, Snebkersvend.

Adelaide Dupuis.

Agnes.

Anton Dreistern.

Carsten Weisbart.

Reichheim.

Max, Marqueur.

Betjente.

En Tjener hos Madame Rehberg.

En Opvarter hos Adelaide (stum.)

Første Optog.

(Egn nær Pyrmont.)

Første Optrin.

Ludvig. Agnes.

Agnes.

Men hvorfor kan du ikke udstaae ham, Cousin?

Ludvig.

Forði han meener Dig det ikke ærligt.

Agnes.

Du, som er ellers saa billig, hvor kan Du dømme saaledes om den gode Anton?

Ludvig.

Du, saavel som Adelaide, har villet, jeg skulde kalde og ansee mig for jeres Cousin. Det berettiger, det forpligter mig, til venstkabelig Fortrolighed. Jeg bør sige dig det; Antons hele Fremgangsmaade staaer mig ikke an. For det første faaer han dig til at reise herhen under et fremmed Navn, og — —

Agnes.

Jeg har jo fortalt dig det: Adelaide var mig en anden Moder; min egen kjendte jeg aldrig; min gode

Plejemoder var død. Abelaide skulde reise. Anton kunde ikke selv være med. Jeg maatte følge hende alene. Naar jeg var hendes Søster, saa — — —

Ludvig.

Det vil ikke hænge mig rigtig sammen. Og nu kommer I her. Anton er her ogsaa; han besøger Dig rigtig nok daglig; men skjæler sig ind ad en Bagdør, eller bier til det er mørkt. Hvorfor gaaer han ikke med Dig for alle Menneskers Ansyn? Holdt han tilgavns af Dig, som en ærlig Karl, saa vilde han være glad og stolt ved din Side for hele Verdens Dine.

Agnes.

Men hans Familieforbindelser!

Ludvig.

Er der nogen, saa hellig, saa mægtig Familieforbindelse, som den, Kjerlighed slutter mellem to, der skal leve for hinanden og med hinanden? Jeg advarer Dig, som din Ven, lille Cousine! vogt Dig! han mener dig det ikke ærlig.

Agnes.

Den Advarsel, Cousin, vilde, af enhver anden end Dig, lyde forfærdelig for mig.

Ludvig.

Men hvorfor ikke af mig?

Agnes.

Jeg bør tale oprigtig med Dig, Cousin, fordi jeg finder dig ellers i alt saa oprigtig og god.

Ludvig.

Ellers? hvori ikke?

Agnes.

Nu! vil du da, jeg ikke skal mærke det? Du er tungsindig og adspredt. Du spadserer med mig hver Dag, og gjør ingen Hemmelighed deraf for nogen —

Ludvig (afbryder.)

Det var jo Skurkeri.

Agnes.

Men der ligger Dig noget paa Hjertet, som Du ikke kan komme ud med, og Du gaaer saa gjerne, ligesom nu her, paa eensomme Steder. Hvoraf kommer det?

Ludvig.

Wormont vrimler saa af Mennesker, at intet Sted rundt om er eensomt. Nu er vi her saalænge — nu ja, saa meget lang en Tid er sagtens ikke endda en fire, fem Dage; men mig synes det dog en skrækkelig lang Tid, for lang til, at det skulde undre mig, om Du endnu ikke var mæt, ligesaalidt som Adelaide, af Sværmen der i den store Allee, hvor J begloes, og nikkes til, i eet væk, af flaaue Dreng, som vil gjælde for gamle Bekjendte?

Agnes.

Det er jeg virkelig længe siden mæt af. Men svar mig: hvorfor dette tungsindige og adspredte Væsen? Hvad er det, som Du ikke kan faae frem? Om

det var nær i Slægtsskab med den Mistro, Du yttre til Antons Ærlighed?

Ludvig.

Det vil sige, at jeg skulde være Antons Rival! nu, saa maa jeg oplyse Dig om, at den Mistanke mod mig er ugrundet. Jeg holder af min lille Cousine, fordi jeg finder Dig uskyldig, og aabenhjertig, og god, og smuk; Men jeg elsker en anden Pige, en Pige, der er den eeneste paa Jorden, som mit Hjerte ret kan elske, som jeg har elsket fra begge vores Børneaar, og skal elske, saalænge jeg lever. Rose, Rose Gelner, hedder hun. Du skal maaskee — ganske vist — ifald hun er her — lære at kjende, og sikkert ogsaa at elske hende. Omstændigheder, Misforstaaelse, har bragt os fra hinanden. Hun skal være her, med en Tante, den Madame Rehberg, Du har hørt mig spørge om. Det er for at søge hende, jeg er her.

Agnes.

Ærlige, ædle Cousin! Jeg troer Dig, og holder af Dig for denne Aabenhjertighed.

Andet Optrin.

De Forrige. Hanne.

Hanne

(Standser, i det hun kommer, seer hurtigt paa ham et Dieblisk, og brister i Latter.)

Dem selv; virkelig Dem selv, Hr. — Hr. —

nu, maa det endnu være Hr. Broder? — det rette Navn fik jeg jo aldrig at vide.

Ludvig.

Hanne! min gode Søster Hanne!

Agnes.

Virkelig Din Søster?

Ludvig.

Ligesaa virkelig, som Du min Cousine.

Hanne.

Tjenerinde! min Broders smukke Cousine! Tilgiv, men jeg kan umulig holde Latteren tilbage, ved at see denne Broder igjen. Det var alt for naragtigt. Jeg har ikke seet ham, siden den Gang med Raaben og Rappersølliken paa. Deres Broder har dog fortalt sin Søster det? — — —

Agnes.

Din Søster, Ludvig! er meget munter. Hvilet? —

Ludvig.

Jeg har Uret i, at jeg ikke har talt om den pudsfeerlige Tildragelse, da Anledningen gjør min gode Hanne megen Ure.

Hanne.

Mig? — nei Dem, Dem gjør den Ure. D! men er han Deres Cousin, saa maa De kjende ham, og vide, at det er det ædelmodigste, det meest velgjørende, det bedste Menneſke under Solen. D! hvor

jeg er glad, at jeg seer Dem igjen! De har dog nylig havt Efterretning fra den arme Kone, som De den Gang reddede fra al den Glendighed?

Ludvig.

Bed Din Hjelp, gode Hanne! — nei jeg har længe ikke hørt fra hende.

Hanne.

Da kan jeg bringe Dem en ikke endda saa gammel Hilsen. Hun, og hendes Mand, og mange gode Mennesker velsigne Dem hver Dag for al den Lykke, De der bragte til Veie.

Agnes.

Ludvigs Søster gjør mig stolt af min Cousin, men ogsaa nysgjerrig. Den Tildragelse — — —

Hanne.

O! den er til at lee sig fordærvet over. Forestil Dem! denne alvorlige Patron opdagede man midt om Natten paa mit Kammer. Jeg fik ham i en Snup skjult i mit Klædeskab; men man snusede omkring, og trak mig ham frem med min Raabe, og et af mine Mattøier paa.

Agnes.

Dem, Hr. Burchard! Dem? —

Ludvig.

Min lille Cousine maa vide —

Agnes.

Forlad mig! det, jeg veed af Historien, er allerede,

synes mig, meere end nok. Men De! De vil fortroe mig en saadan Forbindelse! De, som for et Dieblikt siden talede saaledes om Anton, har selv været i Stand til en Forbindelse, som — — Jeg beundrer Dem. Jeg vil ikke videre forstyrre.

Ludvig.

Du vil gaae, min lille Cousine! Jeg følger —

Agnes.

Det frabeder jeg mig. Det er desuden kun et lille Stykke hjem. Forsøm ikke deres gjenfundne Søster! O Mennesker, som jeg er kastet ud iblandt!

Fredie Optrin.

Ludvig. Hanne.

Hanne.

Hun løber bort!

Ludvig.

Min Søster Hanne er nok ogsaa lidt Kusentast. Denne Historie er neppe saa at fortælle for Folk, som ikke veed Sammenhængen.

Hanne.

Men brød hun ikke af, førend jeg kom saa langt? Jeg skulde desuden formode, Deres Cousine kjendte Dem.

Ludvig.

Meget kort, og —

Sanne.

Og Cousine! haha! nu gjetter jeg det. "Cousine, ligesom jeg Søster," det vil sige: foregiven Cousine! Broder! jeg skulde dog ikke faae Anledning til at holde Dig en lille Formanings-Præken?

Ludvig.

Den vil neppe behøves. Jeg haaber, Du kjender mig nok til, ikke at ansee mig farlig for en stakkels uskyldig Pige!

Sanne.

Sandelig det gjør jeg, og det, som meere er, en Pige, uskyldig eller ikke, vilde neppe heller blive farlig for Dem.

Ludvig.

Nu da; saa fortæl mig gode Pige! hvorledes lever Du?

Sanne.

Prægtigt! Prægtigt! — D, jeg har siden, nu for kort siden, faaet et Herskab! Ja Hr. Broder! den bedste, den fortreffeligste, den skønneste Pige i hele Verden. D, men heller ikke lykkelig.

Ludvig.

Og det er?

Sanne.

Men nei; det er ikke det Slags Ulykke, som Udelmodighed kan afhjælpe. Nei men — o det er vel, det er usigelig vel, jeg treffer Dem. De er dog lige saa god, som De var?

Ludvig.

Jeg haaber, ikke slettere. Men hvorfor var det saa lykkeligt, at Du traf mig? Har Du ogsaa her nogen i den ulykkelige Kones Kaar, som Du forrige Gang tog Dig saaledes af? Hvad jeg kan undvære af mine Sparepenge, er endnu til den gode Hannes Tjeneste.

Hanne.

O nei! mit Herfskab har nok for det, jeg behøver, endogsaa dertil, saavidt det kan gaae gjennem mine Hænder. Desuden er jeg selv ved Muffen. Ja, min Broder bør jo dog vide det. En gammel Fæster, jeg havde i Felsberg, har for kort siden efterladt mig 1200 Gylden, som jeg endnu har det meste af.

Ludvig.

Det er jeg glad for. Jeg vilde, Du var endnu meget rigere.

Hanne.

Det vilde næsten være mig det samme, for jeg kan ikke komme til at bruge det, jeg har, engang.

Ludvig.

Du ikke? hvorledes forstaaer jeg det?

Hanne.

Det vil jeg — dog nei, det vil jeg ikke fortælle Dem, for saa græder jeg, og — jeg vil saa nødig græde. Nei, men seer De, langt derover paa Bakken, forbi den anden Allee, det graae Huus, der een, to,

tre, det fjerde paa høire Haand, to Trapper op. Jeg siger ikke mere. Jeg veed vist, De gaar selv derhen.

Ludvig.

Min gode Hanne anviser mig det. Vel!

Hanne.

Men det er sandt. Penge — det er ikke alt; og dog, ogsaa der behøves Penge, og det endda ikke saa faa. De har vist ikke saa mange med, at De kan undvære dem, der maaske kunde behøves. Mig vil de underlige Mennesker ingen have af.

Ludvig.

Jeg er nogenledes forsynet. Jeg mener, jeg kommer ud.

Hanne.

Nei vist gjør De ikke. For en Sikkerheds Skyld kan de jo tage imod mine. De kan jo forvare dem for mig. Jeg faar dem altid igjen.

Ludvig.

Vel! dersom jeg behøver det, saa lover jeg at tage mod dit Tilbud.

Hanne.

Nu! altsaa de staae til Tjeneste. Jeg har dem naturligviis desuden ikke hos mig. Men, hille Skamfærd! Klokkeren slaar alt Tolv. Jeg maa galoppere hjem. Naar De vil mig noget, saa — Hjørnehuset nede ved Alleen. Vi sees!

Fjerde Optrin.

Ludvig

(staaer et Dieblis, og stirrer hen paa det Sted, Hanne anviste ham.)

Men nu er det de Folks Spisetid. Altsaa først en lille Forklaring med den gode Agnes, saa hen til de ulykkelige Folk, Hanne anviste mig; — og saa — —
O, min Rose! min gode Rose! skal jeg da aldrig finde Dig igjen!

(Han gaaer bort mellem Træerne.)

Femte Optrin.

(Anden Egn nær Pyrmont.)

Frue Lauter. Major Berghorn.

Berghorn.

Lystige, glade, lykkelige, skal Folk være; især derfor maatte det være, man skulde gifte sig. Kan man da være det, uden at være gode og fornuftige? Deres Søn er et Barn.

Fru Lauter.

Hvor vil De hen? da han blev født, var jeg knap sytten Aar gammel.

Berghorn.

Altsaa er han nu over de fyrrethve. Jeg siger Dem, Deres Søn Hofraaden er en Dreng, en uopdragen Dreng; send ham i Skole. Klaut og fljevt

Complimentmageri er lige saa lidt Tegn paa Opdragelse, som Ryggeløshed paa Forstand eller Mands Character.

Fru Lauter.

Man veed dog, Ungdommens Tilbøielighed var altid en Emule Galanterie.

Berghorn.

Farvel Frue! det er mange Aar, siden vi saaes. De er den samme, mærker jeg. Jeg leed aldrig at høre flette Sæder tage i Forsvar. Af et Fruentimmer, helst et, der selv skal gjælde for at være af Stand og Opdragelse, er det mig fuldkommen modbydeligt.

Fru Lauter.

De er mig dog ogsaa den evige Bulderbasse. De vil gaae, da vi efter femten, sexten Aars Forløb neppe har seet hinanden i fem Minuter, uden at faae sagt mig, hvorledes De i al den Tid har levet; uden at De bekymrer Dem det ringeste om mig, eller engang fortæller mig, ved hvad Hændelse vi her mødes.

Berghorn.

Som om det, eller nogen venstkabelig Forbindelse laae dem paa Hjerte. De kalder mig Bulderbasse. De veed selv, hvor lidt jeg er det; hvor villig jeg stedsse har været til efter Gyne at skaffe og tage Deel i al sædelig Glæde, som ogsaa til at raade Bod paa Misforholdene, naar det stod i min Magt, endog uden saa nøie at undersøge Aarsagen. Uagtet vi nu er i den

Ulder, Frue, hvor det ikke gaaer an, selv at gjøre mange Spilop; saa glæder det mig bestandig at see glade Folk. Derfor er jeg her, hvor Folk under Paa-
skud at sørge for Helbreden, samles for at fornøie sig.

Fru Lauter.

Nu kan jeg igjen lide Dem. Men De talte om et ungt Menneske, som De her søgte.

Berghorn.

Sa! en saadan Fyr skulde Deres Herr Hofraad være. Netop det modsatte. En ærlig, aaben, rask, inderlig godmodig Knøs, som kommer lige ude fra Landsby-Opdragelsen, ufordærvet af Sæder og Hjerte.

Fru Lauter.

Hvem er da det Særsyn?

Berghorn.

En af dem, Frue, som jeg glæder mig over at velte mig ind paa, for at bidrage til at holde ham fra det besmittende Selskab med saadanne Gløse, som Herr Hofraaden, Deres Herr Eitelfels, og de Løse, som saadanne Karle trække sammen her til at besnære den uerfarne Godtroenhed. — Men siden jeg dog seer Dem; Jeg ærgrer mig, og skammer mig næsten over, at jeg ikke har spurgt om, hvad jeg sagtens alligevel har gjort mig Umag for at glemme. — —

Fru Lauter.

Og det er?

Berghorn.

De forstaaer mig ikke. — Et ungt Fruentimmer, som nu vil være saa en sytten Aar omtrent.

Fru Lauter.

I Sandhed, Herr Major! jeg er ikke stærk i at udlægge mørke Taler.

Berghorn.

Er min Tale Dem mørk? jeg saaer da gjøre den lys. De erindrer dog vel, saa et Par Aar efter Deres salig Mands Død, inden jeg endnu havde skillet mig ved det Guds hende ved Siden af Deres — da den flau Dreng, denne Eitselfs, løb der om Dem. Fruen blev upasselig. En lille Reise paa nogle Maaneder blev nødvendig. De gjorde mig den Ære at betjene Dem af min Fortrolighed, for at skjule Frugten deraf.

Fru Lauter.

De er en grusom Mand, Herr Major! De burde skaaene mit Hjerte for den knusende Erindring om et uhyggeligt Diebligs Forvildelse. Det vilde De, dersom De vidste, at det frembragte en Pige, Herr Major, saa elskværdig, smuk, velopdragen.

Berghorn.

Det er mig kjær, at De dog ikke reent er en Ravnemoder. Jeg havde neppe ventet det.

Fru Lauter.

I Sandhed, fordi De er Medvider i den fatale Tildragelse, maa jeg taale af Dem, hvad der er haardt

at forbrøge. Og, naar jeg nu siger Dem, at denne Forvildelse har kostet mig hvert Aar til de Folk, hos hvilke den lille Ufskyldige blev hensat, over 50 Rbdlr? Nu er hun da ogsaa kommen saavidt, at hun skal være saa god at sørge for sig selv.

Berghorn.

Det gjør De Dem til af? — Hvor meget koster vel Deres Herr Søn Dem om Aaret for det, han anvender paa at holde andre elendige Skabninger i Fordærvelsen? Det er nu mange Aar siden jeg saae Dem. Jeg søgte Dem ikke. Det ærgrer mig, at jeg stødte paa Dem.

Fru Lauter.

Mig ikke mindre. De er en utaalelig Mand, Herr Major! Jeg veed ikke heller, hvorfor jeg længer skulde udholde denne fjedsommelige Samtale. (Ved sig selv.) Han er dog for ærlig til at røbe, hvad han engang har lovet at fortie.

Sjette Optrin.

Berghorn (allene.)

Det er en Moder! O af dem vover der da og Børn frem! Lykkelige de, som de reent ud aldrig besatte sig med. Det glæder mig dog, at jeg fik at vide, det stakkels Pigebarn er blevet der hos den skikkelige Kone, som tog imod hende, da hun var spæd. Det er Uret, at jeg saalænge ikke har underrettet mig derom,

da jeg dog var Medvider. Hvor naturligt, at der af saadanne forladte Stæder ellers bliver det Slags, som gaae her, og lægge an paa at ødelægge dem, der endnu kan ødelægges. Ha! der kommer en, den ene af de to, som min flinke, unge Provindskrabat er falden i Kløerne paa. Jeg maae give mig i Snak med hende, skjøndt det falder lidt tungt at tale skikkelig til det Slags.

Syvende Optrin.

Berghorn. Agnes.

Berghorn.

Et Ord, lille Jomfru!

Agnes.

Min Herre!

Berghorn.

Det er hende, som logerer her med Ludvig Burchhard?

Agnes.

Med min Cousin, Ludvig Burchhard, og min Søster Adelaide Dupuis.

Berghorn (med stigende Bitterhed.)

Cousin? hør Jomfru! hun maa ikke kalde ham Cousin. Jeg lider det ikke, hører hun.

Agnes.

De kender ham, min Herre!

Berghorn (sagtner sig, ironisk.)

De vil komme i flet Rygte for ham.

Agnes.

Deres Ansyn, min Herre! hvor haardt De end taler, har saa meget ærværdigt — —

Berghorn.

Det nytter ikke at tale saadan med mig, lille Pige; jeg er et godt Stykke over de tredsindstyve Aar, desuden — —

Agnes.

Deres Ansyn, og deres Advarsel fordrer min Fortrolighed. Hvor streng endog Lyden af Deres Stemme er; saa synes den mig at røbe en redelig og velsindet Mand.

Berghorn.

Det er jeg. Men derfor?

Agnes.

O, derfor maa De høre min Retfærdiggjørelse. De forbyder mig at kalde Herr Burchhard Cousin. De taler haardt om ham. Det er sandt, han er ikke min Cousin; men, min Herre! lige til for nogle Dieblikke siden, har jeg i den korte Tid, jeg har kjendt Ludvig, havt saa mange Leiligheder til at troe om ham, at han er en sjelden, ædel, fortreffelig, ung Mand, og som saadan talte alle Mennesker om ham i den Egn, hvor jeg er fra.

Berghorn.

For Pokker! derfor, just derfor. Forstaaer hun mig ikke? det vilde hun være vel tjent med, om det rygtedes! Jeg forsikkrer hende om, der vil ingen i Længden komme til at troe, at hun har faaet ham til at blive en Udhaler.

Agnes (beængstet.)

Min Herre! jeg skulde — —

Berghorn.

Nu hun, eller hendes smukke saa kaldte Søster. Jeg siger, ingen skal komme til at troe det om ham, fordi det aldrig vil blive sandt, uagtet man seer ham her hver Dag i saadant Selskab.

Agnes.

Det, De der siger, ærværdige Gamle! Jeg forstaaer ikke Deres Ord — men Deres Tone — Deres Mine siger mig noget saa — De knuser mig, ærværdige Gamle! De giver mig et Lys — en Mistanke — —

Berghorn.

Pige! Du seer mig saa uskyldig ud, at — saa gammel jeg er — saa undskylder jeg dog ganske Ludvig; jeg kan selv ikke tilgavns troe om Dig, det, dog ingen tvivler om; heller ikke kan jeg tale haardt til Dig. — Ulykkelige Barn! Gid jeg kunde sige, uskyldige, ulykkelige Barn! er der nogen virkelig Godhed endnu hos Dig, Du Lærling af Mamsell Dupuis, saa skaan den brave, den herlige unge Burchhard, i det mindste

for den Skjændsel, at gaae her for hele Verdens Dine med en saadan, som — den Mamsell Dupuis er, og som hun vilde opdrage Dig, ullykkelige, til at blive. For Resten! man passer paa Jer; og Vee hende og Dig, om venlig Advarsel bliver frugtesløs.

Ottende Optrin.

Agnes (allene.)

Altsaa — altsaa — er Adelaide et Fruentimmer, hvis Dmgang en ædel ung Mand skal skaanes for — og jeg — jeg skal være hendes Lærling! "Ulykkelige Barn", siger han; og, "gid jeg kunde sige, uskyldige ullykkelige!" Det troer Du altsaa ikke at kunne, ædle, grusomme Gamle? Græsseligt! græsseligt — Det skulde være muligt! O! det er slette forvildede Mennesker, der kommer. Der er i Adelaides hele Udfærd meget, som jeg aldrig har kunnet forklare mig, især siden hun kom hid — Og den Gamles ærlige godmodige Ansigt — og — O jeg maa tale med Adelaide, reent ud, uden Forbeholdenhed. Og, naar saa hun virkelig er, hvad hun alt for meget lader frygte, hun er — o hvor — hvor flyer jeg saa hen?

Niende Optrin.

Agnes. Kammerherre Citelfels. Hofraaden.

Hofraaden.

Den søde lille Agnes!

Titelfels (fanger Hende, i det hun vil løbe.)

Agnes vil igjen smutte fra mig.

Agnes.

Ret, ret! Min Herre! Det er ret, at De beegener mig saa. Der er ret, at De viser for heele Verden, at De er et skamløst Menneske, og at jeg hører med til det Slags Folk.

Titelfels.

Er Du gal, Pige?

Agnes.

De hører jo, jeg siger, De er det, min Herre! just derfor — hvor kan De, De, et Menneske af vores Selskab — ville noget, som er ret? Forstaaer De mig ikke? Det er ret, De gjør, hvor kan De da ville gjøre det! — Derfor — o derfor lad mig gaae!

Hofraaden.

Jeg beder, Herr Kammerherre! for min Skyld!

(Titelfels slipper Hende.)

Agnes (til Hofraaden.)

Tak min Herre! — skjøndt ogsaa af vore Folk! Tak! — Skulde det have hændet Dem før, at en Ulykksalig har været Dem forbunden? (Gaaer.)

Tiende Optrin.

Titelfels. **Hofraaden.**

Hofraaden.

Hvor De er uforsigtig! Tilgiv mig! Herr Kam-

merherre! at jeg er saa fri, at sige Dem det; De glemmer reent, at jeg er med. Virkelig! hvor kan De glemme, at jeg er i en Stilling, som gjør det nødvendigt at være yderst tilbageholden.

Litelfels.

For Ganden! Hvem kan erindre en saadan hjertebrækkende Roman, naar den søde Unge flyver een lige i Armen? I Aftes, da De i Mørke sneeg Dem ind ad Bagdøren, gik det an.

Sofraaden.

Sa seer De; det er ganske noget andet.

Litelfels.

Seg begriber! kom den pertentlige Landsbypige, Deres Rose, efter det; der vilde blive en Cathedrering. Men hvad gik der i Dag af den lille Satan?

Sofraaden.

Nykker! Dog hun er novice endnu. Har ikke Mademoiselle Dupuis ogsaa formanet Dem?

Litelfels.

Vist har hun! Men min Gud! Hun var ogsaa lidt landsbybly det Par Gange, jeg før saa hende. Men hørde De nu, hvad hun sagde?

Sofraaden.

Lor jeg give mig den Frihed, at sige Dem det, saa har De neppe den rette Maade til at tæmme saadan Wildbasse. Det turde jeg nu paatage mig saa vist.

Titelfels.

Min Methode tør ogsaa slaae an. Jeg har selv aftalt med vor gode Ven Max. Paa een eller anden Maade vil han nok hjælpe mig til at opdrage hende. Kun, at vi havde den pudseerlige Junker, som ingen forstaaer sig paa, af Halsen.

Sofraaden.

Det er en allerkjæreste sød Pige.

Titelfels.

Nu! men jeg maae til min dejeuner. Det er Tid. Vil De endnu ikke være med? Betænk dog, en dejeuner dansant!

Sofraaden.

De veed, min kjære Herskerinde vil ikke; Kan da jeg? Det er Frierdagene, Herr Kammerherre!

(De gaae.)

Ellevte Optrin.

Burchards og Mamselle Dupuis Bærelse.

Adelaide. Anthon. Dreistern.

Carsten Weisbarth.

Adelaide.

Velkommen mine Herrer!

Carsten.

For Ganden! Han er alt ude, saa jeg fik endnu ikke gjøre hans Bekjendtskab! Og Agnes med?

Adelaide.

For længe siden begge to i det Grønne.

Carsten.

Det er Din Skyld, Anton! De maa vide, Mamselle Dupuis! Han har besluttet, at være frisk Tyr; han mærker, der kommer ikke noget ud af at være den evige søde Hyrde. For at skyde Hjertet op i Livet paa ham, tog vi Frokost sammen; men inden han kunde drive det, er alt Tiden forløben. Havde han faaet tømt bare et Par Glas endda, saa skulde De seet ham som et andet Menneske.

Adelaide.

Den Mangel vil jeg see at oprette. (Ringer.)

(Der bringes Frokost, Flasker og Glas.)

Anton.

Saa, frisk Tyr vilde jeg blive. Men hvordan? som I andre Tuskere! Nei, som Burchhard; han forstaaer det tusind Gange bedre; med alt det, vilde jeg han var paa Bloksbjerg.

Carsten.

Som Burchhard! — men er Du ikke der alligevel jaloux paa ham, Kammerat! Nu saa har Du da Ulykke nok. Du er ligesaadan en Nar, som han. Det er Landsbyhnykker og Pertentlighed. Den første Regel for Omgang med de Skjønne er: pereat Jalousie! Skaal paa det samme: pereat!

Anthou.

Nu da — nei den Skaal glider ikke; hvorfor ikke: percreat han, som tager os Agnes væk!

Adelaide.

Dg dog kan De slaae Dem saa sikkert til No, thi for det første kan jeg gratulere Dem med den Efterretning, at Agnes er ligesaa slaaet i Dem, som De i hende.

Carsten.

Au! saa er hun jo tabt for heele den øvrige stakfæls Verden.

Adelaide.

Dg for det andet er Herr Burchhard allerede engagederet.

Carsten.

Hvem er ikke det?

Adelaide.

Han er her allene for at opsoege een vis Rose Gelner, som skal være kommen her til Brønden i Selskab med en Madame Rehberg fra Brunswig.

Carsten.

Dg endda boer han her med Mademoiselle Dupuis og Agnes? Han er ikke saa gal.

Adelaide.

Han har givet mig selv i Commission at opsoege ham denne Madame Rehberg.

Carsten.

Men Rehberg! — det Navn. — Ja vist! Tanten, og den lille søde Landsbypige. De er her med Frue Lauter.

Anthou.

Hun er deilig.

Carsten.

Men det er alt. Livløs, livløs, som Lilien i Enge.

Adelaide.

De kjender hende?

Anthou.

Det er jo hende, der skal have Fetter Lauter. De har været borte et par Dage her henne paa Moders Gods. I Aftes først kom de hid tilbage.

Carsten.

Smuk er hun, men ikke seer hun ud til, at nogen skulde umage sig langt for gjøre hendes Erobring. En fjøn Bondepige i en Helgenindes Rolle. Ja Malerne give ogsaa undertiden detslags Billeder ret fjønne Ansigter.

Anthou.

Men hvorledes kom De i Kast med denne snurrede Figur, denne Herr Ludvig?

Carsten.

Vi glemme det væsentlige. Først hans Skaal. Nu kan Du dog vel drikke den, da han vel ikke kan være Dig saa farlig længer.

(De drikke.)

(19*)

Anthou.

Hans Piges Skaal!

Adelaide

Begyndelsen til vores Bekjendtskab med ham var narrisk nok. I den By — hvad hedder den, en 15 a 16 Miile herfra, ligemeget — var Madame Rehberg og Niesen taget ind. Vi med. Han kom silde, og havde jaget adskillige Nætter og Dage for at hale dem ind. Nu havde han naaet det; men alle Bærelserne i Huset vare optagne. Han tog til Takke, satte sig ind i Galeschen, som havde bragt ham, og faldt naturligviis i een dyb Søvn. Dette vidste Rudskén intet af. Midt om Natten spænder han for, og kjører ham tilbage igjen til den forrige Station. Der vaagner han nu tidlig om Morgenens, og troer, han er endnu, hvor han om Natten var kommen. Det varer længe, før rend han efter den latterligste Hurlumhei begreb Sammenhængen. Nu skyndte han sig da, alt det han kunde, tilbage igjen; men Madame Rehberg og hans Rose var imidlertid borte, og, hvor de var taget hen, vidste ingen. Vi, som om Aftenen havde hørt ham spørge med Hæftighed om et par Damer, var der endnu, og kunde ikke vide, om det ikke maaskee var os. Os fandt han; og det var billigt, at vi søgte at holde ham skadesløs.

Carsten.

Naturligviis! og det forstaaer sig, han blev skadesløs!

Adelaide.

Med alt det, han farer Landet om efter en Pige, saa — oh! saa var han i Stand til at holde Dem, mine Herrer, artige Forelæsninger.

Carsten.

Det troer jeg. Skinsyg er han sagtens som Fanden.

Adelaide.

Troede Han, der var Marsag dertil, saa vær vis paa, vi var ham qvit inden en Time. Derfor —

Carsten.

Men hvor bliver han nu af? jeg længes efter at gjøre hans Bekjendtskab; og Agnes sukker stakkels Anthons efter.

Anthons.

Sukker! Jeg sukker ikke længer. Jeg kunde ærgre mig over mig selv, at jeg ikke kan være en Fandens Tyr, som J andre; at den lille Her skal gjøre mig til en alvorlig Grinebider, mens J andre kan lee ad alle Indtryk. — Et Glas endnu: pcreat al Alvorlighed, og pcreat Sr. Burchardt! ho! der er Agnes!

Tolste Optrin.

De Forrige. Agnes.

Anthon.

Nu Agnes! Den Skaal skal Du stemme i med. Oh! det Ansigt, Du der kommer med, det gjør det nødvendigt, Agnes, at Du stemmer i med os: Pokker i Bøld med al Alvorlighed!

Agnes.

Sikkerlig! Herr Dreistern! o! sikkerlig. Jeg vilde ønske, at jeg kunde — — men ikke istemme den blot! o drikke, drikke den Skaal til en fuldkommen bedøvende Ruus. Jeg — behøver det.

Anthon (med Smil.)

Agnes!

Agnes (ligeledes med stærkt Udtryk.)

Anthon! — Men bort med al Alvorlighed! Var den ikke saa, Deres Skaal? Skulde De have haft nogen Alvorlighed paa Hjertet at jage bort! Jeg har blot to Ord at sige Mademoiselle Dupuis. Vilde De vel tillade mig det? Saa er jeg strax borte, og det er ikke min Skyld, om ikke al Deres Alvorlighed ogsaa er forbi.

Anthon

(som et Dieblis har været høist alvorlig.)

D — men der er jeg igjen en Drømmer. — Dit Sind er i Oprør, Agnes! Du har grædt. Jeg har i Gaar sat Dig Griller i Hovedet. Jeg sagde Dig,

jeg elskede Dig, og det sagde jeg som en Romanhelt! Det var dumt af mig. Tro mig ikke. Jeg holder af Dig; men den Alvorlighed er Narreri; Seer Du, jeg er en ung Galning, som alle de, her sværmer om Dig. Jeg holder meere af Dig, end alle de andre tilfammen. Men en Galning er jeg. Det var alt for alvorligt Spidsbuberi, om jeg vilde indbilde Dig, at jeg eller nogen ærlig Karl meente Dig det alvorligere.

Adelaide.

For Himlens Skyld, Her Dreistern! — De seer dog, Menneſket er forvildet, Agnes!

Agnes.

Jeg seer — o jeg seer! Anthon! Tak, Tak, for Deres Ærlighed! Jeg vidste det før. Jeg burde vidst det. De gjør mig fuldkommen overbeviist, om jeg ikke var —

Anthon.

Jeg forstaaer Dig sagtens ikke, Pige! Ikke heller gad jeg speculere derpaa. Men Du forstaaer mig, og veed, at jeg holder af Dig, som en ærlig Galning. — See! der har vi Burchard.

Trettende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Anthon.

De finder Selskab! en endnu af Adelaides gamle Venner. En feiendes Fyr, Herr Burchard!

Ludvig (hilser med Rykde.)

Anthou.

De maa tage Frokost med, o, ja vist, De maa gjøre alting med; det har jeg for min Part besluttet. Især den Skaal, vi drak for et Dieblisk siden, den fortjener at gjentages: Fanden i Bold med al Alvorlighed!

Ludvig.

Jeg drikker ingen Biin til min Frokost, og ingen affindige Skaaler.

Anthou.

Affindige! nu vel! men De maa! See her! Jeg istemmer den med den søde Agnes paa mit Skjød.

Ludvig (foldt befalende.)

Slip Pigen, min Herre!

Anthou.

De befaler? med hvad Ret?

Ludvig.

De er hos mig.

Anthou.

Det veed jeg. Men De befaler?

Ludvig.

Og tillige, at De strax forføier Dem bort.

Anthou.

Hverken det ene eller det andet.

Ludvig.

Ikke? Paa Diebliffet, min Herre! eller jeg kaster Dem ud.

Anthou.

Hvad? De kaster mig ud? Beed De, hvem De tale med? (gaaer ham paa Livet.)

Carsten.

Du vover!

Ludvig.

Vover? hvad skulde jeg vove, ved at opfylde den Pligt, at stille mine Veninder ved et Par uforfæmmede.

Agnes

(vrider sine Hænder i stum Fortvivlelse.)

Adelaide.

Men Herr Cousin! mine Herrer!

Carsten

(Da Ludvig har krysset dem mod Døren.)

Lad os gaae!

Anthou.

Vel, min Herre! jeg gaaer, for denne Gang. Men vi tales ved! alvorlig tales vi ved.

Fjortende Optrin.

Ludvig. Adelaide. Agnes.

Adelaide.

Herr-Burchard! Cousin! Hvad har De der gjort? Og De kan overiile Dem saa forfækkelig?

Ludvig (aldeles rolig.)

Fat Dem! hvad — kunde jeg andet?

Agnes.

Græsseligt! o Ludvig, Ludvig! Vidste De —
 Os, mig, o ogsaa mig — gjør De dette for, udsætter
 Dem selv for alle gode Menneskers Dømmeme! Og
 jeg, jeg! —

Adelaide.

Og det Folk af Stand, og med den Alarm!
 Jeg er vis paa, alle Folkene i Huset hørde det.

Ludvig.

Veed da ikke hele Verden alligevel, at en ublu
 Skurk, som fornærmer Uskyldighed, maa — i det mind-
 ste kastes paa Døren. Men Du seer jo forfærdelig
 bleeg og forvirret ud, lille Cousine!

Agnes.

O Herr Burchard! ikke mere det Navn! Uble
 Ludvig! thi uagtet De er her — og uagtet det, Pigen,
 vi mødte, fortalte, og som jeg maa have misforstaaet —
 er De uskyldig, som De er ædel og god. O men der-
 for beder jeg, besværger jeg Dem: skynd Dem bort fra
 os, kom aldrig til os mere! Tak, uendelig Tak for
 Deres Godhed.

Adelaide.

Hun er syg, haardt angrebet, arme Agnes! Hun
 behøver virkelig Doctoren. Føl engang hendes Puls,
 og see Hendes Dine! Sødste Cousin! Dersom De
 selv vilde springe hen til Doctoren, saa kom han strax!
 Stakkels gode Agnes:

Endvig.

Virkelig er hun ikke vel. Seg gaaer i Dieblisset
at hente ham.

Femtende Optrin.

Adelaide. Agnes.

Agnes.

Ludvig! Du gaaer — Men vel! Naar Du
kommer tilbage, saa er Agnes borte! Hendes Tak,
hendes Høiagtelse, ædle unge Mand, bliver stedsse hos
Dig. — O Din Tilgivelse! Men den skal Du ikke
nægte mig, naar Du faaer vide, hvad Du ikke veed.

Adelaide.

Du er forunderlig, Pige! Din Forstand —

Agnes.

Ja forunderlig er den med et i Dag bleven opkla-
ret. Seg forstaaer, hvad jeg, desværre, før ikke for-
stod.

Adelaide.

Hvad da, min Engel?

Agnes.

Deres! O! jeg var Deres. — Et forladt Barn,
tankeløs, uerfaren. De — gjorde mig til Deres
Lærling, sagde den graahærdede Gamle. — Jeg har
udlært, Mamsell Dupuis! — O! havde De et Hjerte
at tale til, saa vilde jeg fortælle Dem den Elendighed,
den uudsigelige Sammer, De har draget over mig, og

over Dem selv, hvis De kunde føle den. Det har De ikke. Men jeg vil meddeele Dem en Advarsel, som jeg selv har faaet. Dersom De ved Deres Omgang vedbliver at udsætte Herr Burchard for at agtes lige med det Slags Menneskter, som De for Kisten omgaaes, saa — man passer paa Dem, hører De — saa venter Straffen paa Dem — ikke den sande, den værste, som brænder i Hjertets Underste — men den Behandling, Skjendsel, og Forfølgelse, Lovene skylder saadanne, som De er — og som jeg skulde have været. (Gaaer.)

Adelaide.

Er Pigen reent gaaet fra Vid og Sands? — Hun løber sin Vej! Men Agnes!! — Skulde hun virkelig for Alvor pakke sig bort? Nu, hende var der saa aldrig bleven noget af.

U n d e t O p t o g .

Bærelse hos Madame Rehberg.

Første Optrin.

Rose. Madame Rehberg.

Rose.

Gaa høflig.

Madame Rehberg.

Det er ogsaa en Feil?

Rose.

Jeg vil ikke, min Mand skal være høflig imod mig.

Madam Rehberg.

En smuk Lære. Heller grov?

Rose.

Det just ikke.

Madam Rehberg.

Hvordan da?

Rose.

Saa dan, som Hofraaden ikke er.

Madam Rehberg.

Det vilde see kjønt! ud naar din Mand eller Brudgom kom travende ind i Stuen, lod Hatten sidde ned paa Næsen, og saae ikke til Dig.

Rose.

Nu, naar han i det Dieblig havde andet at see eller tænke paa; — bedre, end om han slog Ryggen i aldrig saa krum en Bue, og var følesløs nok til at see blid paa mig, naar jeg saae fortrædelig paa Ham.

Madam Rehberg.

Eller, naar han vilde ud at spadserere med Dig, sagde: Madam! Gsvindt! følg! hurtigt! hendes Bifte og Handsker!

Rose.

Han blev mig derved ikke saa foragtelig, som naar han spille fremmed Kavaleer, eller underdanig

Slave, og med ydmygt Haandkys udbad sig det, som noget, der behøvede stor Opofrelse?

Madam Kehberg.

Brug din Fornuft, Pige!

Rose.

Den siger, jeg skal ikke begaae en dum Streg.

Madam Kehberg.

Hvad kalder Du en dum Streg?

Rose.

J. Er. om jeg givtede mig med Hofraaden.

Madam Kehberg.

Varfag! Fornuftig, mit Barn.

Rose.

Han er saa høflig, intet uden høflig. Jeg kan ikke elske Ham, han vist ligesaa lidt mig.

Madam Kehberg.

Han ikke? Hofraad Lauter? Nu maa det maa Du dog tillade ham selv, bedst at vide. En fornuftig Mand; det tilstaaer Du dog?

Rose.

Han kan ingen elske, følgerig heller ikke mig. D lad ham have Fornuft længe nok! Han skal have Hjer- te for at kunne elske; og har han begge Deele, saa kan han ikke ville bukke sig en Pige til, som ikke kan tage ham.

Madam Kehberg.

Han kan ikke elske! Du er en enfoldig halstarrig

Tøs! — Og har Du ikke dog selv givet mig Haab, og selv Anledning til, at det er kommen saavidt, som det er kommen. Var det ikke med Dit fulde Samtykke, vi reiste hen til Fru Lauter, Hofraadens Moder.

Rose.

Men skulde nødvendig deraf flyde, at jeg skulde ægte hendes Søn?

Madam Rehberg.

Saa jeg saae nok, hvad jeg saae. Før fik alle Friere Afslag for Ludvigs Skyld, til Du kom efter, at han var en vild slemKnekt. Siden da Du fik det Nys om, at han skulde givtes, saa i det første Dieblisk besluttede vi at hevne os, og maaskee tage imod et Tilbud.

Rose.

O Tante! Sandelig, Tante!.....

Madame Rehberg.

Smidlertid har jeg, saa at sige, indladt mig med Frue Lauter; og nu skal jeg staae i Stikken, siden det kanskee ikke er saa reent med Ludvigs Givtermaal.

Rose.

Tael ikke meer om ham, Tante. Ham vil vi glemme.

Madam Rehberg.

Om vi kan, Barn! Om vi kan, ja. Nei, vi skal gjøre, hvad vi ikke kan lade; erindre ham, siden vi dog ikke noget Dieblisk kan glemme ham. Vi vil lade ham vederfares Ret, og tilstaae, at han var en

ædel Knøs, ærlig og flink, og elskværdig, saameget som nogen kan være, derfor havde Du Ret i at elske ham.

Rose.

Kjæreste Tante, hvortil?.....

Madam Rehberg.

O du gider dog ikke saa nødig høre det. Du veed, det var mig ikke imod, om det var bleven ham, om Du endogsaa havde tilgivet ham, den Gang, han ikke endnu havde gjort det alt for galt.

Rose.

Jeg har tilgivet ham, og vil aldrig mere tænke paa ham.

Madam Rehberg.

Nei tilgivet ham har Du ikke; jeg veed det; og Du vil heller aldrig tilgive ham; og deri har Du ogsaa Ret, Du Hjertens gode Pige! Et Diebligs Forvildelse kunde være, hvad det var, naar for Næsten ingen fik videre Nys om det; men saa mange saadanne Historier, som da han kom der i Bertshuuset i Skoven, hvor vi maatte tage ind, da vor Vogn var gaaet itu, og bragte der en gemeen Kvinde med sig, og maatte lade sig der overrumple der for alle Folkene; og saa siden der i Cassel at snige sig ind i Huset hos Kammerpigen, og lade sig gribe i et Klædeskab med hendes Natkysse og Raabe paa.

Rose.

Hold op, bedste Tante, hvor gider De — ?

En Tiener.

Hofraad Lauter!

Rose.

Jeg kan ikke tage imod ham. Tante! jeg tager ikke imod Hofraaden. For Guds Skyld!

Madam Rehberg.

Nu, nu, Barn! Jeg nøder dig jo ikke. Siden! siden! Du maa have Stunder at fatte Dig.

Rose.

Jeg er ikke hjemme. Jeg er syg; jeg er — i det mindste ikke nu.

Madam Rehberg.

Nei, nei! Jeg gaaer ind at hilse paa ham i den anden Stue. Lad mig kun!

Andet Optrin.

Rose

(Lukker Dørene efter Madam Rehberg, og gaaer Glæden for.)

Rose.

Nei! nei jeg vil ikke see denne høflige Hofraad. Lør jeg ikke for Verdens Dine og i Selskab tale mere om min Ludvig, saa skal dog ingen forstyrre min Ensomhed (sætter sig med Haanden under Kinden.) Her vil jeg kun tænke dig, tilbagekalde vores Ungdoms henfarne Dage. — Og kan jeg da troe Dig til alt det, du beskyldest for? Det, jeg selv var saa hastig, o gandske vist for hastig, at troe dig istand til?

Tredie Optrin.

Hanne. Rose.

Hanne (glad og frygtsem.)

Somfru! Somfru Gelner!

Rose.

Hvad godt, gode Hanne!

Hanne.

O noget meget godt, men —

Rose.

Hvorfor men?

Hanne.

De er saa bedrøvet, saa forsørget — og det, jeg har at sige, er saa inderlig fornøieligt — Jeg tør ikke —

Rose.

Tael, min gode Pige; Jeg behøver det fornøielige, jeg hører det gjerne.

Hanne.

Jeg kan ikke see saa megen Corrig, som den, der hviler over Deres Dine, uden at græde; og — det er saa kort siden jeg kom til Dem, og De kjender mig saa lidt, at jeg ikke kan forlange at vide, hvorfor.

Rose.

Hvortil nyttede det hende ogsaa?

Hanne.

Men enten jeg er glad eller bedrøvet, saa maa

jeg have nogen, noget godt Menneſke at ſige det til, ſom vil glæde ſig eller græde med mig.

Roſe.

Nu kom kun med, hvad hun har at udtømme.

Hanne.

ſeg er ſprunget her lidt udenfor Huſet ud imellem Træerne, for jeg maa ud, hvor jeg kan aande frit, om jeg ſkal trives.

Roſe.

Og der?

Hanne.

Der mødte jeg — hvor kunde jeg tænke paa det? — en Broder, ſom jeg har ſaaet.

Roſe.

Hun holder da meget af denne Broder?

Hanne.

Ja ſaa inderlig. Det gjorde ſandelig De ogſaa, Somfru, naar De kjendte ham.

Roſe.

Det er hun ſaa vis paa?

Hanne.

Som paa, at jeg er til. Vidſte De kun, hvorledes jeg kom til denne Broder. Seer De. Jeg havde den Gang — det er kun et Aar ſiden — Condition hos Kammeraadinde Bæhr i Caſſel. I Huſet boede en Kone, der var ſaa ulykkelig, forladt, ſyg, hjælpeløs. Jeg fik Nys om en Fremmed, der var i Byen, ſom

havde saa mange Penge, og som havde givet, jeg veed ikke, hvormange, Louisdorer til en fattig Familie, jeg kjendte, hvis Nød han havde opdaget. Jeg henvendte mig til ham om noget for min stakkels Kone. Jeg fik ogsaa skikkelig, men han forlangte at tale med hende, for maaskee at gjøre noget tilgavn for hende, sagde han. Fru Bøhr er en stræng Kone. Jeg maatte lade ham passere for min Broder, om jeg skulde faae Udgang for ham i Huset. — De seer paa mig, De troer dog ikke, jeg fortæller Dem Eventyr?

Rose (heftig.)

Dg naar — hvorlænge er det siden? Bliv ved! Bliv ved!

Hanne.

Snart et Aar; ja i Fier Høst.

Rose.

Dg hans Navn.

Hanne.

Det veed jeg ikke; jeg fik det aldrig at vide. Min Broder kaldte jeg ham. Dog jo — det er sandt, han maatte dog hedde, ligesom hans Fader. Dg han — ja hvad var det nu? — han kom der med sin Familie, medens han endnu var i Cassel — de boede omme til Rjebmand Salter.

Rose.

Ludvig Burchard?

Hanne.

Burchard, rigtig Burchard fra Elbergen. De kender ham?

Rose (fatter sig.)

Uf Navn! — (for sig selv.) o! skulde Hanne være den Pige? —

Hanne.

O Jomfru! De skulde velsigne det Navn, og ham, der bærer det. Det meest velsignede Menneske under Solen. Vidste De, hvad han udrettede for den ulykkelige Kone; for alle dem, som behøvede en Menneskeven!

Rose.

Ogsaa deraf veed jeg en Deel, gode Hanne.

Hanne.

Saa men saa skulde De vide Løier. En Aften, da han havde været hos Ministeren, eller ude paa Landet for Konen, jeg taler om, og havde mange Ting med hende at afhandle, saa blev han derover hos hende til meget sild, da alle Folk i Huset var i Seng, paa mig nær. Og saa lukkede de Gadedøren; og da han skulde ud, kunde han ikke komme ud, uden at vække hele Huset. Det havde da seet ud, omtrent, som om han havde gjort et Nattebesøg hos hende, og det havde han ikke, og var for god til at lade det se saadan ud. Hvad skulde han gjøre? Koldt og Regnvejr var det. Han gaaer op paa mit Kammer. Vi sidde, og fladdre;

en gammel Knekt i Huset lurker; seer en Fremmed liste sig om Matten op ad Trappen, sætter sig i Hovedet, det er en Thy, ja endogsaa, at jeg staaer i Forbindelse med ham, troer jeg; Han sender i al Stilhed efter Politiet, det kommer, og — trækker min Herr Broder frem af et Skab, hvor jeg havde skjult ham, da der blev Spektakel, og vi ikke vidste, hvad det havde at betyde.

Rose

(ude af sig selv for Glæde.)

Hanne, Hanne! — og det er sandt, den rene Sandhed, hvad hun der siger?

Hanne.

Men hvorfor i al Verden, Tomsfru, skulde jeg —

Rose.

Himlens bedste Velsignelse over min — — (stræber at fatte sig.) min gode Hanne, som sætter saa megen Priis paa et godt Hjerte.

Hanne.

Seg vidste nok, det maatte være Dem kjær, at lære at kjende denne Broder; og nu har jeg ham her; jeg har talt med ham —

Rose.

Og hvor? — hvad vilde jeg sige? Ja jeg er virkelig glad — paa hendes Begne meget glad over — — og — — men nei! jeg er saa underlig i Dag — jeg leer, og jeg græder — Jeg skammer mig — Hor Hanne

ne! hun maa ikke sige til nogen, hvor besynderlig jeg bærer mig ad. Der — —, hun maa have noget at gøre hendes Broder tilgode med, om han skulde komme (giver hende Penge.) Saa Tak for hendes Fortælling! Lad mig være lidt allene, gode Hanne!

Hanne.

J Sandhed Jomfrue — hvad skal jeg med det meget? De —

Rose.

Tag, tag! som jeg har sagt. Er der noget tilovers, saa den første Fattige, hun træffer, lad ham glæde sig med hende. Gaa! gaa! lad mig være allene.

Hanne.

(med betydende Mine gaaer.)

Fjerde Optrin.

Rose (allene.)

Altsaa — Gode Gud! — hvor jeg har gjort den ædle, ædle Ludvig Uret? Uret gjorde vi ham! O Uret med enhver Tanke, elskede Ludvig, som fornærmede Dig. Tilgiv, tilgiv! O at jeg kunde kysse den vel-signelsesrige Haand med Bøn om Tilgivelse! Saaledes; saaledes skal hver Tvivl mod Dig udslettes og forsvinde — Og Du er her, Ludvig? Hvorfor er Du ikke her, her ved mit Hjerte, Din Roses elskende Hjerte! (efter nogen Tausshed.) Men han er her i Pyrmont, og kommer ikke til os. Kan han være uvidende — — Men see ham

maa jeg dog (kalder ud af Døren.) Hanne! Gaa ind, og beed Tante trine herud. — Ja see ham, spejde hans Dine — nei ikke spejde! ingen Mistanke mere! Kun see ham — ham.

Femte Optrin.

Madam Rehberg. Rose.

Rose.

Seg er i lettere Stemning, søde Tante, jeg er nu munter, meget munter. Kan Tante ikke snart faae Hofraaden bort, saa vi kunde gjøre en Tour endnu inden Bordet?

Madam Rehberg.

Pige! synes Du da virkelig, at det kan bestaae med sund Fornuft og Skikkelighed, at vise ham bort, og saa i Diebliffet gaae ud?

Rose.

Nei! o nei! ikke engang ham maa man bedrøve i Dag. — O men hvad! — Seg maa jo see ham alligevel. Lad ham gaae med.

Madam Rehberg.

Hvad skriver vi da i Dag, at Du paa engang er bleven saa til Sinds? Net min Pige! Net! — (ind i næste Værelse.) Herr Hofraaden er min Niece velkommen.

Siette Optrin.

Hofraad Lauter. De Forrige.

Lauter (givet og stram.).

Smukkeste Rose! jeg har den Ære at gjøre Dem min Opvartning.

Rose.

Og min Tante og jeg give os den Frihed at foreslaae Dem strax en lille Spadseregang.

Lauter.

De tilgive mig, at jeg giver mig den Frihed at sige Dem: De har Uret.

Rose.

De kan ikke! Men, bevare os! Uleilighed vil vi ikke gjøre Dem. Vi gjør vor Spadseretour allene.

Lauter.

Birkeligen. De straffer mig for haardt, fordi jeg dristede mig til at sige, De havde Uret. Jeg vilde kun sige, at da Klokken alt er eet, og De endnu i Dag ikke har spadseret, saa, da Veiret i Dag er saa usigeligt skjönt — næsten som De, skønneste Somfrue Gelner — saa har De Uret i først nu at gaae ud.

Madam Rehberg.

Næsten siger jeg med Rose, De er alt for høflig, Hr. Hofraad! Men brug dog Deres Forstand!

Lauter.

J det Dieblig jeg, efter Advarsel, begynder med
at sige Dem, De har Uret.

Rose.

Giv min Tante Deres Arm, Herr Hofraad!

Lauter.

Jeg har den Ære.

Syvende Optrin.

(En fattig Stue.)

Mester Peter. Lise.

Mester Peter

(kommer med sit Persojern, og presser paa en Kiøle,
der er snart færdig.)

Noget maatte det hjælpe; en heel Deel i det
mindste.

Lise

(kommer paa Tøerne ind fra Sidsværelset og sætter
sig ved sit Sytøj.)

Hvilket, min Fader?

Mester Peter.

Hvordan er det med Din Moder?

Lise.

Hun har været lidt roligere, og nu, synes det, som
hun slumrer en Smule.

Mester Peter.

Det kunde hun da ogsaa trænge til efter en Dag,

som i Gaar, og en saadan Nat. — (for sig selv.) Her allene skal der komme snart hvert Aar en 3000, siger man.

Lise.

Gaar taler med sig selv.

Mester Peter.

Jeg regner over, hvad det vilde udgjøre, dersom de tog alle de unge endnu nogenledes brugbare Bengler, her kommer, og sendte dem til America.

Lise.

Ik — til America?

Mester Peter.

Hvormange kommer her vel i Brøndtiden hvert Aar? og nu til Uchen, og til, jeg veed ikke? Mange bliver der dog hjemme, som ikke forstaae at knibe Kortene saa, at de kan faae Rejsepenge. Alle de mange skulde de sende over, og lade forsøge, om de kunde staae sig, eller blive skudte ved Totaliternes Armee.

Lise.

O hvorfor skulde der sendes nogen over, til der at slagtes?

Mester Peter.

Nu jeg siger jo, Benglerne; de, som komme, for at spille deres eller andres Penge bort, for at lure paa unge fordærvede Gløser, og plukke dem; for at forføre Døser, eller lade sig forføre, — — er de bedre værd,

siden der dog skal sendes nogen for at slagtes? Saa behøvede de ikke en ærlig Karl, som vor stakkels Hans?

Lise.

O vor stakkels Hans.

Mestet Peter.

Og saa kunde saadan en Karl, som den vakre Kammerherre, dog nyttes til Noget.

Lise.

Min Fader! Jeg kan dog ikke ret faae i Hovedet, hvorfor Fader ikke vilde, jeg maatte tage imod det Tilbud af den gode velsignede Hanne i Morges. Den kjere Pige, som vilde gjort Udlægget, og græd, og bad saa inderlig, at Fader dog vilde kun tage imod det!

Mester Peter.

Endnu engang, Pige! Uerlighed varer længst. Det var alt, hvad hun havde i Verden, alt, hvad der skulde gjøre hendes Lykke. Det var Taabelighed af Pigen. Saadan Hjelp er ingen Hjelp. Det er Tyveri, at benytte sig af Folks Taabelighed. (det banker.) Kom ind.

Ottende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Jeg veed ikke, om jeg gaaer feil.

Mester Peter.

Det kommer an paa, hvad De søger, min Herre!

Søger De, hvad Mængden, troer jeg, af de unge
 Tyrer søger i Pyrmont, Lystighed og Slapperment,
 eller Piger, der ville lade sig forføre, eller tjenstfærdige
 Folk, som vil leie et Bagværelse bort til hemmelige
 Sammenkomster, eller ogsaa — som ogsaa skeer — unge
 Knose, som ere dumme nok til at sælge sig selv for en
 Ruus og rare Løfter, til at lade sig slagte i fremmed
 Herres Tjeneste, og deslige, saa gaaer De feil! Herre;
 Ludvig.

Jeg søger intet af alt det, min gode Mand!

Mester Peter.

Søger De om en Skrædder, som kan give brav
 Credit, og mager det saa, at han staaer sig, naar Halv-
 parten af hans Kunder betaler — saa søger De ogsaa
 feil.

Ludvig.

Ligesaa lidt, Mester!

Mester Peter.

Men søger De en Skrædder, som gjør Dem en
 velsyet og velskaaren Kjole, i kortest mulig Tid, for
 contant ordentlig Betaling, saa er Mester Peter Manden.

Ludvig.

De er uden Tvivl vant til at være i flette Folkes
 Hænder, siden De gjetter paa, at jeg just skulde have
 et flet Wrende.

Mester Peter.

Vant? Det ikke. Jeg har ikke levet længe her i

denne store Verden; er først fløttet hid for en kort Tid siden. De er neppe heller af de sædvanlige Brøndgjester?

Ludvig.

Hvoraf slutter De det?

Mester Peter.

De seer mig ikke ud enten til en Lykkesribber, eller Pigejæger, eller naadig Junker. Deres Ansigt og Mine spaaer en ærlig ung Mand. Seer jeg ret, saa adva-
rer jeg Dem, at De tager Dem i Agt; for saadanne
Herrer og Damer, der forstaae at lense Deres Lomme
for alle Deres Penge, og Deres hele Person for hver
Smule godt, der kunde være igjen, udgjør Brimmelen
her, min Herre!

Ludvig.

Tak for Deres Fortrolighed, min gode Mand! Men
da De taler saa aabenhjertig med mig, vilde De da vel
sige mig, hvad der har bragt Dem til at ansee alting her
saaledes, som De der beskriver det?

Mester Peter.

Hvorfor ikke? hvorfor skulde ikke hele Verden vide
det? Seer De! hvor jeg før boede, var der kun lidet
Næring. Jeg drog derfra for nogle Maaneder siden;
her var nok, sagde man, at fortjene. Jeg leiede dette
Huus. Neden under ere et Par skikkelige Bærelser.
Dem leiede jeg bort. Professionen kan virkelig ret godt
ernære sin Mand her. Leien indbringer ogsaa skikkelig.
Vi havde Udsigt til at flaae os ret godt igiennem; og

endda lægge en Nødskilling tilside. En vis Kammerherre von Eitelfels leiede sig ind her for Brøndtiden. Han betaler godt. — De kjender ham vel? er en af hans Venner?

Ludvig.

Jeg har ingen Bekjendtskaber her.

Mester Peter.

Desbedre. — Nu! vi levede allerede her ret lykkelige, og havde Udsigt til at leve endnu bedre. Hvad skulde der ogsaa være i Veien? det er kun i Brøndtiden, her er lidt travlt. Min Kone, og min gode, gode Lise, der sidder, hjælpes ad at opvarte vor Logerende, som da sagtens ikke er saa let en Sag, men som sagt, saa bringer det noget ind. Og vidste De saa, hvilken en Kone jeg har, og hvordan en Datter min Lise er hende og mig? Oh min arme gode Lise! — —

Ludvig.

Videre min gode Mand!

Mester Peter.

Nu! jeg kjender Dem ikke. Men det letter at fortælle sin Sammer. Ja vor Sammer, Herre! For, seer De, denne Pige, vort gode, vort eeneste Barn, skulde til Mikkelsdag have Bryllup med en Knøs, der holdt af hende, fra de begge vare Børn; en ferm Knøs, god og ærlig som Hun; han var ifærd med at fæste Huus her; eiede intet, men forstod sin Profession;

og skulde gjort hende til den lykkeligste Kone, og alle os til de lykkeligste Folk i Verden.

Ludvig.

Og hvorfor kan han ikke det endnu?

Mester Peter.

Landsherren behøvede at paatage sig en Levering af Recruter til Krigen derover i America. Vor gode Hans maatte altsaa indskrives som Recrut. — Paa Løverdag gaaer Mønstringen for sig; og saa Marsch til Stade, der indskrives, og — vil De vide mere? —

Ludvig.

Haardt! virkelig skrækkeligt! — dersom der ingen Redning var. Men skulde den være saa umulig?

Mester Peter.

O nei saamen er den ikke. Seer De denne Pige her! (Tager hende ved Armen, og trækker hende frem.) For kort siden var hun ikke nærsaa udtæret og affalmet, som De der seer hende. Hun hjalp, som jeg har sagt Dem, at varte Kammerherren op. For Hendes Skyld vil Herr Kammerherren ogsaa heller end gjerne betale de 300 Rbdlr., som det koster, at løse Hans ud. Men saadan en Tøsse er hun, at hun afflaaer ham en liden Willighed, som han derimod betingede sig.

Ludvig.

Satan! Satan! Altsaa, min gode Pige! skulde tre hundrede Rigsdaler gjøre Dig ret meget lykkelig. Det meste deraf kunde jeg maaſkee undvære.

Lise.

Gode Gud! — —

Mester Peter.

Og Vilkaarene?

Ludvig.

Frygt ikke, at jeg er af Kammerherrens Slags. Et Par hundrede Rigsdaler har jeg tilovers. Jeg laaner hendes Brudgom dem, og faaer dem tilbage, naar han har Leilighed. Kager driver jeg ikke.

Lise.

Virkelig! 200 Rbd. — Jeg har selv 30 Gylden, og en Ducat, og et Guldforst, og Hans har ogsaa —

Ludvig.

Nu de 30 Gylden, og Ducaten og Guldforstet sparer Du, min Pige! —

Mester Peter.

(staaer længe i taus Forundring.)

Er De riig?

Ludvig.

Nu! disse Penge har jeg. I øvrigt — —

Mester Peter.

Tag mig det ikke ilde op. Jeg vil vide, om De er formuende nok til at taale det uden Savn, om De aldrig faaer disse Penge igjen. Ikke, at jeg jo vil betale, naar jeg kan, og skal gjøre alt, hvad mig muligt er, for at kunne. — Jeg tager ellers ikke imod Deres Penge.

Ludvig.

Ret, brave Maud, saa vil jeg sige Dem det.
Min Fader er Burchard Eier af Elbergen.

Mester Peter.

Den Mand kjender jeg i det mindste nok til for
at vide, jeg kan modtage et Laan af hans Søn. De
er en retsskaffen og riig Mand's Søn, efter det, Ryg-
tet har sagt mig om ham.

Ludvig.

Altsaa (Han tæller imidlertid op af sin Pung.) — Men
det er sandt, hvor er Generalen, eller Compagnie-
Chefen?

Mester Peter.

Compagni-Chefen! Ja nu! det har jeg egentlig
ikke tænkt paa. Kammerherren har paataget sig den
hele Mellemhandling. Jeg veed ingen uden ham, som
kan skaffe os det at vide.

Ludvig.

Altsaa — nu ham skal jeg vel faae opsoegt.

Tiende Optrin.

De Forrige. En Dreng.

Drengen.

De er Herr Burchard?

Ludvig.

Ja! Hvad godt?

Drengen.

En Fremmed, som saae Dem gaae herhid for
lidt siden, sender Dem denne Seddel.

Ludvig (læser.)

Dg han findes — —

Drengen.

Ikke langt herfra. Jeg har Ordre at vise Dem
Vejen.

Ludvig (til Mester Peter.)

Vi sees endnu i Eftermiddag.

Tiende Optrin.

Mester Peter. Lise.

Lise.

Fader! det er dog ingen Drøm?

Mester Peter.

Dg han forsvandt.

Lise.

Den Engel fra Himmelen var det, o men Moer
fik ham ikke at see!

Mester Peter.

Men see her hans Penge! hvad skal han gjøre,
naar han ikke har dem!

Lise.

Jeg springer efter ham, og flyer ham Dem.

Mester Peter.

Dg jeg ind til Moder med vor glædelige Efter-

retning — Men varsom! — ellers døer hun af Glæde.

Elleve Dptrin.

Anthou Dreistern. Carsten Weisbart.

Rechtheim.

Carsten.

Han kommer ikke. Seg vædder, han kommer ikke.

Rechtheim.

Han kommer Guden ikke.

Carsten.

Men naar han alligevel virkelig kommer, Anthou, hvad saa?

Anthou.

Raser du Menneske! hvad andet end slaaes? Har Du ikke selv — — —

Rechtheim.

Hvad andet end slaaes?

Carsten.

Saa det er vel nok — o ja, han, den Landsbyknekt forstaaer nu sagtens ikke at bruge Raarden!

Anthou.

Troer Du, jeg er en feig Skurk, som gjør Regning paa det?

Carsten.

Men saa er Du jo gal, at Du fordrer ham. Selv er Du ikke af de stiveste.

Anthou.

Men jeg er fornærmet, beskjemmet, og det maa jeg, det skal jeg, det vil jeg vaske af mig.

Carsten.

Nu, hvad! han kommer saa ikke.

Anthou.

Saa maa jeg nøde ham dertil.

Carsten.

Men i Grunden, hvad er det at slaes for?
Den Tøs! —

Anthou.

Jeg vilde være frisk Tyr. Jeg drak, og gjorde Hovedet hedt; men endda gik det ikke. Med den Pige har det uden Tvivl en egen Sammenhæng. Hun er ikke den, vi vilde ansee hende for. I det mindste lykkes det mig ikke at behandle min Tilbøielighed for hende som blot Bildskab. Og er hun en skikkelig Pige — jeg skammer mig over at kalde det i Tvivl — hvad er saa vi for Folk?

Carsten.

Vi! — Hvad er det for en Præken? — Vi er raske Drenge, som gaae ud for Haanden med een, vi faae Klammeri med; og begge Parter gaae hjem med heelt Skind, og vel forliget.

Anthou.

Med heelt Skind! det ikke. Gaae hjem! Kan-

ſkee; kanſkee ogſaa ikke. I ſidſte Tilfælde — — Dog
det ſkeer bedre ved en andens Haand.

Carſten.

Du tager det forbandet alvorlig? Jeg vilde bære
mig ad paa en ganſke anden Maade. Slaaes kan han
ikke; Det antage vi, ſom afgjort. Man kan vel tvinge
ham dertil: men det duer ikke. Derimod ſkræmme ham
kan vi, ſaa giver han Kjøb. Hør! gaae Du hjem;
han har ſaa alt biet for længe, ſpar Dit unge Blod!
Lad mig!

Rechtheim.

Rigtig! Rigtig! Vi ſkal afgjøre den Sag, uden
Blod.

Antho.

Et par gode Secundanter!

Carſten.

For Pokker! der kommer han alligevel.

Tolste Optrin.

De Forrige. Ludvig. Berghorn

(ſom man allerede i forrige Optrin har ſeet vanke om
inde blandt Træerne.)

Berghorn.

Der er han! Jeg vil holde mig lidt i Nærheden.
(Blander ſig ikke i Scenen førend længer frem.)

Ludvig.

Ah det er Dem, mine Herrer, ſom vilde tale
med mig?

Anthou.

Os. Mig, om De vil. De har fornærmet mig.

Ludvig.

Seg? nei. Jeg har kun fastet dem paa Døren.

Carsten.

Nu for Fanden! det kalder han ikke at fornærme?

Ludvig.

Naar De da saa vil; for mig gjerne.

Anthou.

De skylder mig Satisfaction.

Ludvig.

Jeg skylder Dem, min Herre, intet uden den
Advarsel: Lad De Pigen gaae, eller De har med mig
at gjøre.

Anthou.

De har med mig at gjøre, min Herre!

Rechtheim.

For Pokker, Herre. De har med os at gjøre.

Ludvig.

Ogsaa med Dem? Og hvad har jeg da, om jeg
maa spørge, med dette Selskab at gjøre?

Anthou.

For Djevelen, flaaes med mig.

Ludvig.

Jeg har jo, synes mig, affærdiget Dem een
Gang i Dag.

Anthou.

Dere3 Kaarde! har De ingen bragt med?

Ludvig.

Hvad ſkulde jeg med den?

Anthou.

Seg bliver rafende. Her er Kaarder. Vælg!
De ſkal ſlaaes med mig.

Ludvig.

Ja ſaa. Det var en Udfordring. Seg vil ikke.

Rechtheim.

Ha! Han vil ikke.

Carſten.

For tuſinde Djævler; De vil ikke!

Anthou.

Saa erklærer jeg Dem for en Skurk.

Ludvig.

Gjør det!

Anthou.

De ſaaer Næſeſtyvere.

Ludvig.

De Prygl.

Anthou.

Af hvem?

Ludvig.

Af mig.

Carſten.

Død og Peſtilentſe.

Anthou.

Mine Herrer; De ere mine Bidner; jeg erklærer den Karl der for den lumpneste Skurk paa Jorden.

Ludvig (leer.)

De er en Nar. De kunde erklære mig for en Elephant, om De vilde. Blev jeg det derfor?

Berghorn.

Men saa maatte De forlade Badet.

Ludvig.

Det lader, min Herre! som De ikke er underrettet om Sammenhængen. Dette Menneske kommer i Dag til mig, og behandler en Pige, som staaer under min Beskyttelse, med Næsviished. Jeg siger ham, han skal lade det være. Han vil ikke. Jeg kaster ham paa Døren. Nu spørger jeg, kom nogen af Dem over, at man behandlede Deres Systers, Kone, Veninde, saaledes — —

Berghorn.

Men De skylder ham Satisfaction. Det er en Uresag.

Ludvig.

Men skal jeg atter sige Dem, det er ingen Uresag. Der er ikke for en halv Skilling Ure i den hele Sag. Kan De sige mig noget affskyeligere end at fornærme et uskyldigt Fruentimmer?

Berghorn.

Hold i det mindste til Raade med Deres Udtryk.

ke, dersom De ikke har Mod til at slaaes. Jeg havde formodet Dem en Mand af Ære?

Ludvig.

Det angaaer altsaa dog Æren, dette her? Et synderligt Sprog! O! gode Gud, hvad forandrede det saa i den heele Sag, om jeg stak eller skjød ham ihjel? Mig synes, at Sagen blev den samme, og han — Dog — Jeg er virkelig en Daare, som sladrer her Tiden bort. Jeg har bedre at forrette. (vil gaae.)

Anthou.

Ikke af Pletten! eller formelig Afbigt?

Ludvig.

Hvad skulde jeg gjøre Afbigt for?

Carsten.

For tusind! at De har smidt ham ud af Døren.

Ludvig.

Saa saa! Hør mig, kommer De tiere saaledes igjen, saa kaster jeg Dem igjen ud, og da bliver det maaskee af Binduet.

Carsten

(til Anthou og Rechtheim.)

Han er Kujon. — Prygl skulde han have, Prygl. Rechtheim.

Rigtig, Prygl! Prygl.

Berghorn

(til Rechtheim, som har Kaarden.)

Strax flye ham Bærge! Og vee den, som paa uædel Maade anfalder ham.

Anthou.

De synes at vægre Dem, min Herre; De seer, De er nødt til at give mig Satisfaction. Jeg anseer Dem for saameget Mand af Vre, at — om det skulde behøves — — De da afleverer denne Portefeuille, og det Brev, der er i, efter Udskriften.

Ludvig.

Det kunde jeg vel love Dem. Men jeg beder Dem, rasende, unge Menneſke — — —

Anthou.

Vil De. Læs Udskriften!

Ludvig

(Aabner Portefeuillen.)

Og endda vil De vove et Liv, som burde være Dem saa kjær. — Nu! skulde Tilfældet gjøre det fornødent, saa Ja. Men — —

Anthou.

Vel. Jeg takker Dem. D, nu værg for Dem, eller

(De fægte. Ludvig ſkaaner ham.)

Berghorn.

Skjont, ſkjont. Han betjener ſig ikke af ſin Modparts Hidſighed, og ſin egen Overlegenhed. Bravo!

Ludvig

(i det han omſider gjør ham vaabenløs.)

Rasende Menneſke! ſom ikke engang forſtaaer det mindſte af den Kunſt, ſkikkelige Folk, kun for at afværges Morderes Anfald, maa øve ſig i. Havde jeg

lidt mindre forstaaet at bruge min Klinge, saa havde jeg ikke fundet skaane ham, for at rende sig den i Livet.

Anthou.

De triumpherer! — Pistolerne!

Ludvig.

Menneske! hvad vil De med dem?

Anthou.

De har skaanet mig! siger De? havde jeg endog tusinde Liv at tabe, saa vil jeg ikke høre Dem triumphere. Her! —

Ludvig.

Endnu ikke nok! (tager en af Pistolerne,) dersom den Pistol duer noget, saa: Seer De den Dvift? — Tilgiv mig. Det er ikke for at prale; men kun for at vise, at det nytter Dem ikke at prøve Dem med mig, siden min Puls slaar meget rolig.

(Han skyder Dvisten ned.)

Berghorn.

Jeg raader Dem, mine Herrer, gaaer. Lader denne Historie være forbi. De seer, der er ingen Udfomme med dette Menneske.

Rechtheim (meget betænkelig.)

Nei! der er ingen Udfomme med dette Menneske.

Anthou.

Var jeg faldet død for Deres Haand, saa havde jeg maattet erkjende Deres Overlegenhed — eller Deres Held. Min Herre! dette er bitterere. Imidlertid, jeg

maa bort fra dette Sted. Jeg venter af Deres Vre, at De afleverer det, jeg flyede Dem — og det Vidnesbyrd, at jeg, hvad der end er forefaldet, har bevist, at jeg ei fortjener Ringeagt.

Ludvig.

At De har Mod, har De bevist. Kan det nytte Dem — saa vil jeg sige det, til hvem, der vil høre det. Med alt det har De baaret Dem galt ad, affkyeligt! De var svag nok til at lade en dum Fordom drive Dem til at dræbe mig, om De havde fundet, eller nøde mig at blive Deres Drabmand — og dog, — unge Menneske, kan jeg ikke nægte Dem min Velvillighed.

Berghorn (til Anthon.)

Din Haand, Knøs: Du har Mod. Bliver du findig, som denne Karl, og skyer Knægte som disse, Du har med Dig, saa bliver der noget af Dig.

Ludvig.

Med dette dumme Tøi gaaer Tiden mig spildt. Jeg maa — —

Berghorn.

Først lad mig omfavne Dig, unge Mand, og modtag Bevidnelsen af min Ugtelse og min Hengivenhed.

Ludvig.

Den modtager jeg ufortjent. De kjender mig jo ikke.

Berghorn.

Om ogsaa kun af disse faa Minutter!

Ludvig.

Og hvad skulde De lære af det? at jeg kan fægte og skyde lidt. Det kan mangen slet Karl bedre end jeg.

Berghorn.

Jeg har desuden holdt Die med Dem, lige siden De kom hid.

Ludvig.

Saa? naa! paa det vi kan lære lidt mere at kjende hinanden, vil De da ikke følges ned til Brøndsalen? De kjender maaskee Kammerherre Citelfels! Jeg ikke, men jeg skal tale med ham, og Tiden forløber.

Berghorn.

Jeg kjender ham. Kom. (Gaaer.)

Trettende Optrin.

Anthou. Dreistern. Carsten Weisbart
Rechtheim.

Anthou.

Og jeg! hvad gjør jeg?

Rechtheim.

En fordømt Historie.

Carsten.

Fordømt? Inden Aften skal heele heele Pyrmont vide, at vi har fugtlet den Karl, da han ikke torde trække.

Rechtheim.

At vi har fugtlet ham? Bravissimo! fugtlet ham, ja fugtlet ham har vi!

Anthou.

Nederdrægtige! Mod dette Menneske kom jeg til kort. En slet Karl, som nægter ham det. Ved Kammeratskab med jer og jeres Lige paadrog jeg mig det, der er forefaldet. Jeg vil oprette det ved at afføye Uslinge, hvis Roes og hvis Daddel ere lige foragtelige. (Anthou og Carsten gaae bort til forskellige Sider, den sidste i Haanlatter. Rechtheim bliver staaende i Uvisshed, og seer verelviis efter dem begge, og siger:) Ja! Hvem har nu Ret?
(Dækket falder.)

Tredie Optog.

Første Optrin.

Major Berghorn. Ludvig.

Ludvig.

Det er mig ubegribeligt, at en Mand, saa fornuftig og ædel, som jeg troer for Resten at finde Dem, kan sige et Ord til Forsvar, var det end blot til Undskyldning, for saadant Raseri.

Berghorn.

Saa De for Alvor meener, at man heller skulde

ordentlig stevne hinanden til Ting, og trække igjennem alle Instancer, naar der kom en Kurre paa Traaden imellem Folk?

Ludvig.

Hvorfor? Hvem siger det? Dog sagtens heller, end skyde eller stikke hinanden ihjel. Og afgjordes der ved endda, hvem der har Uret eller Ret? Man kunde ligesaa gjerne rasle eller spille Tærninger for at bestemme det.

Berghorn.

Ret eller Uret spørges her sagtens ikke om, kun, om Du er brav Karl eller ikke? Det er det, man afgjør; og paa min Vre, det er det eeneste, der er at afgjøre her i Verden. F. Ex. De sloges i Dag, som en brav Karl. Jeg veed nu ikke, hvad De sloges om. Det kom af et Par Fruentimmer, sagde De jo. Er det de to, man siger, saa er de, begge tilsammen, ikke en umage Handske værd. Ligegodt! De maatte slaes, og det gjorde De godt.

Ludvig.

Kjender de disse Fruentimmer?

Berghorn.

Jeg? jeg er 67 Aar gammel. For Resten har jeg seet Dem, endogsaa talt et Par Ord med den ene. I øvrigt slet ikke.

Ludvig.

Nu nok, alt for meget herom. Men her ere vi

igjen bleven staaende. Jeg ønskede saasnart muligt at tale med den Kammerherre.

Berghorn.

Med Tilladelse, hvad vil De den Person?

Ludvig.

Jeg vil — men maaskee er ogsaa De istand til at sige mig det, jeg vil vide; her oprettes jo et Corps, som gaaer til America. Hvem commanderer det?

Berghorn.

Sa hvilket? Her oprettes nu intet. Her hverves for adskillige Corps, og Naboherskaberne rundt om strax i Nærheden....

Ludvig.

Altsaa maa jeg dog have ham fat.

Andet Optrin.

De Forrige. Lise.

Lise.

Min Herre! — Jeg beder om Forladelse.

Berghorn.

Utter en Pigeforstaaelse, min Herr Burchard! Hun synes at have noget at afgjøre med Dem. Det skal vel være under fire Dine. (Gaaer til Side.)

Lise.

De forlod os saa hurtig, Herre! De gjorde os saa usigeligen glade. Ingen af os fik sagt Dem det, Herre! hvor inderlig vi takke Dem, og skal takke Dem.

saalænge vi er til, og velsigne Dem, det bedste Menneske, o sikkerlig det bedste Menneske i hele Verden.

Ludvig.

Godt! Godt! Jeg meener, hun gjorde som jeg, om hun var i mit Sted, og ønskede sig ingen Tak, og troede heller ikke at fortjene Tak for, hvad jo ikke anderledes kunde være.

Lise.

Ja vist gjorde jeg, og gandske vist er det, som De siger; for, kjendte De Hans, saa vilde De ogsaa sige, det var ikke for dyrt for at frie ham, skjøndt det er mange mange Penge — Men det er sandt, Deres Penge, dem glemte De der hjemme paa Bordet, og De maa jo have dem selv, om der skal blive noget af. O jeg har løbet saa langt og vidt og bredt omkring for at finde Dem.

Ludvig.

Hun har ret, Pengene maa jeg have med. Nu det er godt. Vi sees inden Aften.

Lise.

O men Deres Haand, og lad mig, lad mig kysse den Engels Haand, som befrier min Hans, og mig, og os alle.

Ludvig.

Jeg lider ikke Haandkys. Her min gode, min smukke Lise! Paa min Mund, ved mit Hjerte vil jeg modtage Din Tak, og love Dig og Din Hans alt det Venstreb, I fortjener. (Han omfavner, og kysser hende.)

Lise.

Himlens beste Betsignelse lønne Dem. — Og i Aften.....

Ludvig.

Tilforladelig, inden Aften.

Lise.

Hvor inderligen vil jeg længes efter Dem, hvor inderlig glad tage imod Dem?

Tredie Optrin.

Major Berghorn. Ludvig. Rose.

Madam Kehberg,

(som ere allerede komne ved Enden af forrige Optrin.)

Major Berghorn.

Det gik varmt til.

Ludvig.

Det et godt Barn! Men jeg maa skynde mig at faae fat paa Kammerherre Citelfels. (De gaar.)

Fjerde Optrin.

Rose. Madam Kehberg.

Madam Kehberg.

Saa Du det, Barn?

Rose.

Seg — jeg veed ikke — — hvilket Tante?

Madam Kehberg.

Seg meener, saa Du ham? Var det kanskee ikke

virkelig Ludvig, lyslevende? Nu min Gud og Herre!
 Og det her lige for vore Dine — og for den hele Ver-
 dens Afsyn!

Rose.

(tager Mod til sig.)

Nu hvad er det saa videre?

Madam Rehberg.

Hvad? hvad det saa er videre? Og det siger Du?
 Den Ubluherd seer man jo knap af de allervildeste og
 meest uforskammede Bengler! Og det ham! ham! som
 dog ikke kan være her, uden just, fordi han veed, vi er
 her, og det skulde være os, han reiste efter!

Rose.

Men Tante! men — var det ogsaa virkelig —
 var det virkelig Ludvig?

Madam Rehberg.

Sig skulde troe, vi tog dog ikke feil af ham, om
 vi saa kunde tage feil af alle andre Menneſker. Net
 nu kjender Du vel heller ikke mig med Visshed?

Rose.

Ne —

Madam Rehberg.

Endnu en Tvivl?

Rose.

Det Pigebarn — det kan dog være — Det saae
 dog ikke ud til — O Tante! kanskee en Datter af en
 saadan ulykkelig stakkels Kone, som den, han opdagede i

Gæssel; en, som han ogsaa her har gjort vel imod, og
saa — —

Madam Kehberg.

Jo, da takker ogsaa denne Datter ham med en
Omhed, o saa hjerteligt! Og den anden Historie der,
den fik vi ogsaa en god Oplysning om; da Politiet fandt
ham i Pigens Klædeskab, med Kapperølliken paa!

Rose.

O den Historie veed jeg ret godt Besked om. Uir-
kelig var Ludvig der uskyldig.

Madam Kehberg.

Uskyldig! Hvorfor ikke? O han er nok uskyldig
her ogsaa, skal du see. Hvad kan vel være uskyldigere,
end at omfavne en lille Kisselinke, og kysse hende saa
kjerlig og inderlig, her saa godt som paa Gaden. "Og
i Aften — o inden Aften — jeg længes ogsaa inder-
lig" — hvor det gik! hørte Du det ikke? — Nei,
mit Barn! nei, tak nu Du Gud, nu har Du da faaet
see det med Dine egne Dine, og hørt med egne Øren;
Nu skulde jeg haabe, Du dog engang for Alvor slaaer
de Griller om ham af Hovedet.

Rose.

O Tante, Tante!

Madam Kehberg.

Hvad er der da, Barn?

Rose.

Jeg er meget, meget ullykkelig.

Madam Rehberg.

Skam Dig, Pige! Her kommer jo Folk forbi hvert Dieblig! sat Dig! Lykke er det, at Hofraaden blev holdt tilbage af de Menneſker, ſom vilde tale med ham paa Bakken. Han kommer jo ſtrax efter os igjen. Lad dog ikke ham — — D! der er han alt.

Femte Optrin.

De Forrige. Hofraaden.

Lauter.

Ybmynſt, inderligſt beder jeg mine naadige Damer om Forladelſe for min utilgivelige Uartighed, ſaaledes at lade mig rive bort.

Madam Rehberg.

Siger intet, Herr Hofraad. Det har formodentlig været noget af Vigtighed, ſom den Herre der henne havde at tale med Dem om.

Lauter.

J ſaa ſald havde jeg tordet haabe Tilgivellſe. Men jeg maa tilſtaaе, det var juſt en ubetydelig Ubetydenhed, men af det Slags, ſom her for en Dags Tid gjør forſkrækkelig megen Opſigt.

Madam Rehberg.

Tør man tage Deel deri?

Lauter.

Intet andet, mine naadigſte, end en lille Duel,

paa Kaarder og Pistoler. Det er ogsaa forfærdeligt, som disse unge usædelige Mennesker bære sig ad.

Madam Rehberg.

Bevares. Kostede det nogens Liv?

Lauter.

Man siger dog nei. — En ung Tyr, ingen kender ham, skal for nogle Dage siden være kommet her med to alt for vel bekendte Damer. Han er ude i Morges, kommer hjem, og finder en af disse Damer i en fortrolig Stilling med en af hendes gamle Venner her fra forrige Aar. Han fordrer. De mødes. Han skal fægte, som en Djævel, og Jalousien havde gjort ham rasende. Det var ham ikke nok, at han fik sin Contrapart besarmeret. Man maatte holde ham, og endda havde han paa det nærmeste gjort en Ulykke, da han i Forbittrelsen fik fat paa en Pistol, som han vilde skyde den med, der rev ham den egentlige Hevn af Hænderne, ved at føre den bort, der havde fortørnet ham. Pistolen, som skulde dræbt denne Trediemand, fik man flaaet ham af Haanden, i det han brændte løs paa ham, saa Kuglen fløi lykkeligviis bort.

Madam Rehberg.

Det er ugudeligt. Ingen veed, hvem det skal være?

Lauter.

Ingen af dem, jeg talte med, kjøndt man saae ham gaae forbi for lidt siden. Han stod endog her, og

talte med et Fruentimmer; han havde en kort brun
Ridetrøje.

Madam Rehberg.

Ham? Ham? her —

Rose

(Er nær ved at besvime, men holder sig krampagtig fast ved Ma-
dame Rehbergs Arm.)

Lauter.

Min Gud! Min Gud! — Jomfrue Gelner be-
finder sig ikke vel.

Madam Rehberg.

Rose! Kjereste Rose! Jeg ulykksalige Kone! —
Her! Her i dette nærmeste Huus.

Lauter.

Beste! Kjereste Jomfru Gelner! Tillad, at jeg gi-
ver mig den Frihed, at bære min sødeste Besvime-
de herind. Min Gud! Et Hjerte, som ikke engang kan
taale Fortællingen om en saadan Tildragelse.

Giette Optrin.

(Forsal ved Balsalen.)

Major Berghorn. Ludvig. Betjente.

(indenfor Dansemusik.)

Major Berghorn.

Dans! og endnu ikke Middag! (seer paa sit uhr.)
jo dog, Klokken 2, men endda!

Betjent.

Dejeuner danfant, min Herre! Grev v. Wicht
giver Frokerne von Grimme en Velkomst.

Berghorn.

Kammerherre Citelfels er der?

Betjent.

Seg troer ja.

Ludvig.

Bilde De være saa god at sige ham, der er en,
som ønskede at tale et Par Ord med ham?

Betjent.

Deres Navn?

Ludvig.

Gjør intet til Sagen.

Betjent.

Strax.

(Gaaer.)

Berghorn.

Dejeuner dansant! Jeg kunde ønske mig ung
igjen. Det vidste man ikke af i min Ungdom. Man
har Ret. Men jo mindre jeg bliver i Stand til at
nyde Verden med, jo fornøieligere finder man paa at
gjøre sig den. Hvad synes De?

Ludvig.

Dersom evig Spilop virkelig er Fornøielse, saa
finder jeg ogsaa, man har gjort Verden fornøieligere, end
den før maa have været. Men jeg meener, Forskjellen
imellem, hvad den var, og hvad den er, er neppe ret stor.

Betjent (kommer igjen.)

Han vil strax have den Ure.

Berghorn.

Det kan vel hverken interessere Dem eller ham, at jeg er tilstede.

Ludvig.

Det er ikke mindste Hemmelighed, som De veed.

Berghorn.

Alligevel! jeg aander friere udenfor.

Syvende Optrin.

Ludvig. Betjente, deriblandt Max.

Ludvig.

Det skulde dog vel ikke vare længe?

Betjent.

Han sagde, strax, og studerede i Dansebogen.

Ludvig

(gaaer en Tid frem og tilbage, hefter omsider Pinen paa Max.)

Jeg skulde kjende det Ansigt igjen. Rigtig! Hans Navn er Max.

Max.

Max Hilser, til Tjeneste, min Herr Burchard.

Ludvig.

Vi kjende altsaa hinanden.

Max.

Jeg har havt den Ure at gjøre Deres Bekjendt-

skab, og De, haaber jeg, har haft Nytte af at have gjort mit.

Ludvig.

Altsaa endnu ikke hængt, som jeg seer.

Mar.

Evertimod, jeg haaber at have gjort gode Frem-
skridt til et langt og lykkeligt Liv.

Ludvig.

Hvorved?

Mar.

Saa vidt jeg seer, har De endnu ikke lært at kjende
Verden. Jeg havde Dem sagtens kun fort i Lære.

Ludvig.

Han mig?

Mar.

De erindrer, vi gjorde Bekjendtskab for et Aar
siden i Brunsviig. Jeg var den Gang Leietjener.
De syntes mig at have Die for kjønne Piger. Jeg
sørgebe for, der kom en ret kjøn til Dem. De var den
Gang taabelig nok, til at jage hende ud af Døren med
Ridepidsken.

Ludvig.

At det var hans Bærk, opdagede jeg siden.

Mar.

De opdagede da vel ogsaa, at det var mig som
kom efter Deres Smag, fik Deres medlidende Hjerte
til at bløde over en anden, som kom hylende, da jeg

førte Dem forbi der nede i den lille Gade, og beklagede sig over, at hendes Forældre havde villet sælge hende til en ung Herre. Det lykkedes rigtig. De tog hende i Deres Beskyttelse, og førte hende ud paa Landet, til hendes Maarørende, skulde det være. — Erindrer De Dem ikke den Aften, — o jeg glemmer den aldrig, da hun lod, som hun blev afmægtig i Bognen, fik Dem til at tage derind i Vertshuset i Skoven, og De passerede Natten hos Hende, siden alle Værelserne i Huset vare optagne. Men er De endnu ligesaa sølesløs? For det maa De dog tilstaae mig, det var en sød Tøs; og saa naturlig hun i halv Besvimelse hængde sig fast om Deres Hals!

Ludvig.

Og han er djævelsk nok, til at erindre sig, ja jeg troer til at gjøre sig til af, at det var hans Værk!

Mar.

Men De da, som er mig ikke anderledes taknemmelig for saadan en Underviisning! Nu; men det fortjente jeg, for det øvrige af Historien var virkelig ikke mit, men den Skjønnes eget Værk; og det burde jeg ogsaa have udfundet: Det, at den foregivne Fader var bestilt at hale Dem ind, og fandt Dem saaledes med den smukke Gjomfru hængende om Deres Hals. Nu det kostede Dem sagtens lidt; men den Lektion i Systemet af Verdens Kundskaben var dog ærlig de Penge

værd. Det erkjender De dog vel? De er nu et heelt
 Aar ældre i denne ugudelige Verden.

Ludvig.

Men endnu engang: Han taler om den Nederdrægtighed i en triumpherende Tone? og frygter ikke....

Mar.

Hvad skulde jeg frygte? Var jeg et Faarehoved, som kunde ikke andet end læse min Morgen og Aftenbøn og slentre mig igjennem Verden ved Pligt og Guds frygt, ja saa kunde jeg sagtens blive Graverkarl hos en Degn paa Landet, eller høit, Factotum hos en riig Agerkarl. Og hvad bringer saa det ind om Aaret? Jeg fortæller derimod bare et Par saadanne Bedrifter, saa er jeg Marqueur paa hvilket af de bedste Billardhuse, eller jeg modtages med Glæde, i hvilken galant Cavaliers Liberi, jeg vil. Nu er jeg her Marqueur. Efter Brøndtiden har jeg den Ære at være Kammertjener hos den samme Herr Kammerherre von Eitelfels, som De spurgde efter. For Resten, Gud skee lov! staaer jeg mig ret vel. En Amtsforvalterplads havde jeg ikke Fordeel af at bortbytte mine Kaar med.

Ludvig.

Og det Slags Kreaturer kalder man Menneſker?

Mar.

Men apropos. Hvorledes befinder Madame Reh-

berg i Brunsvig sig, og den charmante lille Pige, som hun havde i Huset? — Hvad var det hun hedte?

Ludvig.

Karl! Madame Rehberg! hvor kommer han til at nævne det Navn?

Mar.

Jeg beder om Forladelse. Det besmittes dog vel aldrig, fordi jeg tog mig den Frihed at lade det gaae igjennem min Mund. De gjorde mig sagtens ikke den Ære at betro mig, at De kjendte denne respectable Kone, og hendes Niece; at det var for hendes Skyld, De den Gang var kommen til Brunsvig, og at hun var bortreist, da De kom. Det opdagede jeg først siden. Det gjør mig dog virkelig ondt, at det just skulde træffe, at hun havde maatte lægge sig ind i det samme Værtshuus, hvor De kom om Natten med den omtalte lille Pige; at de saae Dem, og kjendte Dem, saae Dem bære den omtalte lille Snut i Deres kjelne Arme ud af Vognen i Værtshuset der, og blev saa godt som Vidner til den hele Historie siden om Natten.

Ludvig.

De var — siger han — de — de var Vidner til — — Store Gud! hvilket Lys! — Det var da Morsagen — Mar! Mar! — affølgeligste, nederdrægtigste Karl paa heele Guds Jord! — —

Max.

De glemmer Dem selv, Herre! De prostituerer Dem! De tænker ikke paa, De er fremmed her, og at jeg har hele Verdens Protection. De farer op, som De vilde hevne Dem. Hvordan? De over mig? Det, jeg her trohjertigen fortæller Dem, hvorledes skulde De bevise det, om det kom til alvorlig Dmtale? De taber Processen med svære Omkostninger.

Ludvig.

At jeg ikke slaer Arme og Been itu paa den over al Maade skjændige Skurk!

Max.

Det gjør De dog forsigtigst i at lade være. De forløber Dem jo forskrækkelig; Tænk engang, hvor let kan ikke selv Madame Rehberg og hendes smukke Niece, siden de er her paa Stedet, faae det at vide, om De gav Dem den Ridicule, at querellere med mig her paa et offentligt Sted.

Ludvig.

Hvordan? Rose og Madame Rehberg! — de er altsaa dog her, her ved Pyrmont? og hvor?

Max.

Det veed De ikke? mere end otte Dage, og længer maaskee. Hvor de boe, vil vi snart komme efter.

Ludvig.

De er dog ikke nu her? — i Dansesalen.

Max.

Muligt, skjøndt jeg har ikke seet dem, og slet ikke seet dem i de sidste Dage.

Ludvig.

Muligt dog! — oh! jeg maa selv see efter.

Ottende Optrin.

Max. Andre Betjente.

En Betjent.

Du kjender saa nøie den Gandens Karl!

Max.

Som Du seer. Hvem kjender ikke jeg? men hvorfor en Gandens Karl?

Betjent.

Reent en Djevel.

En anden Betjent.

Og det er jo den samme, som holder de to Dupuis her henne.

Den Første.

Hvem skulde see ham an for det? Sin Kaarde og sine Pistoler forstaaer han ogsaa.

Max.

Det veed jeg just ikke.

Den Første.

Ikke? Nu, mens Du passerer med ham, kommer Tørgen, og fortæller det. Det er neppe en Time siden, saa har han hugget den høire Arm over paa

Dreistern, og skudt Weisbart en Kugle igjennem Tyndstegen.

Mar.

Ganden heller! — Nu! to Maitresser, og saa to Dueller paa en Dag! Det lover noget. Med alt det finder jeg ham den selv samme, jeg lærte at kjende for et Aar siden.

Kiende Optrin.

Kammerherre v. Citelfels. Ludvig.

Betjente, siden ogsaa Berghorn.

Citelfels.

Mennesket raser. Jeg siger jo, de Damer, De spørger om, er der ikke.

Ludvig.

Det var denne Gang kun en Bisag, Herr Kammerherre. Jeg saae desuden selv, at de ikke vare her.

Citelfels.

Det være for Resten, hvad det vil, saa kan det dog ikke haste saa umaadelig; De seer, jeg staaer i Begreb med at føre en Dans op.

Ludvig

(holder ham fast i Skjolen.)

Kun et Ord! det er et Diebligs Sag! Det angaaer Dem selv, og en Ulykkelig!

Citelfels.

Taalmodigheden forgaaer mig. De hører jo,

Menneske, jeg kan ikke. Saasnart jeg har ført ned! —
Det har, for Ganden! dog vel Tid til siden.

Ludvig.

Har Tid! min Herr Kammerherre? Har det Tid, naar jeg siger Dem, det angaaer en Ulykkelig? Det kan være: for Dem. For mig er der aldrig Tid til Opføttelse, naar der handles om at hjælpe. Altsaa —

Titelfels.

De understaaer Dem? Lader De mig ikke med Fred, saa skal jeg lære Dem Høflighed.

Ludvig.

De vil lære mig! — men jeg vil lære Dem, min Herr Kammerherre, saa De skal blegne, dersom der er mindste Følelse af Ære i Deres Bryst.

Titelfels.

Hvad? Hvordan? For tusind Djævler! Hvad tør De sige?

Ludvig.

Sandhed, Herre, Sandhed; Altsaa kun svar mig; hvor —

Titelfels.

Jeg har intet at høre af ham, og altsaa intet at svare paa. Han er en grov Karl.

(De dansende fra Salen samle sig i Døren, og trænge sig frem, Musikken ophører:)

Mar

(Iagte til Eitelfels :)

Modereer Dem! det er den skynbarlige Satan i at
skyde og fægte.

Eitelfels.

Haha! det er ham. Hans Besynderlighed har
jeg hørt tale om. Hvad vil De altsaa egentligen af
mig, min unge Herre?

Ludvig.

Af Dem ingen Ting i Verden, uden den Gene-
rals og den Capitains Navn, under hvilke det unge
Menneske er engageret, hvis Brud De vilde gjøre til
Offer for Deres Vellyst.

Eitelfels.

Hvorledes det? Jeg veed af ingen Ting, Lad
dog — —

Ludvig.

De veed af ingen Ting? — Herre, Herre! jeg
raader Dem, begge de Navne, jeg bad om, strax i dette
Dieblif.

Eitelfels.

Ei dog! Ei! (blæser sig op, og giver sig Air.) Man
burde dog kjende sine Folk. Vilde De ikke engang
være saa god, min ubekjendte Herre, at lade høre,
hvem De egentlig er?

Ludvig.

Det gjør her slet intet til Sagen. Et Menneske
er jeg. Jeg forlanger blot, at De siger mig de to Navne;

og saa kan De gaae hen, og danse saa meget, De lyster; eller, om De følger mit Raad, saa gaae hen, og hæng Dem, for at spare en ærlig Mand, hvis uskyldige Datter De forfører, for at opfordre Retten dertil. Disse Navne, Herre! Hvem er de?

Titelfels (forlegen.)

Jeg har virkelig Uret, at jeg indlader mig, uden at vide — — Min Herre, er De Adelsmand?

Ludvig.

Men for Pokker, Herr Kammerherre! hvad kommer det herved? tør De maaskee ikke tale med uadelige? Nu da, nei, jeg er ikke Adelsmand, — ligesaa lidt som den, der fører sig op som en lumpen Karl, om han saa har fiirsindstyve Ahner.

Titelfels

(butter sig venlig.)

De er ingen Adelsmand. Saa behøver jeg ikke at flaaes med Dem. Saa kan De gaae Fanden i Bولد.

Ludvig,

Men hvem i al Verden vilde flaaes med Dem? Ved Gud, jeg vilde skamme mig ved at bruge mod Dem noget andet Vaaben, end en Bifte.

Titelfels.

Kort sagt, jeg flaaes ikke med Dem. Tvertimod; jeg lader Dem kalde for Retten. — Mine Herrer! min Ære lider — —

Ludvig.

Tilvisse lider den, den lider overmaade. For en Deel kunde De redde den.

Titelfels.

Det gjør mig ondt, at jeg ikke strax kan give mig Satisfaction. Men han er ingen Adelsmand; Det er ikke min Skyld.

Ludvig.

Min ikke heller.

Titelfels.

Rigtig. Det er en Ulykke for os begge. Adieu, min Skat!

Berghorn.

Herr Kammerherre! De er saa god at svare denne unge Mand her, eller — jeg er Adelsmand. (Han aabner sin Overkjole; man seer en Orden paa hans Bryst.)

Titelfels

(end yderligere forlegen og bange.)

Maa jeg spørge, hvad denne Sag kan angaae Dem? Dog det forstaaer sig, jeg er til Deres Tjeneste. Jeg undslaaer mig aldrig, hvor det er en Mand af Vre tilladt.

Berghorn.

Det er mig kjert. Og (til Ludvig.) De, min Ven! Jeg er en gammel Mand, Mig tager vel ingen det ilde op, om jeg ikke selv slaaes. Min Haand ryster alt. Vilde De vel engang verle Rugler for mig med

Herr Kammerherren? saa lider hans Vre jo intet.
De møder i mit Navn.

Ludvig.

Men kjære Herr Major! jeg skyder Herr Kammerherren en Kugle i Livet.

Litelfels

(yderst forlegen og bange.)

Seg — jeg vil jo med Fornøielse svare enhver ærlig Mand, min Herr Major! det er jeg enhver ærlig Mand skyldig, og paa Deres Ord holder jeg denne unge Herre for en meget ærlig Mand.

Berghorn.

Desbedre! saa bliver De i Live. Altsaa —

Ludvig.

Jeg forlanger af denne Mand intet, uden de to Officiers Adresse, under hvilke det unge Menneske staaer, hvis Brud Kammerherren vilde — —

Litelfels.

De to Herrer? — ret gjerne. Den ene er General von Holzhausen, den anden Capt. von Destorph.

Ludvig.

Og hvor mange Penge skulde der betales for Karlens Frihed?

Litelfels.

Hundrede Daler.

Ludvig.

De havde jo sagt Forældrene 300 Rigsdaler.

Litelfels.

Ja seer De — det — det var — det skulde —
Ludvig.

Sandsynligviis desbedre tvinge den kjønne Pige
til at være Deres — —

Litelfels.

Min Herre! De — De —

Ludvig.

Videre. De staaer i Underhandling med Capita-
tainen?

Litelfels.

Jeg havde Medlidenhed med den stakkels Pige,
ikke, som De siger, at —

Ludvig.

Og det er afgjort?

Litelfels.

Afgjort.

Ludvig.

De gjør mig da maaskee den Villighed, at skrive
et par Ord til Capitainen, at han udleverer mig Kar-
lens Friheds Brev? Jeg paatager mig at være Budet.

Litelfels.

Meget gjerne; men de hundrede Rigsdaler?

Ludvig.

Betaler jeg, Herr Kammerherre!

Berghorn.

Eller jeg.

Ludvig.

Seg vil gjøre saa lidt Uleilighed som muligt. Seg har Papiir i min Portefeuille.

Titelfels.

Vel. Seg skriver altsaa.

Ludvig.

Om De befaler (dicterer:) "Det bevidste Frihedsbrev for Recruten Hans....

Titelfels.

Hans Wille, af Neustadt Pyrmont.

Ludvig.

"anmodes Herr Capitaine von Destorff at ville udlevere til Overbringeren, som betaler de aftalte 100R." Og saa Deres Navn! Er det ikke saa rigtigt?

Titelfels.

Seg seer ikke rettere.

Berghorn.

Det gik jo excellent. En anden Gang, Herr Kammerherre! skulde De begynde med at være smukt føielig. Havde De nu ikke omsider givet efter, saa havde Deres Gre kunne kommet til at lide — at lide den Tort, at den unge Mand havde nødt Dem til at tilstaae, De var en Poltron.

Ludvig.

Mine Herrer og Damer! Seg beder om Forlædelse, om jeg har været nødt til et par Dieblikke at berøve Dem Herr Kammerherren. Seg har den W

herved at overlevere Ballet sin Jordanser i uskadt Stand tilbage.
(Ludvig og Berghorn gaae.)

Titelfels.

Hahahaha! En narrisk Karl! Paa min Tre, den meest comiske Landsbyknold! Han begyndte imidlertid at være lidt studs. Men jeg tog ham i Skole; og seer De, hvor artig han blev? Hahahaha! — Men nu til vor Dans igjen, inden vi glemmer den charmante Tour.

Fjerde Optog.

(Kammerherre Titelfels Bærelse hos Mester Peter.)

Første Optrin.

Titelfels. Lauter.

Lauter.

Jeg tilstaaer, En fatal Casus! virkelig fatal!

Titelfels.

Ikke sandt? og hvad skulde jeg gjøre?

Lauter.

Som jeg har givet mig den Frihed at sige; og med Deres bevaagne Tilladelse, forsigtig! lidt forsigtigere!

Titelfels.

Nu ja! men den fordømte Skræbertøs! skulde nogen for det første ventet — —?

Lauter.

Guldkommen rigtig. Det er, som De behager at sige, høistfieldent.

Ritelfels.

Og saa dette Satans Menneſke, ſom kommer her for at være hendes Ridder. En Knold, ſom ingen fjendre, ſom ingen ſkulde anſeet for — — —

Lauter.

De tilgibe! juſt derfor;

Ritelfels.

De veed, jeg feiler ikke Courage.

Lauter.

Jeg beder ydmygſt.

Ritelfels.

Men ſkulde jeg da ſtrar, kunde jeg, indlade mig med en ſaadan gemeen Knecht?

Lauter.

Bevare os!

Ritelfels.

Og dog! uagtet jeg ſeiede ham; De kan aldrig foreſtille Dem det. Jeg gjorde ham ſaa ſouple — ſaa — og dog, ſaaſnart han var borte, jeg badinerede med den hele Affaire; for, i Grunden, hvad var det andet end Badinage? men hvad ſkeer? man minauderer hele Salen over. Jeg vil igjen føre den Dans op, ſom jeg blev revet ud fra; ingen vilde ſtaa ved Siden af mig; min Dame forlod mig; alle boudeerte mig;

Jeg blev stødt; og jeg maa, mellem os, tilstaae, det lod til, som man begyndte at sislere mig; mig, Herr Hofraad! mig!

Lauter.

Forskrækkeligt! uhørt!

Litelfels.

Nu er det engang saa. Jeg vilde nu blot raadføre mig med min Ven: Hvad er der nu andet for mig at gjøre end — — forlade Pyrmont — reise herfra?

Lauter.

De gjør mig den Ære, at spørge om mit Raad. Ja — De vil være forsikkert, haaber jeg ydmyst, om min Sorg over at savne Dem — men efter de Omstændigheder, og som De behager at fortælle, saa —

Litelfels.

Altsaa, den Sag er afgjort. Jeg maa; ja — De bifalder det — jeg har besluttet at reise, og det jo før jo heller.

Lauter.

Som jeg har givet mig den Frihed at anmærke; saa synes det at være det forsigtigste.

Litelfels.

Altsaa! Jeg kan saa ikke blive her i dette Logis, hos den Mar af Fader til Pigen. Men, ondt gjør det mig dog; thi seer De — Den Plan med Pigen her i Huset er nu vel forbi. Hun faaer nu vel den Klods, jeg haabede, skulde gaaet med Musketten Fanden i Bold

til America. — Men det lille uskyldige Dyr, som Mamsel Dupuis har bragt herhen!

Lauter.

Sa Agnes! De vil neppe kunde tage hende med Dem.

Titelfels.

Nei det er Ulykken. Imidlertid er hun dog nu taget bort fra Mamsel Dupuis og Landsbyjunkerens, som jeg havde denne fordømte Affaire med. Mar, den hule Skalk, har passet paa. Hun er i hans Hænder — og nu maa jeg bort!

Lauter.

Jeg tager mig den Frihed at sige —

Titelfels.

Sa jeg veed det. Jeg maa bort. Og De — Deres Fru Moder og Madame Rehberg har gjort Beslag paa Dem til det hellige Ægteskab.

Lauter.

Jeg beder om Forladelse. Dermed gaaer det nu saa, at — imellem os — jeg er halv kjed af den heele Roman. Jeg troer neppe, den kommer videre. Det Skridt er gjort, og — Høflighed forbyder at træde tilbage.

Titelfels.

Men om nu ogsaa den Roman med Mamsel Gelner maaatte spilles til Enden, saa — Agnes er en fed Pige. Det er ikke uden Exempel. Et Hjerte, som

ikke er alt for snevert, kunde maaskee rumme to Amour-
retter.

Lauter.

Jeg stoler paa Deres Ore, Herr Kammerherre!
Det kunde — — Agnes er virkelig meget smuk og
indtagende — og Max er en Karl, hvis Tavsshed
man tør lide paa. De reiser. Jeg — nu vel! jeg
sørger for Agnes

Litelfels.

Desværre! ja jeg maa reise — Altsaa, Top
Agnes er Deres. Og der er Max meget beqvemt, som
han var kaldet.

Andet Optrin.

De Forrige. Max.

Max.

Altting i Orden. Deres Agnes er nu meget rolig;
jeg har constitueret Deres dydige Vaskerkone til at være
min Moster, en fjøn stille gudsfrygtig Enke. Baade
hun og jeg har det lille Dyr's Fortrolighed. De kan
der vænne hende til at see Dem, og — Resten sørger
De selv for.

Litelfels.

Det gjør jeg neppe. Jeg reiser endnu i Aften.

Max.

For Pokker! De reiser! De kommer da vel igjen?

Litelfels.

Jeg troer nei. Herr Hofraaden er saa god at sørge for Agnes, som jeg selv, — ligesom jeg selv, forstaaer Du.

Lauter.

Og jeg skal ikke mangle, min Ven, ogsaa at sørge for Omkostningerne. Men, Taushed! —

Max.

Jeg meener, Herr Hofraaden kjender mig, i det mindste af Herr Kammerherrens Unbefaling.

(Det banker.)

Litelfels.

Det banker. O det er min Bert, som jeg har ladet kalde, for at afgjøre vores Regning.

Lauter.

Altsaa. Jeg anbefaler mig. Jeg skulde desuden allerede være til Madame Rehbergs.

Litelfels.

Vi sees inden Afreisen.

Lauter.

A revoir.

Litelfels.

A revoir.

(Lauter vinker Max, i det han gaaer.)

Tredie Optrin.

Litelfels. Mester Peter.

Mester Peter.

De har forlangt Deres Regning. Her er den.

Litelfels.

Lad see! opsmurt, formodentlig, som sædvanlig.

Mester Peter.

Opsmurt? og som sædvanlig? De har aldrig før
faaet nogen Regning fra mig; heller ingen betalt. So
et Forskud af 10 R. Lejen er efter, hvad De selv til-
bød. Klæde-Regningen — —

Litelfels.

Klæderegningen, ja! uforfæmmet nederdrægtig
opsmurt! 200 R.

Mester Peter.

Behag at eftersee! Deraf skulder jeg selv hos
Kræmmeren 180 Rdd.

Litelfels.

Skjændig; 200 R. for det Lapperi! en Sny-
der er han! en skammelig Snyder! Jeg betaler den
ikke.

Mester Peter.

Ikke! og jeg en Bedrager! jeg Herr Kammerherre!
Saaledes talte De ikke for to Dage siden!

Litelfels.

Ja seer han; det er noget langt andet. Fordi
han er en Nar, en dum Nar, og fordi jeg havde forga-

bet mig i den Tøs, han har til Datter — og derfor
skal jeg nu betale — — —

Mester Peter.

Fordi jeg altsaa ikke vilde sælge Herr Kammerherren min Datter, derfor er jeg nu en Snyder, og en dum Nar.

Titelfels.

Han tør mukke! Som sagt, en dum Nar og en Snyder er han, og jeg betaler ikke hans ublue Regning.

Mester Peter.

Herr Kammerherre! jeg er en fattig Mand. At Regningen er rigtig, paa Samvittighed, det seer De ved første Diekast. At jeg er en ulykkelig, aldeles ødelagt Mand, om De ikke betaler, det veed De ogsaa —

Titelfels.

Med hans fordømte Sniksnak! Væk! Jeg betaler ikke den Regning, dumme Skjelm!

Mester Peter.

Ikke? Altsaa ikke? Nu ødelagt, fortvivlet, gjør De mig. Jeg kan vel neppe holde en Proces ud med Dem; men en Bedrager, en Skjelm, en dum Nar, kalder De mig! —

Titelfels.

Og prygler ham ud, om han ikke gaaer, eller betænker sig, og slaaer det halve af.

Mester Peter.

Og prygler mig! Det gjør De! De!

Litelfels.

(i Attitude, som om han vil slaae.)

Du bliver ved, Karl! Saa skal —

Fjerde Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Saa høirostede! (Kammerherren farer forskrækket tilbage:) Uha! jo virkelig seer jeg, Herr Kammerherren har Courage!

Mester Peter.

Han troer, fordi jeg er Skrædder — —

Litelfels.

(bestyrtset og forbauset, som det heele Optrin igjennem:)

Med Dem, min Herre! har jeg intet at bestille. Den Sag imellem os er bilagt, haaber jeg.

Ludvig.

Seg kunde maaskee hjælpe til ogsaa at bilægge Dem denne Sag.

Litelfels.

Seg haaber, De har den Godhed at lade mig afgjøre den selv med denne ærlige Mand; den — —

Ludvig.

Bedkommer mig ikke? Rigtig; men seer De, jeg vil dog forstaae Dem, om jeg kan, for den Plet paa Deres Ære, at blive afbanket af en Skrædder; thi tager jeg ikke feil, saa kunde det let hende sig, at

Mester Peter ikke lod sig anfælde af Dem uden Modværg. Altsaa, hvori bestaaer Uenigheden?

Mester Peter.

Run min Regning, som Herr Kammerherren, saa godt som ubeseet, vil nedsætte til det halve.

Litelsels.

Den er opskræuet, virkelig opskræuet, for Resten —

Ludvig.

Det simpleste af Verden er jo at lade den undersøge.

Litelsels.

Det er sandt; meget sandt! imidlertid, hvortil saa mange Omstændigheder?

Ludvig.

Til at oplyse, om Manden virkelig vil snyde Dem, eller De ham.

Litelsels.

Seg — jeg, min Herre!

Ludvig.

Er det Tilfældet, saa jeg forsikkrer Dem ved ærlig Karls Knokler, det skal fortryde Dem.

Litelsels.

Seg seer, De viser denne Mand et Venskab, som — Kort sagt, jeg blæser ad de lumpne Penge; og for at vise, at jeg ikke — at jeg — See, der har han Beløbet — Qwitteringen faaer jeg altid. See saa! — saa er der (i det han gaar:) Ende paa de Pøbelagtigheder.

Femte Optrin.

Mester Peter. Ludvig.

Ludvig.

Den Glendige! Jeg kom her for at bringe Dem dette Papiir, gode Mester! I det jeg kom forbi Døren, hørte jeg Larm. Nu vel! Her er Frihedsbrevet for Deres Svigersøn.

Mester Peter.

Edle, velsignede, unge Mand! Men hvorledes var det muligt?

Ludvig.

Jeg fik af Kammerherren Adressen til Capitainen. Han er i Qvarteer i Waldeck. Jeg reed dertil; det er ikke saa langt; og nu er jeg her!

Mester Peter.

Himlens bedste Belsignelse over Dem! — o nu min Lise! min ærlige Hans! — De gjør mig, De gjør os alle saa usigelig lykkelige!

Ludvig.

Notk derom! Det kostede kun Trediedelen af, hvad Kammerherren havde sagt; Resten, see der, lad det være lidt til Hjælp til at sætte Bo med.

Mester Peter.

Menneske! eller Engel! hvad De er! — nei utafnemmelig er jeg ikke. Nei! men tilgiv mig. Det — det modtager jeg ikke. Frihedsbrevet, det overgif min

Gvne, og var uden for Regningen. Det modtager jeg — og inderlig takker jeg Dem. Men Resten skal vi, kan vi, selv sørge for. For intet! tro mig, Herre! det duer ikke, at Mennesker, som skal arbejde for deres Brød, faaer det for intet. Arbejde skal de, bør alle.

Ludvig

Synderligt! og dog har De maaskee Ret, Mester! — dog — derom en anden Gang. Men Pengene ere imidlertid de unge Folks. Laane dem kan de dog vel?

Mester Peter.

Om de behøver dem. Men nu kom! lad min Datter og min Kone takke vor Belgjører!

Ludvig.

Dertil, min gode Mand, har jeg nu ingen Tid. Jeg har overalt intet Dieblis. Siig mig; veed De, hvor her boer en vis Madame Rehberg fra Brunsvig, som opholder sig her ved Brønden.

Mester Peter.

Madam Rehberg! nei, men — —

Ludvig.

Ikke heller, hvor en vis Max er at finde?

Mester Peter.

Max! det er en afføelig Karl! Hvad vil De den afføelige Karl? Kammerherrens Geheimeraad?

Ludvig.

Nu! jeg veed, det er en flet Karl; men jeg maa tale med ham.

Mester Peter.

Jeg vil vise Dem Huset, hvor han boer; men De skulde ikke befatte Dem med det Menneske.

Sjette Optrin.

(En Allee.)

(Paa den ene Side et anseeligt Huus imellem Træerne. Hvor Madam Rehberg boer, med Vinduer, en Altan, og Udgang til Alleen; paa den anden et mindre Huus.)

Madam Rehberg. Rose.

Madam Rehberg.

Du er virkelig en god Pige, en fornuftig Pige. Du har vidst at fatte Dig, og bruge Din Fornuft. Den friske Luft har ogsaa gjort sin Virkning. Ikke sandt! nu befinder Du dig rolig og vel?

Rose.

Rolig? ja! o ja! Jeg veed nu omsider, hvordan jeg er faren. Men vel? Nei Tante! ikke gandske vel. O jeg beder Dem, Tante. Ved al Deres Godhed for mig besværges jeg Dem, lad os skynde os herfra.

Madam Rehberg.

Nu ja, det vil vi da. Men siden Du er rolig, og feiler intet mere, saa kom nu, og følg med mig op. Du veed, her kommer Visiter til os.

Rose.

Just derfor flygted jeg, hvor svag jeg var, og hvor lidt i Stand til at gaae ud. Der er ingen Ro paa dette urolige Sted.

Madam Rehberg.

Du var virkelig meget upasselig; men nu er det jo ogsaa forbi, og maa saa være. Hvorledes skulde det lade, om Du nu for Alvor lagde Dig syg? Fru Lauter er vist allerede der, og Grevinde Buchenhain har ladet sig melde. Ogsaa hun er der maaskee alt. De kan gjerne være der, skjøndt vi ikke har seet Dem. Den rette Indgang er jo fra den anden Side.

Rose.

Hvad skal jeg blandt dem? Tante, Tante! De har virkelig gjort ilde i at bringe mig mellem disse Mennesker.

Madam Rehberg.

Barn, Barn! men for Din egen Skyld, vær dog fornuftig! Nu er vi her engang. Hvad gjør det dog for en Opsigt, dersom Du nu unddrager Dig fra alle Mennesker?

Rose.

Nu da, skal det endelig saa være. Men med Forord, jeg vil være i Fred for Hofraaden, for alt, hvad der har Hensyn paa ham. Jeg kan virkelig ikke indlade mig med Ham — og med ingen, slet ingen!

Madam Rehberg.

Du er mig dog en fortrædelig Pige! Nu da! Du skal være i Fred. (for sig selv:) Hun er som et Barn, man maa snakke hende efter Munden — Nu saa kom!

Rose.

O, hvad skal jeg dog der iblandt alle de hjerteløse Skabninger? De faaer saa intet godt af mig. — Veed De hvad, Tante. Nu kommer da der disse fremmede Folk, og drikker Thee, og igjennemgaaer der alle de Menneſker, som jeg ikke kjender, og ikke bryder mig om, og ſtikler paa dem, og paa min Muthed og mit Landsbyvæſen. Men jeg, ſaaſnart jeg kommer op, lukker jeg Dorene op til Altanen der, og ſætter mig derhen, og ſkjenker Thee for dem, og ſeer her ud over Marken og Træerne, og tager netop ſaa megen Deel i alt, hvad de snakker, ſom Theemaſſinen.

Madam Rehberg.

Godt! Barn! Det vil finde ſig, Barn; kom nu.

(De gaae.)

Syvende Optrin.

Ludvig (allene.)

Her var jo Huſet, ſom Meſter Peter viſte mig. Det ærgrer mig, at jeg ſkal ſpørge den elendige Karl, den Max, for at ſaae at vide, hvor min Roſe er. Hvorfor ſpurgte jeg ikke hans Kammerat Kammerherren! At ogſaa juſt ſaadanne Perſoner ſkal være mine

Bejvisere paa Vejen til dig — Dig, mit Hjertes eneste, inderlig elskede Rose. Jeg gab neppe banket paa — og dog — hvor mange Timer er det ikke alt, siden jeg fik vide, Du var her, uden at jeg endnu har kunnet faae et Dieblikt til det eneste, jeg havde her at gjøre, at finde Dig, min kjæreste, kjæreste Pige! Nu da; velan! (Banker paa Mares Huus.)

Sttende Optrin.

Agnes. Ludvig.

Agnes (sukker op.)

Ludvig! — Herr Burchard?

Ludvig.

De, Agnes! De, Jomfru! er her — — saa var det dog sandt, hvad Majoren sagde mig, (høit.) De er altsaa her hos Herr Max? Det er jo dog der, han boer?

Agnes.

Den Mand, som har taget imod mig i min Glendighed, flygtig, som jeg var, uden Tilflugt, hedder saa, og boer her. Men Ludvig! De seer paa mig med saadanne Bine. Der staaer saa skrækkelig en Mistanke og Bebreidelse i deres Diekast. Ludvig! vil De høre min Retfærdiggjørelse?

Ludvig.

Jeg har virkelig ingen Tid, Jomfru! Jeg skulde blot tale et Ord med denne Max.

Agnes.

Han er ikke hjemme. O men saa maa De et Dieblig høre mig, førend De fordømmer mig. De fandt mig i Selskab med Mademoiselle Dupuis. Dette Fruentimmer, Herr Burchhard, opholdt sig no-
gentid i Egnen, hvor jeg er fra. Jeg kjendte aldrig mine Forældre; min gode Pleiemoder døde for et Aar siden. Jeg var fattig, hjælpeløs, forladt. Mademoiselle Dupuis overvældede mig med Benskab og Velgjerninger. Jeg fulgte hende hid, hvor, hun sagde, der kom en Mængde af hendes formuende Paarørende, som vi for Fremtiden skulde leve hos. Hun gjorde mig til sin Søster, ligesom hun optog Dem til Cousin. Og nu, min Herre! i Dag, først i Dag — o jeg tilstaaer Dem, der forefaldt iblandt de Besøgelser, der kom til os, ofte, helst, naar De var borte, et og andet, som jeg undredes over, og som burde givet mig Mistanke; men i Dag, Herr Burchardt, kommer der en Mand til mig, en grusom, o! en ærværdig gammel Mand, og aabner mig Dinene, aabner dem, Ludvig, paa den skrækkeligste Maade. Det er — — —
(standser for Graad.)

Ludvig (for sig selv.)

Skulde ogsaa det være Forstillelse! nei, nei! saa afføreligt er dog ikke Mennesket endog alt i den Alder; — (høit.) Gode Agnes! fat Dig. Det er, siger Du?

Agnes.

Mit Hjerte brister, Herr Burchard! af Skam og Bebreidelse! Adelaide er et affskyeligt Fruentimmer, Herr Burchard! Og til at blive ligesaadan en, som hun selv er, vilde hun danne mig.

Ludvig.

Skæffeligt, affskyeligt! Og nu, Agnes! — nu, veed Du, hvor Du nu er?

Agnes.

Nu? her? De forskrækker mig endnu. Max kom til mig, da jeg flygtede ud fra den affskyelige Dupuis. Han har kjendt mig fra Barndommen hjemme hos min Pleiemoder, sagde han, og han bragte mig herhen til hans Moster, en gammel Enke, som boer her. Det staaer Dem ikke an? De troer mig maaskee ikke? O De har desværre Ret til at mistroe mig, efter det Selskab, hvor De lærte at kjende mig.

Ludvig.

Arme, ulykkelige Agnes! — Det Menneſke, i hvis Hænder Du er falden, denne Max, det er den nederdrægtigſte Kjeltring, Jorden ejer. I hans Bærge er det umuligt andet, end Du er ſolgt, ſolgt, Pige! til Foragtelighed og affskyelig Sammer.

Agnes.

Barmhjertige Gud! — Det er min Skjebne! — og hvem vil redde mig? Hvem?

Ludvig.

(omfavner Hende ømt.)

Det vil jeg, Pige! det vil den guddommelige velsignede Rose! o naar hun seer Din Ulykke og Din Uskyldighed.

Rose

(som imidlertid har aabnet Altanen, og sat sig der ud.)

Gud! det er ham!

Ludvig

(seer op, seer hende, hun styrter sig ind.)

Rose, min Rose! det var hendes Stemme — hende selv — Kom Agnes! nei bi — nei kom — o jeg veed ikke. Bliv her — her i Døren. Jeg kommer ret strax igjen.

(Gaar med Agnes ind i Madame Rehbergs Huus.)

Tiende Optrin.

(Sal hos Madame Rehberg.)

Rose. Madame Rehberg. Fru Lauter.
Hofraaden.

Madam Rehberg.

Hvad er der, Barn? Hvad i al Verden er der?

Rose

(ængstlig, vild, forvirret:)

Han kommer! — (hun vil løbe ind i sit Værelse, men Kræfterne mangle; hun segner i en Stool:

Fru Lauter.

Det kjære Barn er uden Tvivl meget upasseligt.
Har hun ofte saadanne voldsomme Tilfælde?

Tiende Optrin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig (styrter ind.)

Det er hende. O Dig! Dig, mit Hjertes elskede Rose! — Endelig, endelig fandt jeg Dig, efter saa megen ængstlig, ængstlig Søgen! — Rose! Rose! — (Han ligger for hendes Fødder, trykker hendes Haand til sit Bryst, og udtrykker vorelviis den høieste Glæde og Kummer.)

Rose.

Ludvig!

Ludvig.

Min Roses Stemme! O Du kjender mig omsider igjen? Kjæreste Rose! hvor har Du martret mig! mig, som ikke kan leve uden Dig! hvor inderlig har jeg sørget over, at Du forlod mig! O Rose! siig, for Guds Skyld, siig mig, Du er ikke vreed!

Rose

(løfter hans Haand imellem begge sine :)

Ludvig!

Ludvig.

O nok! nok! Du nævner med Godhed mit Navn. Et Aars Kummer er forsvundet. Jeg er lyksalig, og jeg fortjener min Lykke, Rose, thi, Din Mistanke mod mig maa have, hvad Grund den vil, jeg er uskyldig.

Madam Rehberg.

Uskyldig! Herr Burchard! uskyldig; og de to vakre Mamseller, og den tredie i Dag, foruden —

Rose

(springer op, og støder hans Haand fra sig. Med
forbittret Værdighed.)

Gaa, Elendige! Gaa!

Ludvig

(efter et Diebligs tanse Bestyrtelse.)

Rose! Du sætter en grusom Prøve paa Din
Ludvig.

Rose.

For sidste Gang, gaa! Menneske, som jeg for-
agter! Jeg er denne Mands Brud (hun har convulsivisk
grebet Hofraadens Haand:)

Ludvig

(staaer nogle Diebliske som forstenet:)

Utsaa Brud! — Brud er hun! — Gode Gud!

saavidt er det kommet. (Gaaer langsom, og som i Mørke;
Bender om, da han er nær ved Døren, og nærmer sig Hofraaden.)
Denne Mands Brud er hun! Mand! Jeg kjender
Dig ikke, kommer aldrig til at kjende Dig. Dig —
og Din Brud — seer jeg aldrig — aldrig med min
Billie mere. Kan Du gjøre den Pige lykkelig — lyk-
kelig — forstaaer Du? saa, som jeg vilde have gjort
hende lykkelig — o saa være Himlens beste, saligste
Belsignelse over Dig, som over Din Brud!

(Gaaer.)

Elleve Optrin.

Rose. Madam Rehberg. Fru Lauter.

Hofraaden.

Fru Lauter.

Det Menneske! den samme, som man viste mig i Dag, der har duelleret med Dreistern og Weisbart — han er jo forrykt, gandske fra Forstanden.

Hofraaden.

Vist! gandske vist! og dog, den elskværdige, den ubetydelige Angst, som hans Galenskab satte min tilbedte Rose i; sandelig! den er mig tusinde Ducater værd! ubetalelig er den! Den gav mig den Lyksalighed, at faae af min Roses Læber en Tilstaaelse, som udgjør mit Livs høieste Lyksalighed.

Rose.

Tante!

Madam Rehberg

Hvad vil min gode Rose?

Rose.

O! jeg — befinder mig — saa besynderlig — som om jeg havde havt en Feber-Phantasie — jeg er nok ikke vel, Tante.

Hofraaden.

Tilbedede!

Rose

(farer sammen:)

Jeg beder om Forladelse. Jeg havde ikke mær-

ket — havde glemt — at Herr Hofraaden — — —
 kjæreste Tante! (hun tager hende til Eiden, og taler sagte til
 hende.)

Hofraaden

(til Moderen affides.)

Dersom min Moder tillader. Tomsfruen befinder
 sig ikke vel. Det var maaskee bedst, om vi forlod Hende.
 Eiden vil jeg —

Fru Lauter.

(sagte til Lauter.)

En synderlig Tildragelse desuden, som maa ta-
 ges i Overvejelse — (til Madame Rehberg:) Det affindige
 Menneſke har sat den gode Pige i megen Bevægelse.
 Det gaaer over, naar hun er lidt allene. Endnu i
 Aften sees vi. Jeg kjender nok det Slags Bevægelser,
 erindrer ret godt fra Fortiden. — Uden Ceremonie!

Hofraaden.

Inden en Time giver Deres henrykte Brudgom
 sig den Frihed, at bede om Tilladelse at kaste sig for
 Deres Fødder.

Madam Rehberg.

Eiden De — — —

Fru Lauter.

Uden Complimenter. Vi sees.

Tolste Optrin.

Rose. Madame Rehberg.

Rose.

Det var da virkelig ingen Drøm! o Tante, Tan-

te! Det var! o lyv for mig, Tante! siig det var. Alt, Alt. At han her uden for Altanvinduet omfavne-
 Hende, at han kom, saae saa inderlig god, og saa in-
 derlig fortvivlet ud — —

Madame Rehberg.

Og at Du tog Hofraadens Haand, og erklærede
 ham for din Brudgom, — —

Rose.

Hofraadens? Tante! jeg Hofraadens Haand!
 det Træmenneske! I Evighed aldrig, aldrig — og dog,
 Tante siger det. Jeg synes selv — nei, nei! aldrig —

Madame Rehberg.

Bevar os, bevar os, Barn! Ingen overilede Be-
 slutninger! Det er bestandig mit Raad. Fornuften! —

Rose.

O men, Tante! jeg er saa forvirret, saa — —
 Tillad Tante, jeg gaaer ind paa mit Kammer! Jeg
 marttrer Dem bare. Alene skal jeg nok samle mig.

Madame Rehberg.

Vel Barn, vel! Men bliv Du her! Jeg maa
 saa ind, og tage mod Grevinden. Jeg er glad, Du
 er dog saavidt vel.

Trettende Optrin.

Rose (allene.)

Altsaa! det var ham! det var min Ludvig, min
 Barndoms inderlig elskede, min ædle, ædle Ludvig!

Det var ham — — o det var ham — Og nu! skæffeligt, — Farvel, alle I min uskyldige Alders Glæder! alle I Lyksaligheder, som mit Hjerte, ukjendt med Verden, drømte sig for de kommende Dage! O den Verden, hvor Ludvig, Ludvig! forvandledes fra det, han var, til det — det, han nu er — — Gud! red mig ud fra den Verden, som saaledes forvandler Uskyld og Reenhed til Troløshed og Uffkyelighed! — Og dog — det var ham! o ham selv! endnu med det ligesaa hjertelige aabne Ansigt — o var det, var det muligt, at det endnu ikke var, som det syntes at være! — Imidlertid! jeg har erklæret Hofraaden — sagde Tante! — Nei! o nei! ulyksalige Rose.

Fjortende Optrin.

Hanne. Rose.

Hanne.

Hun er allene. Ja, jeg troede det nok, hun maatte see bedrøvet ud. — Tomsfru! hvad har De gjort ved min Broder? De kjendte ham, sagde De i Morges. Det var ham. O jeg blev saa glad, at han kom! Havde De seet, da han fik Die paa Dem, som De sad oppe paa Altanen! Jeg var kommen ud i Døren, og saa det. O det var alt for løyerligt. Det var, som der var fløiet en Ild gjennem hans hele Krop; men Glæde var det, der foer ham gjennem hvert Ledemed. Og vips! var han inde af Døren, og op ad

Trappen. Det var neppe, han vilde kjende mig engang. Han bare flappede mig paa Kinden, uden at faae Tid til et Ord.

Rose.

Nu, gode Hanne! hun er saa snaksom; jeg — —

Hanne.

O i Dag mærkede jeg dog ret godt, at De ikke saa ugjerne hørte tale om Ham.

Rose.

I Dag! ja Hanne! før, i Dag.

Hanne.

Men er han da ikke den samme, han var før i Dag? Ja, jeg kan nok vide det. Jeg har ogsaa hørt om det Klammeri, han skal have havt her henne med en Nar for en Piges Skyld. Jeg veed ikke; men dermed maa det nok ogsaa have saa sin egen Sammenhæng. For, saa De ikke nok den lille Jomfru, han talte med henede? Han tog hende ved Haanden, med det samme han fløi her op til Dem, jeg troede, han vilde taget hende med. Men han lod hende gie; ogsaa gav jeg mig i Snak med hende. Hun spurgde, om det var nogen af hans Paarørende, her boede? Jeg svarte, kanskee, jeg troede det nok. — O, sagde hun, maatte det være den velsignede Rose, som han sagde, han vilde bringe mig til. — Og før saa hun saa bængstet ud, men da hun sagde det, saa — — —

Rose.

Til mig, Hanne? til mig vilde han bringe dette Fruentimmer? — Du gode Gud! hvad siger hun? og hvor blev hun —? Men, hun siger, han vilde — —

Hanne.

Sa seer De, inden vi fik talt mere sammen, saa kom han ud igjen. Jeg glemmer aldrig, hvordan han saa ud. Han saa stift frem for sig, og gik mig og Gomsfruen lige forbi, gandske langsomt, og saa os ikke; og vi blev saa forfærdede, saa vi kunde ikke tale et Ord.

Rose.

Men Pigen! hun blev der nede? hun er der endnu? og han sagde, fortæller hun — ?

Hanne.

Nei først blev han ved at gaa langt ned af Alleen. Og den stakkels Pige saa ud, som hun skulde da synke i Jorden; og Taarerne strømmede hende ned over Kinderne. ”O Gud, sagde hun ved sig selv, og saa han forlader mig; hans Rose vil ikke vide af mig at sige; blot til affyelige Mennesker skal jeg være overladt!” Hvad vilde nu det sige andet, end at han har villet redde den Stakkels fra nogle slemme Folk, hvem det har været, og overgivet Dem hende?

Rose.

O Hanna! — o var det mueligt! — hun er da der endnu?

Hanne.

Nei, Tomsfru, for inden vi kunde komme til os selv, saa kom han hurtig tilbage igjen, men saae ligesaa mørk ud, som før. Han tog hende ved Haanden, stod et Dieblisk, som om han havde betænkt sig, hvad han vilde, endelig sagde han, "arme forladte Agnes! hvor er der nu Tilflugtssted for os?" Og saa gik han igjen med hende, ligesom han var kommen.

Rose

(for sig selv glad.)

Muligt — o ikke blot, muligt! det er saa, det er saa, han er uskyldig, han er — — men — o han er borte! — Hanne! gode Hanne! Din Broder — jeg — tog feil af ham — jeg tog ham for en anden — o jeg gjorde ham Uret — — skræffelig Uret. Det er et ædelt, ædelt Menneske, Hanne! S at vi havde ham her igjen!

Hanne.

Sat Dem, Tomsfru! Der er Deres Tante med Grevinden.

Femtende Optrin.

Grevinde Buchenhain. Madam

Rehberg. Rose.

Grevinden.

De er ikke vel, kjæreste Rose! S for en Syg seer De ikke saa ilde ud. Deres Tante siger mig, at jeg ikke

maa gjøre Regning paa Dem i Aften; det havde jeg dog saa vist gjort.

Rose.

Deres Naade er alt for forbindtlig. En ubetydelig Upasselighed.

Madam Rehberg.

Saa Grevinde! dersom ikke dette rebelske Lune var, saa kunde det vel være ubetydeligt; men de Piger, de Piger! Lidt Rolighed vil dog nok bringe hende i Stand igjen. (sagte til Rose.) Er det saa godt? Snakker jeg Dig nu efter Munden?

Grevinden.

Det gjør mig virkelig ondt, om jeg skal i Aften savne den gode Pige! Her er kommen en Ubekjendt, som ved en her gandske usædvanlig Udelmodighed har gjort et Par Mennesker saa lykkelige. Jeg vilde — o men De er jo ikke saa syg. Det gjør desuden frisk, at være omringet af gode og lykkelige Mennesker. Jeg vil intet fortælle Dem om, hvad jeg har for. De maa være med.

Rose (for sig selv:)

En ubekjendt Udelmodig! — Det kunde være ham. — (høit.) Grevindens Godhed vilde jeg saa nødig afslaae. Jeg føler mig virkelig en Deel bedre.

Madam Rehberg.

Nu saa troer jeg aldrig mere paa dine Upasseligheder. For et Dieblisk siden — — Nu men det er vel! — men alligevel, Fru Lauter og hendes Søn —

Rose.

Vores daglige Selskab! de tage ikke ilde op, om vi modtage Grevindens Tilbud.

Grevinden.

Det sørger jeg for. Men hvad om de begge kjørte med mig en Tour — først en Times Tid! Det bringer maaskee den kjære Pige fuldkommen i Orden.

Rose (for sig selv.)

Saa undgaer jeg Hofraaden og hans Moder. — (Høit.) Jeg har, med min Lantes Tilladelse, i Aften overgivet mig gandske til Grevinden.

Madam Rehberg.

Og jeg! hvorfor skulde da jeg sætte mig imod?

Grevinden.

Jeg lover Dem intet andet, end Synet af gode, og, jeg haaber, ret lykkelige Mennesker. Det er efter min Smag altid fornøieligt.

Femte Optog.

(Værelse i Mester Peters Huus. Det samme som i Begyndelsen af fjerde Optog.)

Første Optrin.

Ludvig (allene.)

Brud er hun! — ikke Din Brud, Ludvig! — og ikke lykkelig — nei ikke lykkelig kan Rose blive.

som en andens, end min! og jeg — O at jeg nu, da jeg dog er fordømt, til ikke at nyde det eneste, der var Lykke for mig i Verden, dog ikke kan være letsin dig, som hun maa være bleven. Men nei! at hun er Brud — ikke lykkelig — ikke min — ere de eneste Begreber, som svæve for min Sjæl. — Hvorfor brød hun med mig? Mar fortalte, at hun var Vidne til den dumme Tildragelse! — Det har gjort Begyndelsen. Hun har Uret i, at hun ikke søgte Oplysning om Sammenhængen. Hun kjendte mig dog, og maatte vide, at jeg umuligen kunde være en saa affkyelig Karl. Det undskylder hende dog. O har jeg noget Dieblisk tænkt, at hun ei var undskyldelig? — Men det er forbi. Hun er Brud — ikke min, ikke lykkelig; — Førend i Morgen kan jeg ikke komme bort herfra! Aldrig vil jeg see hende mere; aldrig kan jeg. — O Agnes! arme Agnes! — en dum Streg, at jeg skulde paatage mig at flye hende det romantiske unge Menneskes Portefeuille! Han meente Hende det dog ogsaa ærlig. Hans Portræt, alt, hvad han kunde af hans Formue, og et kjerligt Farvel, sendte han hende. — Jeg maa opsoge ham. Han er reist bort, men man finder ham vel. Saa er de lykkelige, for hun elsker ham; og ham kan der engang blive Mand af. — Hvem elsker mig? Hvem bringer mig tilbage til — — — O Rose, Rose! Du er Brud — ikke min Brud — ikke lykkelig!

Andet Optrin.

Mester Peter. Ludvig.

Mester Peter.

De har befalet — —

Ludvig.

Befalet! Det maa De have drømt.

Mester Peter.

De har forlangt at være allene.

Ludvig.

Det har jeg ønsket, det ønsker, det beder jeg om endnu.

Mester Peter.

Vel. Jeg vil blot sige Dem — —

Ludvig.

Det, jeg vilde høre, kan ingen sige mig.

Mester Peter.

De har nu villet tage til Takke hos os.

Ludvig.

Fordi jeg troede, nu her at kunde være allene, indtil jeg kan komme bort, siden Kammerherren var reist, og Bærelserne stode ledige.

Mester Peter.

Men her er kommet Bud fra Grevinde Buchenhain, for at bede min Datter og hendes Brudgom og mig komme hen til hende.

Ludvig.

Havde hun faaet i Sinde at bede mig med, saa havde De kunnet sige hende, jeg vil være allene.

Mester Peter.

Nu min Gud! men siden De er hos os, saa kan dog ikke alle Mennesker vel gaae ud af Huset, uden —

Ludvig.

Hvorfor ikke da?

Mester Peter,

Om det var nogen Ting, De vilde imidlertid. Moder er rigtignok, ved det, De har gjort for hendes Datter, ikke syg længer; men dog saa svag, at hun ikke kan forlade Sengen.

Ludvig.

Hvormange Gange skal jeg da sige, jeg vil ingen Opvartning have, jeg vil ingen Ting?

Mester Peter.

Nu, saa gaaer jeg da. Hans, som De befriede, og gav os tilbage, skulde med til Grevinden. Vor Herre veed, hvad hun vil. Hele Verden taler om hende, som om en velgjørende Engel. Jeg sendte Bud efter Hans, saa saare De kom, og bragte Frihedsbrevet. Han er henne i — Vi venter ham alle Dieblikke — O men De er fortrædelig. De vil da, vi skal gaae derhen, siger De. Ja men Agnes! det velsignede stakkels Pige barn, De bragte med herhid; Hun

græder i eet væk, og vil ikke, vi maae forlade hende.
Kan vi da tage hende med?

Ludvig.

J al Verden — ! hvorfor ikke?

Mester Peter.

Nu! saa gaaer vi da, vi er her snart tilbage.

(Gaaer.)

Ludvig.

Farvel! — Omsider fik jeg dog No. — O men
der er det alt forbi igjen; der er den gode, fortreidelige
Major.

Fredie Optrin.

Major Berghorn. Ludvig.

Major Berghorn.

Man havde seet Dem gaae herhen; De lovede i
Eftermiddag, da De kom fra Waldeck, at De vilde
tillade mig at disponere over Dem i Aften.

Ludvig.

Saa! Det gjorde jeg, som en Nar, som jeg gjør
saa meget. Jeg tager det Løfte tilbage.

Berghorn.

Tager De et Løfte tilbage?

Ludvig.

De har Ret. Det Løfte betyde intet. Allige-
vel tager jeg det ikke tilbage. Jeg beder kun, at De
vil tillade mig, ikke at opfylde det.

Berghorn.

Det lader jeg vel være.

Ludvig.

De gjør mig en virkelig Tjeneste, om De lader mig slippe. Seg duer saa ikke til Menneſſeomgang.

Berghorn.

De er ikke oprømt; Hvad kan der være mødt Dem? I Dag, synes mig, burde De være usigelig vel tilfreds.

Ludvig.

Virkelig! usigelig vel tilfreds. O, De veed alt: saa ikke — hun er Brud — Brud er hun —

Berghorn.

Skulde jeg ikke vide det? og en meget lykkelig Brud, haaber jeg. Var det da ikke Deres eget Ønske?

Ludvig.

Vist! — at hun skulde være — uden al Character, letsindig, som alle andre. — Men lykkelig! — o blev hun endda lykkelig!

Berghorn.

Men hvad er nu det for misantrope Drømmerier! hvor skulde den gode Pige — —

Ludvig.

Troe De mig, den bedste duer ikke det mindste. Falskhed — nu ja, er det Ord for haardt, saa en Letsindighed, der har samme Virkning, — udgjør alt, hvad der er ved dem. Man bedrages, ligegodt om

af Falskhed, lumsk Tigerlyst til at pine, eller af, at de tankeløse holde sig til en Nar, ligesaagodt som til en ærlig Karl. — Ærlig! — som om der var Ærlighed til. Jeg Daare! Hvor hun er bleven saa fordærvet, der vilde ogsaa gandske vist jeg snart blive, som alle de andre.

Berghorn.

Kjære Ven! for Guds Skyld! hvad er det for en Philosopheren? See engang paa mig!

Ludvig.

Ah! det er Dem.

Berghorn.

Et Qvarteer gaaer jeg her, og taler med Dem.

Ludvig.

Det er sandt, Jeg er adspredt. De vil jeg skal følge ud med Dem, og jeg kan —

Berghorn.

Ikke bryde Deres Ord. Men hvad er der da? Det unge Menneske, De har løskjøbt, har betænkt sig, faaet Smag paa Recrutlivet! — og Lise! —

Ludvig.

Kan være. Det veed jeg intet om, Nu ja! er det ikke skeet, saa skeer det.

Berghorn.

Altsaa det ikke; men Pigen —

Ludvig.

I Førstningen vilde hun sagtens see suurt og

hyle. Lad hende hyle! Inden et Par Dage havde hun dog havt ham for Nar, og taget sig en anden.

Berghorn.

Det være nu, hvad det vil, saa —

Ludvig.

Saa seer De nok, jeg ønsker inderlig, at De vilde lade mig være allene.

Berghorn.

Og De, at jeg ikke vil lade Dem være allene, min unge Herre! og det, fordi jeg holder ret inderlig af Dem.

Ludvig.

Ha, ha, ha! Det kan De fortælle en Patteglut. Hun holdt ogsaa ret inderlig af mig.

Berghorn.

Der er hændet Dem noget galt, hvad det er; det kan være; derfor er De Menneske. Men, unge Menneske, Dinene i Vejret! Brystet høit! Modet op i Livet! Ryst Modgangen af! eller, lader den sig ikke afryste, saa bær den med Kjæthed! Derfor er De en Mand.

Ludvig.

Afryste! Det lader den sig ikke. — Bære den! nu ja — hun trykker den mit hele Væsen fra hinanden.

Berghorn.

En Fruentimmer Historie, som jeg mærker!

Ludvig.

Og det en ret almindelig. Man har truffet mig ved Næsen.

Berghorn.

Kunde Du vente andet, min Søn! Saadan en, som den Mamselle! Kunde Du ventet Trost af den Kvinde?

Ludvig.

Min Herr Major! havde jeg ikke Erbødighed for Deres hvide Haar, saa — —

Berghorn.

Men hele Pyrmont kan jo bevidne, at det flette Fruentimmer — —

Ludvig.

Rose Gelner et flet Fruentimmer! uagtet Deres hvide Haar koster det Dem Deres Hjerteblood. — Rose et flet Fruentimmer!

Berghorn.

Hvem taler om Rose Gelner? Mamsel Dupuis taler jeg om.

Ludvig.

Saa? Hun er altsaa et flet Fruentimmer! Nu ja det tænkte jeg ikke paa. Rigtig! hun er et flet Fruentimmer. Det sagde ogsaa den arme Agnes mig for en Time siden. Men af det Slags, at hele Pyrmont veed det? — at —

Berghorn.

De er nok den eeneste her, som kunde spørge der-

om. Men hvorfor render De ogsaa her med de gemeene Løse? De, den brave unge Mand, som slaaes med en Kjækhed, en Sindssro, uden Mage; hvis hele Væsen og Udfærd synes at vidne om en Selvbevidsthed, der ikke har det ringeste at bebreide Dem; hvis Ansyn forkynder saa megen Redelighed og Godmodighed, og som har havt Hjerte til en saadan Handling, som den, hvorved De gjorde denne Familie lykkelig! Unge Menneske! jeg elsker Dig saa inderlig; men derfor just figer jeg Dig det venstkabelig, løb dog ikke her saaledes med de affæyelige Skabninger!

Ludvig.

Nu! siden jeg omsider har faaet at vide, at den Mamselle Dupuis er et slet Fruentimmer.

Major Berghorn.

Omsider? Det vidste Du ikke før. Er det sandt?

Ludvig.

Jeg lyver aldrig.

Major Berghorn.

O! Gudskælov! jeg tog feil. Men hvordan? o ligesuldt! Gudskælov jeg tog feil! Men Søn! Søn? Lær at see Dig lidt før. Med et Par Duller under Armen har man dog saa temmeligt Udseendet af en lumpen Karl.

Ludvig.

Og nu, nu først sandser jeg det! — Gud! Det

var Marsagen til Roses Forbittrelse! — Dog, forsilbe, forsilbe! — Jeg er fortabt.

Major Berghorn.

Du med dette Hjerte? Alting, unge Ven! gaar op og ned her i Verden. Ofte seer det sort ud paa alle Kanter, og klares kun, for, som det synes, at blive endnu mørkere. Det eeneste, som er uforanderligt for Mennesket, er Samvittigheden, min Søn. Er den rolig og blid, saa udbreder den sin Blidhed tidlig eller seent over alt det øvrige. Nu frisk Mod! — Du har givet mig Dit Ord at være i Aften min Mand. Ingen Hængen med Hovedet! Har Du ved en taabelig Streg gjort Dig Kummer, saa forjag den med Frugten af det, Du har gjort ædelt og godt! Kom!

Ludvig.

Vel!

Major Berghorn.

Uden at spørge hvorhen?

Ludvig.

Det er mig uden Forskjel. Vilde De føre mig igjen hen til Kammerherren, jeg troer, jeg lod mig adle, om han da vilde skyde mig en Kugle for Panden.

(De gaar.)

Fjerde Optrin.

(Forsal ved Brøndsalen. Adskillige halflædte, ogsaa nogle maskerede Personer, gaar i dette og de følgende Optrin af og til gjennem Forsalen ind i Brøndsalen.)

Mar. Hanne.

Mar.

Men Du fortryller mig. Du er jo Føieligheden selv?

Hanne.

Skulde jeg da ikke det, i det ringeste i de første Frierdage?

Mar.

Saa, naar jeg lægger de 1200 Gylden, Du har, til dobbelt saa mange, jeg selv har samlet, saa er det dog noget at begynde Bosætningen med. Altsaa, Du samtykker, at vi kjober det Huus herhenne?

Hanne.

Naar Du opfylder mine Betingelser.

Mar.

Jeg tør love det, førend jeg hører dem.

Hanne.

Swære er de ikke.

Mar.

Lad høre!

Hanne.

Den Historie, som Du fortalte mig, om den — hvad skal jeg kalde det — den Spøg, Du havde med

Herr Burchard i Bertshuset i Skoven, da Du fik ham til at tage derind med en villig Pige, og lade sig gribe med hende der af en, der gav sig ud for hendes Fader — den skal du fortælle, uden at fordølge det mindste, for Gomsfrue Gelner, det første Du seer hende!

Max.

Men raser Du, Pige?

Sanne.

Som jeg siger. Ellers bliver der intet af; jeg samtykker ellers i ingen Ting.

Max.

Men saa anseer hun mig jo for en Skjelm, for en slet Karl, og —

Sanne.

Hvad hun anseer Dig for, bliver Du det meere derfor?

Max.

Men — — Nu, Herr Burchard, veed den før. Det kommer dog altsaa vel for en Dag. — Men, hvorfor vil Du, jeg skal? — — —

Sanne.

Ligesrem, for det at Rose skal vide, at hendes Ludvig ikke var taget derud, som en udsvævende Karl, men troede at frelse en uskyldig Pige; og for at hun ikke skal være vred paa ham længer uden Årsag.

Max.

Men forsones hun igjen med Burchard, saa er det ude imellem hende og Hofraaden.

Sanne.

Er det ikke det alligevel? — Skulde hun virkelig givtes med den Elendige, som vist ikke søger andet hos hende end Tantens Formue — som midt i den Henrykkelse, han forehykler Rose, hverver sig en stakkels ustyldig Pige, for have uden om den Fornøielse, at gjøre hende ullykkelig.

Max.

Er Verden anderledes?

Sanne.

Det er sandt! det har Du sagt mig.

Max.

Men —

Sanne.

Ingen flere Menner.

Max.

Nu jeg vil; Der er min Haand, men saa —

Sanne.

Det forstaaer sig, saa har Du jo fortjent mine 1200 Gylden?

Max.

Hvem tænker paa de 1200 Gylden? dig, dig selv er det kun jeg seer paa.

Sanne.

Det falder af sig selv.

Max.

Jeg kan bare ikke begribe — Før i Dag, saa vilde Du slet ikke boe her i den store Brimmel.

Sanne.

Jeg har siden bedre lært den at kjende.

Max.

Da vilde Du ud paa Landet, langt fra disse Narre og Skjelmere, og Forsørere og Forsørte — til de glade og gode og lystige Mennesker.

Sanne.

Dem kunde jeg ogsaa finde her, sagde Du.

Max.

Du talte saaledes om Landlivet, saa jeg begyndte selv, at faae Lyst til at leve der mellem Flokke af Kalve, og Lam, og Gjæs, og smaa bitte nyskelige Grise.

Sanne.

Saadanne Mennesker er der ogsaa til, at man meget heller maatte ønske at leve blandt andet ordentligt Fæ. Men siig mig, hvad er det egentlig, her er for i Aften?

Max.

Her skulde være Maskerade; derfor er her en heel Deel i Masker; men Grevinde Buchenhain skal have noget Fias for, hvad det er. Der tales om en Udelmodigheds Fest. Jeg veed ikke, hvad det vil sige.

Sanne.

Der er ogsaa Bores Hofraad, og hans Fru Moder.

Femte Optrin.

De Forrige. Frue Lauter. Hofraaden.

Fru Lauter.

Ha! Rosés Kammerpige. Hendes Somfru er her allerede?

Sanne.

Seg troer ikke, naadige Frue!

Fru Lauter.

Det er sandt, hun er saa syg, at hun er taget ud med Grevinden, sagde man. Vær saa artig, Somfru! at trine ind i Salen. Hun skal vel paa Ballet her i Aften i Somfruens Sted, formoder jeg? Seg ønskede at tale et Par Ord med min Søn, siden vi ellers her kan være allene et Par Dieblikke.

Sanne

(Gaaer leende bort. Hofraaden giver Max et Bink.)

Siette Optrin.

Fru Lauter. Hofraaden.

Fru Lauter.

Hvad blev da Beslutningen? Man seer at den Herre har ældre Rettigheder hos Mademoiselle Gelner, som han sikkert derude har vidst at gjøre gjeldende. Det kunde Du sætte Dig ud over, mener Du?

Hofraaden.

Man kjender Verden, min naadige Moder! Den Grille at være den første Elsker.

Fru Lauter.

Er i Grunden ikke meget andet end en Grille.
Vi har nu virkelig indladt os temmelig vidt med den
Plan. Begge Tanterne har god Formue, —

Hofraaden.

Som Niesen arver. Det er et fordeelagtigt Par-
tie. Jeg tilstaaer, jeg begyndte at kjedes, ved at
gaae der, og spille tendre Amant; men siden det
Optrin i Eftermiddag har hævet hendes Betænkkelighed
med eet — —

Fru Lauter.

Nu jeg kunde da vel ogsaa lade det gaae, at hun
med den Insolence manquerer mig, og tager ud med
Grevinden, uagtet jeg havde meldt mig. — Men nu
den anden Historie, som jeg fortalte Dig, den Efter-
retning, jeg fik med Posten! —

Hofraaden.

Den frapperer mig forfærdelig. Jeg maa til-
staae Dem, jeg troer, jeg kjender Pigen, uagtet hun er
hos den lidt for bekjendte Mamselle Dupuis. Hun er
virkelig meget smuk, meget elskværdig.

Fru Lauter.

Du kjender hende, siger Du?

Hofraaden.

Da min Moder pleier vise sig tolerant imod mig
Henseende til en Smule Galanterie —

Fru Lauter.

Min Søn! Du forfærdker mig —

Hofraaden.

Hvad var det saa egentlig videre? Havde hun ikke været gandske usædvanlig tilbageholden — saa, mens jeg kjedede mig over den hjertelige alvorlige Forbindelse med Rose, havde jeg maaskee amuseret mig med en lille Biforstaaelse med Agnes.

Fru Lauter.

Det er altsaa dog ikke Tilfældet? Ah! Du letter en stor Steen fra mit Hjerte.

Hofraaden.

Hun er, fortæller De mig nu, en Datter af en af vore Nærpaarørende?

Fru Lauter.

En af vore nærmeste Paarørende, som jeg derfor ikke vil nævne. Det var Frugten af et svagt Dieblisks Forvildelse, et lille Feiltrin. Hun veed selv ikke, hvem hun er. Ah, min Søn! denne Tilbøielighed for hende har gandske vist ikke været andet end Blodets skjulte Kraft. — Hun er vel opdragen, hos en meget skikkelig Kone, men denne er nu død; og Mamselle Dupuis har passet Leiligheden og faaet hende fat. Du maa nu sørge for at faae hende derfra til skikkelige Folk et Steds, om det ogsaa skulde koste noget; for, seer Du, det er dog af Familien paa en Maade. Man maa siden snart see at faae hende givet.

Hofraaden.

Wil min Moder ikke see hende?

Fru Lauter.

Seg vilde — Seg kunde have inderlig Lyst —
Engang, da hun var gandske lille bitte, saae jeg hende — O! — men nei! nei! Blodet er aldrig saa tyndt, siger man, det er dog tykkere end Vand! Det kunde give Anledning til Mistanke.

Hofraaden.

Seg vil strax søie Anstalt.

Fru Lauter.

Dg jeg gaaer til Selskabet. (Gaaer.)

Syvende Optrin.

Hofraaden. Max.

Hofraaden

(vinker i Døren.)

Max! — Seg forstaaer Dem, min Moder!
Seg har før hørt et Nys derom — — — (Max kommer.)
Saa snart det var bleven mørkt, var jeg omme ved min nycreerede Mesters Bagdør. Agnes var borte.

Max.

Desværre!

Hofraaden.

Desbedre! siger jeg. — Hvorfor ellers desværre?

Max.

Fordi hun kommer knap til os meere. Landsbyjunkereren har opdaget Hende, og snappet hende væk. Han har mærket Uraad, frygter jeg.

Hofraaden.

For Fanden! Det er en slem Streg. Hvad gav han Dig for den, Gavyv?

Mar.

De er meget spøgeful. Men De sagde, desbedre! at hun var borte?

Hofraaden.

Veed Du, hvem hun er?

Mar.

Nu, er det saa magtpaaliggende? En kjon Glut! er det ikke nok?

Hofraaden.

Satan! Kom, og kys mig! Det er den Datter, som min Moder fik af Bedrøvelse, en fire fem Aar efter min Faders Død. Den hemmelige Datter er det. Du har selv oplyst mig om den Familie-Hemmelighed — — Lad mig omfavne Dig, Satan! Det var min Søster, Du vilde bragt mig til.

Ottende Optrin.

De Forrige. Ludvig. Berghorn.

Ludvig.

Altsaa hid bringer De mig! Nu jeg har jo overgivet mig Dem. Men hvad, Mar, i den fortrolige Stilling med — —

Berghorn.

Med hans fortrolige Ven Hofraad Lauter.

Ludvig.

Det Ansigt — —

Berghorn.

Er Herr Hofraadens, som givtes med Deres tro-
løse. — Er De nu hevnet?

Ludvig.

Om jeg ogsaa kunde ønske Hevn, saa endda —
(gaaer mod Hofraaden.) De er Hofraad Lauter?

Hofraaden.

Som for nogle Timer siden havde den Ære at —
— som førend i Dag ikke har havt den Ære af min
Herres Bekjendtskab. —

Ludvig.

Den Ære af mit Bekjendtskab! — Kjender De,
Menneske! den Karl, som De der omfavner?

Hofraaden.

Allerede, min Herre, siden flere Aar, ret noie.

Ludvig.

Og De veed ikke, at det er den aller affkyeligste
Kjeltring paa Jorden?

Hofraaden.

Han har sværmet en Deel omkring. Han kunde
miskjendes.

Ludvig.

Den man ikke kjender ved ham selv, skal man
lære at kjende ved hans Staldbrodre,

Berghorn.

Bravo! Ret! Det er en forslidt Sandhed, Herr Hofraad! men den er ligesaa god, som om den var splinter ny. — (til Ludvig.) For Resten, min Misanthrope! jo mindre Misanthropie i Aften, jo bedre.

Ludvig.

Mit Løfte, at jeg skal blive, hvor De vil, har De stjaalet mig fra; men som jeg er, maa De have mig, eller lade mig gaae.

Berghorn.

Nu vel. Jeg vil have Dem, som De er. Ah! Der er Grevinden.

Niende Optrin.

De Forrige. Grevinden. Rose. Madam
Rehberg. Hanne.

Grevinden.

Velkommen, Herr Major! og De, formodentlig den ubekjendte Gjæst, Majoren lovede mig. Velkommen! Jeg overlader Dem, mine Veninder, at underholde denne Herre, medens jeg og Herr Majoren et Dieblisk forlader Dem. Men efter Aftale! ikke komme her inden for, førend jeg tillader det.

Tiende Optrin.

Rose. Madam Rehberg. Ludvig. Hof-
raaden. Max. Hanne.

(De befinde sig alle nogle Dieblikke i taus Forlegenhed,
hvilken hver udtrykker efter sin Stilling.)

Hanne.

Medens De her venter, og har intet bedre at
gjøre, saa tager jeg mig den Frihed, at forestille Dem
her, Somfru, min tilkommende, en Ben af Herr
Hofraaden.

Madam Rehberg.

Din! Pige?

Hanne.

Seg udbeder mig ingen Lykønskning, førend han
har viist sig værdig til Deres fælles Bevaagenhed.
Det kan han, om han maa, ved en Art af Historie,
han har at fortælle. Den er kun kort; og kjeder den,
saa kan det ikke blive meget. Maa han?

Max.

Seg need, Somfrue Gelner! at denne Herre her
agter at anklage mig som et slet og ondt Menneske.
Seg vilde ydmygst bede, om De ikke vilde paatage
Dem at dømme, om han kan have Ret deri. Han
skylde mig meget; thi jeg har havt den Ære at være
hans Lærer. Han skal komme til at skylde mig endnu
meere. De er vred paa ham. Det torde for en Deel
skrive sig fra en vis Tildragelse i Fjor Høst, da De

og Deres Tante kom igjennem den Skov et Par Miile fra Brunswig, hvor De maatte blive om Natten, fordi Deres Vogn var gaaen itu. Det hele Optrin var intet andet end en af mine Lektioner. Jeg havde foranstaltet det for hans Beste. De kom over det. Det kunde jeg intet for. Det var dog vel en sand Underviisning i Kunsten at kjende Verden? Allerede det skulde han mig Tak for. Nu da De veed dette, kan De ikke være ham mere vred. Har han nu Ret i at føre Klage mod mig?

Madam Rehberg.

Rose! hører Du, Rose!

Sanne.

Det er hele Historien. Da han havde fortalt mig den, saa lovede jeg ham den lille Capital, jeg arvede, for at han skulde fortælle ogsaa Dem den. Pengene, haaber jeg, De selv vil finde, den er værd. Han lovede, at tage mig med oven i Kjøbet, men det var Synd at tage ham paa Ordet.

Ludvig.

Jeg er meget ulykkelig, at jeg skal behøve en saadan Advocat, som denne Karl. Efter, hvad der foregik i Eftermiddag, kan jeg ikke engang ønske, at De anseer mig retfærdiggjort. — Hvad det er for et Menneſke, kan De bedømme deraf, at han kan gjøre sig stor af en saadan Bedrøbt. En Kobler, Menneſkeaf-

Skummet's Handlanger i nederdrægtige Foretagender.
Men Rose! kjender Du denne Mand?

(viser Hofraaden.)

Rose.

Ludvig! —

Ludvig.

Nu' vel! Skulde det behøves, saa bør Du lære at kjende ham. Denne samme Mand traf jeg her for nogle Dieblikke siden i Begreb med at omfavne denne affkyeligste af alle Skurker.

Hofraaden.

Jeg haaber, sødeste Rose! at De tager for, hvad det er, det, et Menneske der staaer og siger, hvis Forstand De nylig har seet i den yderlige Forvirring — I Sandhed — jeg —

Ludvig.

Jeg kan feile. De kjender ham maaskee af mere afgjørende Træk, som vise ham bedre, end jeg kan troe en Ben af det Uhyre. Jeg har gjort min Pligt.

Ellevte Optrin.

De Forrige. Mester Peter. Lise. Agnes.
(Adskillige af Balgjæsterne, ogsaa nogle maskerede kommetil.)

Mester Peter.

Underdanigste Tjenrr, mine Herrer og Damer!
Jeg veed ikke, hvilken af de to Damer der er den naadige Grevinde, som har befalet mig at komme her=

hid. — Ah, men see der er min velsignede Herr Belgjører! Vil De vel være saa god, at — — —

Madam Rehberg.

Grevinden selv vil uden Tvivl strax være her, min gode Mand!

Mester Peter.

Nu, men saa veed De naadige Damer uden Tvivl det, som vist nok er Anledningen til, at Grevinden har sendt mig Bud. Sikker kan hun ikke andet ville, end see, hvordan Menneſker see ud, der paa een-gang ere gjorte saa lykkelige, som Menneſker kan blive her i Verden; sandelig det ſkal hun ogsaa faae at see, især siden vi her har den Mand, som vi har at takke for det, saa vi kan ſige ham i alles Paahør, at det er ham, vi har at takke, og at vi ere taknemmelige.

Rose

(ſagte til Madam Rehberg:)

Tante! Ogsaa her er det ham, Tante!

Madam Rehberg.

Vi veed ikke, hvad De taler om, gode Gamle.

Mester Peter.

Har da Rygtet ikke, som ellers blæſer i Basunen over tusinde Smaating, alt ſagt det til alle Menneſker i Pyrmont i det ringeſte? Nu ja, at Mester Peter var en fattig Skræbber, som desuagtet levede med ſin gamle Kone og ſin gode Datter saa lykkelig, som mange Rige; at hans Datter ſkulde givtes med en

herlig Knøs, og gjøre ham lykkelig med sig; men at de saa skrev Knøsen ud til at gaae til America, som Soldat, og at alt, hvad der hedder Glæde og Lykke her paa Jorden, var ude for os — see, alt det er sagtens for smaat at tale om. Men, da den eneste, vi kjendte af alle de Rige og Mægtige, her er, vilde gjort vor Glædelighed endnu større, om han havde fundet, at her da kommer dette ubekjendte Menneske, og gjør den lykkeligste Ende paa al vor Sammer, og gjør det saaledes, som han gjorde det, med den Godhed og Ufortrødenhed og Raskhed, og — o det er Skam, Skam, at der er nogen, som ikke veed det. Enhver maatte jo blive glad og stolt af at være Menneske, naar man seer, at Mennesket er saadant et Væsen. D! ham, ham, der gaaer, er det; som har gjort os saa lykkelige, som sikkert gjorde hele Verden lykkelig, om han maatte raade. Men — kjære Herre! med alt det seer De selv ikke fornøiet ud.

Ludvig.

Ti, Gamle! Det ærgrer mig, at der skal gjøres Væsen af, at man netop ikke er Umenneske.

Madam Rehberg.

Men Ludvig! — Nu ja! siden derom? De maa virkelig følges hjem med os, og sige os hvorledes — —

Sofraaden.

Det er sandelig, min søde Tante — De tillader jeg anticiperer Bruget af dette Navn — det er sandelig en smuk Pige, denne Mester Peters Datter.

Mester Peter.

Beed hun det ikke selv, saa er det sandeligen ikke Herr Hofraadens Skyld, at De jo nok har fortalt hende det, naar De besøgte Deres gode Ven Kammerherren, som logerte hos os.

Madam Rehberg.

Den anden lille Pige, er det ogsaa Deres Datter, Mester Peter?

Mester Peter.

Nei! Hende — ja med hende er det saa en egen Sag. En vis Hofraad Lauter havde faaet Die paa hende, og ladet hende tinge i Kost et Steds hos den gode Mares Møster.

Hofraaden.

Uagtet det, den gode Mand nylig sagde, var en uforskammet Usandhed, saa — hvad dette angaaer — Det forholder sig virkelig saa —

Madam Rehberg.

Virkelig, Herr Hofraad?

Hofraaden.

Et fattigt Barn — af vores Familie, som af Marsager, der lade sig gjette, var opdraget i Provindsen. Hun var kommen i Bilderede. Man fik Nys om, at hun nu var kommen her, og var falden i flette Folks Selskab. Man kunde da saa meget mindre strax være hende bekjendt. Jeg satte hende derfor hen, indtil videre, til en skikkelig gudfrygtig Kone her. —

Det er alt. — Herr Burchard — nu, med mange Guldkommenheder kan man have en Feil — har fundet Middel til at snappe mig hende bort. Mar, som Herren der behager at fortælle saa meget om — — —

Ludvig (med dybeste Foragt.)

Glendige!

Tolvte Optrin.

De Forrige. Major Berghorn.

(Mogle saa Balpersoner og maskerede.)

Berghorn.

Mine Damer og Herrer! Grevinden og Selskabet venter Dem.

Hofraaden.

Et Ord, Herr Major! (tager ham affides, og taler sagte med ham.)

Ludvig

(Gaaer bestandig op og ned af Gulvet inderst i Bærelset.)

Det Menneſkes Brud!

Madam Kehberg.

Vi har miskjendt ham, kjære Rose!

Rose.

O miskjendt ham! —

Berghorn.

Nu siden De selv vil være det bekjendt. Herr Hofraaden forlanger mit Udsagn. Jeg tilstaaer altsaa, at jeg, efter de Oplysninger, han har i tree Ord givet mig, finder det høist sandsynligt, at den lille Pige der er hans gandske nær Paarørende.

Hofraaden.

Med Herr Burchards Tilladelse opfylder jeg alt-
saa kun Familiepligt ved at redde denne Pige af saa
tvetydige Personers Hænder — (tager Agnes Haand.)

En Masket

(river Hende fra ham.)

Og i Deres skulde Agnes betroes! I Deres, Herr
Hofraad? (tager Masken af. Det er Anthon Dreistern.) Un-
der Deres Anførsel gjorde jeg min Agnes Bekjendtskab
hos den smukke Mamsell Dupuis. Jeg vilde forladt
Dig, Agnes! Jeg kunde ikke. Herr Burchard! De
skaante mit Liv, da jeg rasende voved det mod Dem,
fordi De beskyttede hende mod Fornærmelser af mig.
(Madam Rehberg tager Ludvigs Haand med udtrykksfuld Lidenskab.
Rose omfavner Agnes med Sinderlighed.) Det Liv skal det ko-
ste mig, førend jeg overlader hende i saadanne Hænder.

Berghorn.

Bravo, Søn! Hovedet er ham for højt; Det kjøl-
nes nok. Men Hjerte har han, og det sidder ham
paa det rette Sted. — Men nu! man venter paa os.
Kom — Det lader som Herr Hofraaden der ikke er i
Stemning. Overlad Herr Burchard Deres Datters
Haand, gode Gamle! Vi andre følge efter. Du Knøs
bliver vel ikke tilbage med din Pige.

Erettende Optrin.

Hofraaden.

Mar.

Hofraaden.

Fordømt! Det var dog et gandske godt Parti.

Max.

Jeg fik ogsaa min Afsked hos Hanne. Farvel
da I gode 1200 Gylden.

Hofraaden.

Og min søde Fru Moder, hvis Hemmelighed der
kom frem til ingen Nytte!

Max.

De gaaer ikke ind med i Salen, Herr Hofraad!
De faaer dog nok en Dame.

Hofraaden.

Fanden i Bøld!

Max.

Nu da saa til Mamselle Dupuis. Det er dog
allerede gandske mørkt uden for.

Fjortende Optrin.

(Brøndsalen.)

Grevinden. Madam Rehberg. Fru Lau-
ter. Lise. Agnes. Hanne. Ludvig.
Major Berghorn. Mester Peter.
Hans. Anthon.

(Mængde mafferede og umafferede Gjester af begge
Kjøn. Betjente.)

Grevinden

(med Hans ved Haanden.)

Jeg har underrettet det samlede Selskab om den
Ædelmodighed, hvormed denne unge Mand (viser paa

Ludvig:) har foretaget sig at give en elskværdig Brud sin Brudgom, og en retskaffen Familie den Lykke tilbage, som den trueedes at miste. Jeg har tøvet med at fremkalde den lykkelige Brud og hendes Fader, til Brudgommen kom, at hans Befrier under hele Forsamlingens Lykønskning kunde overgive Bruden i hans Arme. I denne liden Mellemtid ere de Forsamlede blevne eenige om at deeltage, saavidt de endnu kunde, i denne ædle Mands skjønne Handling, og her, elskværdige Brud, modtage De en liden sammenskudt Medgivt! Bindskibelighed og huuslige Dyder udgjøre Livets sande Lykke. Vi glæde os med det Haab, at det unge Par derved sættes paa Vei til at kunne nyde den Lykke saaledes, som jeg herved i hele Selskabets Navn paa det hjerteligste ønsker Dem den. Kom, vaskre Brud, og modtag — — —

Mester Peter.

Deres Naade og det hele høie Selskab tillade —

Grevinden.

Ingen Tak, gode Mand. Fortjener Tak, af Selskabet, som af Jer, allene den unge Mand, som gav os den Glæde at kunne bidrage med til saa værdige Folks Lykke.

Lise.

Men, naadige Grevinde! min Fader vinker til mig. Han troer, vi er rige nok! det er vi ogsaa — Hans! Hvad siger Du?

Hans.

Med den inderligste Erkjendtlighed for, hvad der i Dag vederfares mig, erkjender jeg mig — ikke fattig, da jeg kan arbeide, men riig, da jeg her faaer en saadan Opmuntring til Flid, en saadan Belønning for mit hele Livs Stræben, — at jeg nødig paatager mig anden Gjæld, end den, jeg kan betale.

Berghorn.

Brav Knøs! brav! Behøver Du nogensinde Credit, ved Gud, Du skal ikke mangle, saalænge jeg har, eller kan skaffe.

Lise.

Dg dog! Deres Godhed, naadige Grevinde, har samlet, og Selskabets Gævmildhed bestemt denne Gave til ædelt Brug. Jeg — modtager den.

Mester Peter.

Du, Lise!

Lise.

Den maa anvendes efter sin Bestemmelse. Her er meget; mere, end een allene behøver. — Hanne! Du vilde i Dag paanødt mig Din hele Formue; Du maa ikke forsmaae min halve, og Agnes, ulykkelige Pige! som Savnet af Forældres og ædle Venners Beskyttelse — — —

Berghorn

(til Fru Lauter.)

Hun skal dog være af den lauterste Familie; sagde Deres Søn!

Fru Lauter.

Hende — hende er det! — o mit Hjerter sagde mig det. Kom mit Barn! — — Barn, vilde jeg sige, af min Cousine, som døde. (sagte til Berghorn.) De er en ondskabssuld slem Mand, Herr Major! — (bliver ved, lidenskabelig og forvirret;) Forladt — nei ikke forladt. Jeg skal uok tage mig af Dig. Det er af min Haand, Herr Dreistern! De skal modtage dette kjære Barn! (Agnes vil kysse hendes Haand. Moderen falder usfrivilligen sin Datter grædende om Halsen.)

Berghorn.

Godt, altsammen godt, men derom siden, nu til Hovedsagen! Herr Burchard! det var Dem, som skaffede denne kjære Pige sin Brudgom, det er Dem, som nu skulde overlevere ham Bruden.

Ludvig.

(som den hele Tid har staaet adspredt, og lidet deeltagende i, hvad der forhandles, samler sig.)

Det er Brudgommen! Modtag Din Brud, unge Menneſke! Jeg kjender ingen af Jer. Elſker hun Dig oprigtig og bestandig — det skal sjelden være Tilfældet — saa imodtager Du den største Lykſalighed, Menneſket kan nyde her paa Jorden. Den ønsker jeg Jer begge af Hjertet — Kunde I ogsaa blive Exempel paa Muligheden af et lykkeligt Par!

Grevinden.

Det ønske vi Dem alle, alle. Men nu, alle diſſe Menneſkers egentlige Velgjører, hvorledes be-

lønne vi ham? Hvad kan man byde et Menneske, der kan give saa meget, som den Glæde, han her giver ethvert godt Hjerter? Nu, det vi kan. Frem mine Damer. (Damerne stille sig i en halv Kreds om ham.) Et Kys af enhver af os er en Tribut, som vi — skal jeg sige — yde ham, eller hæve af ham? — — Deres Haand ædle unge Mand! Jeg gjør selv Begyndelsen. (Hun kysser ham, og fører ham om at kysse Damerne efter Raden. Han kommer til Madam Rehberg.)

Madam Rehberg.

Gode Ludvig! kan Du tilgive os? (Han kommer strax til Rose, de synke i hinandens Arme.)

Rose.

Min Ludvig!

Ludvig.

Min Rose!

Grevinden.

Han fandt sin Belønning. Himlens bedste Belsignelse over Dem!

Berghorn

(giver Bink til at istemme Musik. Ruthon og Agnes, og Hans og Lise anføre de andre tilstedeværende til dansende at omvinde Ludvig og Rose med Blomsterkieder.)

Brev til Skuespil-Directionen med dette Stykke.

Der er neppe meere end een Meening om, at det af Aug. Lafontaines Sonderling, som udgjør Fabelen af det Skuespil, jeg herved giver mig den Frihed at tilstille den høifgl. Skuespil-Direction, jo kunde give Stof til et meget underholdende og et fortreffeligt Skuespil. Deraf flyder ingenlunde, at det, jeg heraf har gjort, er nogen af Delene, troede jeg det ikke umuligt, at det ei var i det mindste brugeligt og underholdende, og havde jeg ikke Bestyrkelse i den Formening, i Bifald af et Par kyndige Venner, saa vilde jeg ikke være i Stand til at fremlægge det for den fgl. Skuespil-Direction.

Erkjendende det imidlertid ligesaa muligt, at det hverken fortjener eller vinder høibem. Direct. Bifald, som at det agtes denne Lykke værdigt, og opnaaer den, er det dog kun, naar det sidste er Tilfældet, at det herved er høisamme ærbødigt tilbudet til Brug ved Skuepladsen.

Den Tre, at see mit Arbeide af saadanne Mænd, som de, der udgjøre den fgl. Skuespil-Direction, dømt Bifald værd, paaaffjønner jeg, som saa meget den sande og væsentlige, at det er mig græmmeligt, at jeg ikke er formuende nok til ikke at tænke paa nogen anden Belønning. Dette er desværre ikke Tilfældet; tvertimod vilde et lidt flækkeligt Pengehonorarium just nu være mig særdeles velkomment. Det maatte derfor tilgives mig, at jeg ærbødigt ledsager Tilbudet af dette mit Skuespil med den Betingelse, at der inden næste Maanedes Udgang maatte udbetales mig et Honorarium af 500 Rd.

Jeg tør haabe, at dette ikke regnes mig til Ubefæd-
hed, siden jeg ei har tilbudet det, uden det dømmes til at
fortjene Bifald; men da kan det ei fortænkes mig, at jeg
betrygger mig mod, at ei de Tilfældigheder, paa hvilke det
beroer, om det skal faae, hvad det fortjener, eller ei, om end
mit Honorarium, ved at bestemmes af Tillobet, hvilket
som Erfaringen noksom viser, ei beroer paa et Skuespils
Værd, skulde blive uforholdsmæssigt. Det er desuden fast
Beslutning hos mig aldeles ikke oftere at ville modtage en
bestemt Forestillings Indkomst, som Belønning for dette
eller noget mit Drama.

Med Taknemmelighed vil jeg modtage de Anviisninger
til Forbedring og Rettelse, som det maatte behage den høie
Direct. at meddeele mig, og taknemmelig vil jeg gjerne be-
nytte dem til mit Arbeids Forbedring, saa godt jeg kan.
Kun maatte Stykket, som det er, om det antages, forud
være befundet brugbart, da jeg ikke kan forbinde mig til
at gjøre Forandringer, om hvilke jeg ikke veed, hvorvidt de
alle bleve mig mulige. Paa et løst Blad har jeg antegnet
hvilke af Skuespillerne*) jeg har havt for Die, da jeg ud-
arbejdede Stykket. Jeg vil derved ikke netop have betinget
mig, at dette, om det skal forestilles, skal spilles netop af
dem. Paa et andet Blad har jeg udmærket Hovedtrækkene
af de vigtigste Characterer. Dette kunde maaskee være
nyttigt at meddeele de spillende Personer, hvis det skal op-
føres. Paa samme Blad findes det lidet, jeg har at melde
om Costumet. Jeg haaber at hverken dette eller Decoratio-
nerne skal behøve at koste Skuespillkassen det mindste.

*) Disse ere her udeladte, da der var meget omskrevet og for-
andret, og udstreget deri, som jeg, der ikke saae dette
Stykke i dets Ryhed, som traf ind i de Aar, jeg havde
forsaget Theatret, ikke kunde berigtige det.

Anmærkninger angaaende Characterernes Hoved- Udtryk, og Personernes Paaklædning.

Ludvig Burchard.

Kraftfuld Følelse for alt, hvad godt er, trofast Ærlighed, ubesmittelig Sæders Reenhed, derhos ungdommelig Livlighed og Styrke maa være præget i hans Udfærd og Udtryk.

Hans Klædning maa være simpel, men reen, han er i Ridedragt, og bærer en kort bruun Trøje, hvid Vest, ingen Halsklud.

Rose Gelner.

Om Godmodighed, Sværmeri for sin Elsker, Ynde og Blidhed, og Spor af ædel Dannelselse maae være kjendelig i hendes Tone, og Maade at bære sig ad paa.

Hun maa være klædt med Smag, men uden al Glitterstads; ingen Fingerringe, Ørenringe, Halskjæde eller Pretensioner. Ingen Fjærbuske etc. En hvid Natteldugs Dragt, og en smagfuld men simpel Soelhat er hendes Pynt.

Madam Rehberg.

Uforstilt Velvillighed, og stort Begreb om hendes egen Forstand, derfor meget Snaksomhed, og megen Vægt paa, hvad hun selv siger, ere hendes Characters væsentlige Særmærke.

Hun er anstændig klædt, lidt gammeldags, dog uden al Caricatur.

Hanne.

Livlig Godmodighed, som gjør, at hun henrives hvert Dieblis, endog ved blotte Udtryk af, hvad der fornøier eller rører hende, vekselsviis til Glæde og Bedrøvelse. Dog maa denne Afverling udføres, saa det mærkes og føles, hvad der

volder den, ingen Afverling overdrives til Usandsynlighed. Godmodigheden maae have forædlet hendes Character, saa den udelukker af hendes Maade at bære sig ad paa, alt Pøbelagtigt i Udfærd og Tone.

Hun er klædt i en Rattuns Erøie og Skjørt, net, uden Coquetterie.

Major Berghorn.

En livlig, heftig Olding, af hvis Tone og Udfærd det, saavidt muligt, maa sees, at han ønskede heele Verden lykkelig og god.

Under en Rankins eller anden let Overkjole bærer han en militair Uniform med en Orden. I sidste Optog er han, som de alle, undtagen Ludvig, lidt pynteligere, derfor falder da Overkjolen bort.

Hofraad Lauter.

En lumske Bellystling, som er det af Bane, uden nogen Slags Lidenskab. Han er af dem, som af falskt Begreb om Levemaade ere sig og andre til Byrde ved ufriktiv og smagløs Complimentering, hvormed han ledsager hvert Ord. — Det er vel, om man kan see paa ham, at han er en allerede forslidt Bellystling, som stræber ved Kunst at skaffe sig yngre og vakkrere Udseende.

Han er prægtig modisk men smagløst klædt, i en Silkeskjole, med en brillant Vest.

Kammerherre Vitelfels.

En vindig Sprader, forskjellig fra den forrige ved friere Væsen. Mand af Verden, saavidt det kan bestaae med Vindighed, og Feighed.

Han er klædt med Smag, efter Handlingens Medfør, saaledes, som det passer for Bal.

Fru Lauter.

En gammel Coquette. Affectation og Mangel paa sand Følelse med skjævt Fornemheds Væsen er, hvad der hører til hendes Character.

Hun bærer i første Optog en stadselig Deshabillee; i den sidste Overlæsning af smagløs Pynt; dog mages, at man jo virkelig seer hun er en gammel Kone, som forgjæves søger at forynge sig.

Adelaide.

Rufferkens Character sees i hendes Handling og hendes Udtrykke, men ikke i Udtryksmaaden af hendes liden Rolle og hendes Udvortes.

Hun er anstændig klædt; dog i Dine faldende; og stærkt sminket.

Agnes.

Naivitet, Hjertelighed, Livlighed. Den, som forestiller denne Person, maa især at vogte sig for falsk Declamation og Glæberi.

Hun maae være simpel, men net og smagfuldt paaflædt.

Mester Peter.

En aldrende ærlig Borgermand, for hvilken flet Omgang er fremmed, og som derved er forbittret.

Klædt først i Klæder, som en saadan Mand kan bruge hjemme ved sit Arbeide, og med Nathue paa, siden med Paryk og fine Søndags Klæder.

Lise.

En god Pige, naiv og uskyldig.

Klædt som en Pige af de lavere Borgerclasser i Westphalen.

Hans.

Har næsten intet at sige.

Alædt som passelig for en Smedkætsvend, dog her uden
Forflædet.

Anton Dreistern.

Et ungt Menneſſe, af hvis Udfærd man bør kunne ſee,
at han er ei af Svirebrødres Selskab, og for god derfor.
Eidenſkabelig forelsket i Agnes. Det maa paſſes, at den
Anledning, der synes givet i 1 Dpt. 11 Dptr., ei benyttes til,
at han foreſtiller drukken Mand; han ſkal ſlet ikke være
beſkjænkſet. Sandhed, derfor ingen Declamering eller
Dræven, fordrer denne Rolles Udtryk.

Weisbart og Rechtheim.

Ubetydelige Roller. Svirebrødre, ſom ei maa drives
ſaavidt, at det bliver uſandsynligt, at Anton er i deres
Selskab.

Deres Dragt er ligegyldig.

May.

Lumſkehed og Nederdrægtighed.

Dragten ligegyldig.

Kostebinderen og Coursen, en Fortælling.

En af Landsbyerne i Frederiksborgs Skovegn boer en Mand, som kaldes Studenter Hans. Han skal virkelig for en fyrrethve Aar siden have bragt det saa vidt, at han blev indskrevet i det kjøbenhavnske Universitets Matrikel; han veed endnu saa meget Latin, at han altid begynder Fortællingen om sit Levnetsløb, naar nogen spørger ham derom, med den Sentens af Juvenal: *Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat Res angusta domi.*

Fortalt af ham selv er hans Historie meget vidtløftig, og meget interessant; thi Manden er en interessant Mand, endog i sin Maade at udtrykke sig paa. Jeg har ikke kunnet formaae ham til skriftlig at meddele mig sine Tildragelsers Række, og tiltroer mig ikke noksom at kunne bevare den Interesse, den har i hans eget Foredrag, om jeg vilde nedskrive den. Jeg vil allene, for des snarere at komme til den lille Samtale, som jeg her vil meddele, imellem ham og en Kjøbmand her i Byen, korteligen melde, at han, efterat have været Informator i nogle Aar hos en Præst her i Landet, blev Skoleholder, og givtede sig; at han kunde ikke leve blot af Skoleholderiet, men var, som alle andre vore Skoleholdere, nødt til at vælge sig en Bineæring, der dog snart vandt Fortrinnet for Skoleholde-

riet; at han nemlig lagde sig efter Chirurgie og Medicin, og aarelob, og clisteriserede i mange Aar alle dem i den hele Egn, som dertil havde Lyst; at han, efterat der var kommen en ny Præst til Sognet, blev omsider affat fra Skoleholderiet, for at give Plads for en dertil udseet Skrædersvend, der vel kun lidt kunde læse og slet ikke skrive, men hvis Haandværk gjorde det rimeligere, at han, bedre end vor lærde Aarelader, vilde passe Skolen; at han derpaa levede en Tidlang af den blotte Chirurgie, men da han blev aldrende, og Synet begyndte at slaa ham feil, maatte opgive ogsaa denne Næringsvei, og nedsætte sig der, han nu boer, hvor Naboskabet ved en Skov, hvori der er en Deel Birke-træer, giver ham Leilighed til at skjære Birkeqviste, og deraf binde Koste, hvilke han sælger til de mindre industrielle Naboer, ja vel og traverviis stundom til Kjøbenhavn, hvor han har Kostelevering til nogle Huse et Par Gange om Aaret. Han lever af denne Næring paa sin Alderdom, skjøndt kun som Huusmand, heel taaliligen. Han læser endnu engang imellem lidt i Horak, og i Aviserne, som Præsten laaner ham, ligesom den forrige Præst der i Sognet, der døde for et Par Aar siden, og med hvilken han levede i meget fortroeligt Vennskab. Den nye Præst staaer han ikke i saa noie Forbindelse med.

Kostebinderen Studenter Hans kom hid til Hovedstaden for kort siden med et Læs af en Snees Tra-

ver Koste. Han er en meget reel Mand; hans Koste ere ypperlige, valgte af gode Dviste, net og fast flettede. Hans Kostepriis har, i de tolv Aar, han har bundet Koste, været fast og uforanderlig 20 β . Traven. Han kom til en Kjøbmand, hvor han havde Aflevering, for at bringe sit sædvanlige Quantum, 3 Traver Koste; men inden han begyndte at aflæsse, forlangte han Kjøbmanden i Tale. Han blev indladt.

Studenter Hans. Tag ikke ilde op, gode Herre, at jeg denne Gang ikke læsser mine Koste af hos Ham, førend jeg har talt med Ham, og overlagt, om Han er fornøiet med min Priiscouraut.

Kjøbmanden. Vist er jeg. Jeg betaler Jer som sædvanlig 20 β . for Traven, som jeg i saa mange Aar har gjort. Jeg har aldrig pruttet med Jer, siden vi det første Aar bleve eenige om denne Priis; og jeg har ikke i Sinde at nedsætte den.

Stud. Hans. Tempora mutantur, et nos mutamur in illis. Jeg maae forhøie min Priis. Jeg kan ikke sælge Traven ringere end en Rigsort.

Kjøbm. Og hvorfor, min gode Mand? Er der ikke saa mange Birketræer i Skoven, som der pleier at være? Har Han meer Umag end forhen, med at snibde Riset?

Stud. Hans. Nei, Herre! det er omtrent ved det gamle. Tvertimod har jeg nu faaet Tilladelse til at stjæle Riis i et Stykke af Skoven, mod at jeg til-

forn har maattet stikke Skovfogden lidt i Haanden, for at see igiennem Fingre med, at jeg stjal mig dertil.

Kjøbm. Har man da forhøiet Ter Grundskatten af Tert Huus eller Ter Kaalhave, som I maae vinde ind ved at sætte paa Teres Varer?

Stud. Hans. Ligesaa lidt. Jeg har tvertimod for meget billig Afgift faaet det skønne lille Jordvænge af en af de udflyttede Bønders Jorder, som forhen laae udyrket, hvor jeg avler en fire Tønder Rug af 3 Skjæpper, som jeg der saaer, og desuden en god Deel Kartofler, og Græsning til en Kv. Han besøgte mig i gamle Dage, da jeg kun havde min usle Hytte, og den stakkels Kaalhave. Det er nu endeel Aar, siden Han var saa god, og satte sig med Madamen, Hans gode Kone, paa en Kildevogn, og trissede ud til mig. Nu skulde han komme, saa skulde han see, hvor kjønt jeg har flirket paa min gamle Hytte, og har faaet Brædegulv i min Stue, og Vinduer, hvorigjennem Dagen kan komme ind. Jo, der seer nu en Emule anderledes ud i vor By, end for en halv Snees Aar siden. Han skulde være meget velkommen, om han vilde være saa god, at see ud til os, som i gamle Dage.

Kjøbm. I skal have Tak, min gode Hans! men jeg tør ikke love det. I maae ikke troe, vi ere blevne storagtige; men siden jeg selv har faaet mig det Sted uden Porten, og den Have, saa kan jeg ikke saa ofte som før faae Tid til at gjøre saadant et lille Eving

ud paa Landet, som i forrige Tider. Nu har jeg sagtens de fire Heste, som staae der paa Stalden, og lidt eller intet have at gjøre; men saa blive vi saa ofte udbudne omkring i Egnen, hvor vi have vor egen Gaard, og saa er man saa tidt nødt til at have Selskab hos sig selv, saa jeg seer ingen Mulighed til at finde Tid til en saadan lille Tour. — Lars! spring op til Fruen, og siig hende, at hendes gamle Bert Studenter Hans er nede, og inviterer os ud til sig.

Lars. Fruen har en Visit af Conferenceraadinde.....

Kjøbm. Men for at komme til vort Kjøbmandskab igjen, hvad er da Aarsagen til, at Kostene nu skal være dyrere, end i saa mange Aar, helst da J selv fortæller mig, at det staaer saa meget bedre til i Jeres Egn end forhen.

Stud. Hans. Coursen, Herre! Coursen er Aarsagen.

Kjøbm. Coursen! Men hvad har Jeres Koste med Coursen at bestille? Jeg burde ikke engang foreskille mig, at J vidste, at den var til. Jeg skulde vel ogsaa tvivle paa, at J veed, hvad J beskylder Coursen for.

Stud. Hans. Ut fatear, er det næsten det eeneste, jeg veed om den gode Mand, at det er ham, som nøder mig til at forhøje Prisen paa mine Koste. Han maa formodentlig vide noget mere at sige mig om

Karlen. Hos os troe vi, at Coursen er en Kjøbmand
Hamborg med Fornavn Berel. Er det ikke saa?

Kjøbm. Ikke saa aldeles, min gode Mand!
ha, ha, ha, ikke saa aldeles. Men hvorledes er I
falden paa, at beskylde den fattige Cours for det, at
I holder Jeres Varer dyrere?

Stud. Hans. Han maae være Fanden ikke fat-
tig, siden alle Mennesker beskylde ham for, at han
snyder dem. Men at det er ham, som nøder mig til
at sætte paa mine Koste, det kan jeg bevise.

Kjøbm. Og hvorledes da?

Stud. Hans. Jeg skulde forleden bestille mig
et Par nye Sko hos vor Skomager. Jeg har før
aldrig givet ham mere end fem Mark for Parret; men
han paastod, at han skulde og maatte have en Rigs-
daler. Jeg spurgde om Aarsagen; han svarede mig,
at det var den forbandede Courses Skyld. Jeg bad
ham om Forklaring; han blev ved at bande Hamborger
Coursen. Nu! kanskee han tog feil, og at det er in-
gen Hamborger. Jeg trængde paa at faae at vide,
hvad Skade Coursen gjorde ham. Endelig fik jeg det
af ham, at Garveren havde sagt ham, det var Cour-
sen, der nødte ham til at tage mere for Læderet.

Kjøbm. Tager da Garveren sit Læder i Ham-
borg?

Stud. Hans. Vist gjør han ikke. Han faaer
Hudene fra Slagterne, og paa Markederne. Men

jeg, som følte Drivt til at vide, om det ikke var Be-
drageri af Skoemageren, tog hen til Garveren. Han
boer i den lille By der paa Beien, inden man kommer
til vor By. Jeg spurgde ham om eet og andet, og
endelig ogsaa, om det var sandt, at han havde sat paa
sit Læder, og hvorfor? Han forsikkrede mig, at det
gjorde ham ondt nok, men at det var saa, og at han
var nødt dertil ved den fordømte Cours, og nu tog
han paa at hugge løs paa ham, saa det nær havde
gjort mig ondt for ham; men han blandede saa meget
ind imellem, som jeg ikke kunde blive ret klog af. Han
snakkede ikke allene om den Hamborger Cours, men
ogsaa om den Amsterdamer Cours; jeg formodede, det
er en Broer af Hamborgeren, der har sat sig ned i
Amsterdam, og gør eet med ham. Men han talede
ogsaa en Hob om en, som han kaldte, synes mig,
Ugio, som han ogsaa bandede, og saa en, der hedde
Finans, var med i hans Litanie. Jeg mærkede, at
det var Mandens Alvor, og at Skoemageren talede
dog noget sandt, skjønt han ikke vidste den hele Sandhed.

Kjøbm. Men jeg synes, det var dog ikke me-
get, det, I fik at vide af Garveren, min gode Hans.

Stud. Hans. Saa meget fik jeg dog at vide,
at Coursen, enten det nu var Hamborgeren eller Am-
sterdameren, var beskylt for, at han gjorde Trannen
og Tælgen dyrere for Hørkræmmeren. Derfor tog jeg
ogsaa allerførst i Dag ind i Hørboden paa Kultorvet,

og spurgte Hørkræmmeren, hvordan det stod med den forbandede Cours, som gjorde os Varerne saa dyre. Han bandede ham ogsaa, og kaldte ham bestandig den høie Cours, og blandede saa mange franske eller italienske Ord ind i sine Forbandelser, at jeg ikke forstod et Ord deraf. Jeg siger da til ham, hvorfor han handlede med den lange Rækel, og ikke heller tog sine Varer hos en anden skikkelig Mand, end hos ham, der skruede ham alting saa høit op, og snød ham. Men i Stedet for at svare derpaa, saa slog han en stor Lat-ter op, og sagde, at han tog alle sine Varer hos Groshandlerne. Dog hørte jeg, han sagde til en anden en, der var i Boden: Studenter Hans er endda ikke saa dum; og i sig selv, sagde han, forstaaer jeg eller du, naar vi skal sige Sandheden, ikke meget mere deraf end han.

Kjøbm. Ha, ha, ha, ha! Det troer jeg ikke heller, de gjorde, min gode Mand. Der er kun saa, der rigtig forstaaer sig derpaa.

Stud. Hans. Jeg gad dog vidst, hvad de Menneſker loe af. Men han, som er Kjøbmand og Groshandler, han maa dog vel forstaae sig derpaa.

Kjøbm. Jeg skulde troe det, min gode Hans; jeg faaer det at føle.

Stud. Hans. Men er det da rigtig, at der er saadan en forbandet Cours, eller flere saadanne, der er i Stand til at gjøre os alting dyrt?

Kjøbm. Jo, det er fuldkommen rigtig.

Stud. Hans. Men naar de da ere saadanne Erkefjelmer, og Tyve, og Bedragere, som alle maae bande, saa er der jo dog ogsaa Lov og Ret baade i Hamborg og i Amsterdam; hvorfor Sander lægger man da ikke Sag an imod baade den Hamborger Cours og den Amsterdamer Cours, og faaer de Kjeltringer med deres hele Gefatterskab hængte? og hvorfor handler man med det Paf, saa længe der er ærlige og christelige Mennesker til?

Kjøbm. Jeg døer af Latter. Prægtig! min kjære Hans! vi skal lægge Sag an mod Coursen, og faae den hængt. Vi vil brænde ham, om vi ikke skulde faae Død paa ham i Galgen. Ha, ha, ha, ha!

Stud. Hans. Han leer mig ogsaa ud. Han pleier dog være en alvorlig Mand. Er der da noget ondt i det, jeg siger, at man skulde omkomme Tyve og Ekjelmer?

Kjøbm. Vist ikke, min kjære Mand. Der er kun den lille Omstændighed ved, at der er ingen Kjøbmand eller anden Mand til i Verden, det jeg veed, der hedder Cours.

Stud. Hans. Det er altsaa en Fabel, som Groshandlerne binde de arme Hørkræmmere og andre eenfoldige Folk paa Ermet, for at kunne tage saa mange flere Penge for deres Varer.

Kjøbm. Heller ikke, desværre heller ikke. Jeg leer mig ihjel.

Stud. Hans. Der er ingen Hamborger Cours og ingen Amsterdammer Cours til, og endda tvinge de os til at tage en halv Gang saa meget for vore Vare.

Kjøbm. Som jeg siger; men J forstaaer det ikke, min gode Hans, og om jeg forklarer Jer det, saa begriber J det endda ikke.

Stud. Hans. Det gad jeg forsøgt. Jeg begreb dog ret godt i gammel Dage min heele Syntax, Reglen om duobus ablativis, og naar jeg skulde bruge ut eller quod. Jeg har tydt næsten heele Horatius; jeg kan endnu næsten udenad den Dde: Auream quisquis mediocritatem, og den anden: Delicta majorum immeritus lues &c. og jeg skulde ikke begribe, hvad der paa en begribelig Maade blev mig forklaret? Dog at Personer, der ikke ere til, kan tvinge en til noget, det behøver Forklaring. Forsøg engang.

Kjøbm. Det vil jeg, og det saa tydelig, som det er mig muligt. Courasen er desværre rigtig nok til, men det er ingen Kjøbmand, heller ingen anden Mand, det er — det er — seer J, naar jeg nu handler med en Mand, seer J, og jeg faaer en halv Snees Tusinde Mark Banco tilgode hos ham, seer J, saa trækker jeg en Bxel paa ham, seer J, og saa maa

han betale mig efter Coursen, seer I — og — saadan er det — I forstaaer jo ?

Stud. Hans. Nei. Jeg begriber! ikke, at hans Varer bliver dyrere, fordi han faaer en halv Snees Tusinde Mark, eller hvad det var, tilgode hos den, han handler med, naar han ikke handler uden med Folk, der vil og kan betale. Jeg veed heller ikke, hvad en Bexel er, og om Coursen fik jeg intet at vide.

Kjøbm. Var det ikke det, jeg sagde; I begreb det ikke, hvor tydelig jeg forklarede det.

Stud. Hans. Ja, men Coursen, hvad er da den ?

Kjøbm. I Dag er den 166 $\frac{1}{4}$ paa kort Sigt.

Stud. Hans. Utter lige nær. Dog, jeg begynder at lugte Luntten. I godt Folk skylder saa meget bort, at I ikke kan betale det. Naar I nu vil forskrive noget fra Hamborg, saa skruer de Jer Prisen op, saa I maae betale 166 $\frac{1}{4}$ Rigsdaler for det, som kun er 100 Rigsdaler værd.

Kjøbm. Jeg bliver gal. Nei vist er det ikke saadan. Jeg for min Deel skylder jo ikke en Skilling til nogen i Hamborg, og jeg betaler contant, hvad jeg faaer, eller ogsaa med Bexler. Men der er en Differenz rigtig nok af 66 $\frac{1}{4}$, og denne Differenz udgjør heele Ulykken.

Stud. Hans. Jeg er netop ligesaa langt efter den hele Forklaring som forhen. Den Cours, som

han og Hørkræmmeren og Garveren og Skomageren
blander, er det da ikke dog den Differenz?

Kjøbm. Nu ja, det er vel saa.

Stud. Hans. Og hvoraf kan den da komme,
uden deraf, at I Kjøbmænd tager meere i Hamborg,
end I kan betale?

Kjøbm. Jeg er en Nar, som indlader mig i
Dispute med en Tøsse, der ingen Ting kan begribe.
Men nu har jeg begyndt. Forstaaer I da ikke, Men-
neske, at naar vi betale, saa betale vi med Bankosed-
ler; og de Bankosedler vil man i Hamborg og i Am-
sterdam ikke tage for fuldt, fordi man der ikke just kan
bruge dem, som vi kan.

Stud. Hans. Det begriber jeg heel vel. —
Seer han, skjøndt jeg har været Studiosus bonarum
artium, og er nu kun Kostebinder, saa har jeg dog en
eller anden Gang tænkt mig om, angaaende et og an-
det, som jeg saa har faaet at høre, qvod etiam seria
mentis lance ponderavi. Nu læste jeg for nogen
Tid siden i Aviserne, som Præsten imellem laaner mig,
at Keiserinden af Rusland har forbudet baade at ud-
føre og indføre russiske Penge i hendes Land. Jeg
tænkte først, det var en forunderlig Forordning den.
Jeg snakkede med Præsten derom, og han fortalte mig,
at der skal være ligesaadan en Forordning her; og at
retskafne og fornuftige Kjøbmænd alle Steder i Ver-
den iagttog denne Lov, enten den var foreskreven eller

ikke, undtagen Spagniolen, hvis fornemste Udførsels-
vare er Sølv, enten det saa er myntet eller ikke. Han
gjorde mig det saa begribeligt, som jeg nok ikke kan
gøre det for Ham, gode Herre! at det Land maae for-
armes, hvor man betaler det, man forskriver eller kjø-
ber, med Landets Penge, som da snart faae Ende, men
at al rigtig Handel bestaaer i Omtusfning af Varer,
saasom: jeg sætter, naar Han vil kjøbe en Ladning
Wiin eller saadant fra en udenlandsk Mand, og sender
ham til Betaling ligesaa meget Rug eller Hvede, eller
Kjødvarer, eller indenlandsk Klæde, eller hvad andet
af vort Lands Varer, som er ligesaa meget værdt. Har
Han intet saadant at sende, og ikke vil gjøre sig Umag
for i Landet at skaffe sig noget saadant for sine inden-
landsk Penge eller Bankoscedler, som her er ligesaa
gode som de bedste Penge, saa er det Hans Skyld, at
den fremmede Kjøbmand tager ikke hans Penge eller
Bankoscedler uden for den Priis, han vil, og eftersom
han seer sig i Stand til at bruge dem. Det er tyde-
ligt nok. Jeg behøver ikke at lade mig noget ufor-
staaeligt Løi om Coursen forklare, for at begribe, at
vore Penge og Bankoscedlerne komme til at betyde min-
dre, og alting blive dyrere, naar Pengene og Banko-
sedlerne sendes ud af Landet, hvor de betyde og maa
betyde mindre, end de betyde her.

Kjøbm. Virkelig. Jeg troer, vi komme til at
forstuve os Kostebindere ude fra Skovegnen til at være

Bogholdere paa vore Comptoirer. Men siden I er saa klog, min gode Studenter Hans, at I saadan kan lære os Kjøbmand, hvordan vi skal anstille vores Handel, vil I da ikke være saa god at undervise Regjeringen en Emule (den kan maaskee bedre behøve det) om hvordan den burde bære sig ad for, at der kan være brav Mængde og Forraad af de indenlandske Varer, som I vil, vi skal sende ud af Landet til at betale de udenlandske Forskrivninger med? og at ikke den usle Emule, vi har, skal være os saa undslukkelig dyr?

Stud. Hans. Han bliver fortrydelig paa mig, gode Herre, fordi jeg i min Genfoldighed fremsætter, hvad mig synes, at simpel sund Fornuft lærer. Det er ikke min Sag at undervise længer, og den Tid det var, strakte min Underviisning sig kun til Catechismus og dens Forklaring, undtagen da jeg lærde vor forrige Præstes Søn grammaticam latinam. Allermindst kunde det falde mig ind, at undervise Regjeringen om det, som jeg slet ikke forstaaer. Imidlertid forekommer det mig, at der intet er engang at minde Regjeringen om, naar den paaseer og hjælper, til med, at vore Marker frembringe saa meget, som de med Vindskibelighed dyrkede kan; at Arbeidsomhed og Vindskibelighed faaer al ønskelig Frihed til at benytte og forædle Landets Frugter, og opmuntres til at betjene sig af saadan Frihed. Det øvrige, synes mig, staaer til den fornuftige Kjøbmand og Landets andre formuende

Folk, naar de ere om sig, og gjøre sig Umag for at skaffe Landets Frugter, saavel de raae, som de, der ved Vindskibelighed ere fordobbele i deres Værdi, god Affætning paa fremmede Steder; naar de gjøre sig Umag for at betale, hvad de forskrive hos Fremmede, ikke med Penge, hvis Værdi andre Steder ei kan være som her, men med Landets egne Varer, saa vil der ved baade Frembringelsen af Landets Varer, og deres videre Forarbeidelse ved Vindskibelighed og Kunst opmuntres, saa deraf vil følge Mængde og godt Kjøb, og Pengene, enten det er Sølv og Guld eller Bankofedler, blive i Landet, hvor deres Priis er uforanderlig. Deraf vil da uden videre Speculads følge gode og jevne Priser, baade paa indenlandske og udenlandske Ting, og intet enten blive for dyrt eller for let.

Kjøbm. Hvor eenfoldig Jeres Snak er, kan jeg virkeligen dog ikke være vred paa Jer, da der er en heel Deel sund Sands i, hvad I siger. Men hvoraf kommer det da, min gode Koste binder, at vi Kjøbmænd ere rødte til altid at forskrive mere og mere af fremmede Varer? thi det ere vi virkelig; og hvad er Aarsagen til, at alle Familier jo længer jo mere maae gjøre større Udgifter end forhen, og leve kostbarere end i gamle Dage, og det endog meget kostbarere, end det kan beregnes i Forhold til de høiere Priser? For en Snees Aar, ja kortere siden, kostede min Huushold:

ning, og hvad jeg forbrugte om Aaret, ikke eet Tusinde Rigsdaler, og nu slipper jeg ikke med 4000 Rigsdaler. Omtrent det samme gjelder om uendelige mange, om de fleste, jeg omgaaes.

Stud. Hans. Den Forskjel synes overmaade stor. Men jeg frygter, om jeg skulde yttre min Meening, som Han forlanger, at jeg kunde støde Ham, gode Herre! I gammel Dage, naar Han og Hans gode Madame besøgte mig i min lille Hytte, taalte Han, synes mig, uden at blive fortrydelig, mine eensfoldige Indvendinger bedre, end jeg alt har mærket, Han nu gjør. Jeg vil da nu kun fortælle Ham en lille Historie:

Han kan nok huske Jeppe Monsen ude i vor By. Det var en brav og paapasselig Bonde. Da vi endnu laae i Fællesskabet, saa hutlede han sig med al sin Flid og Sparsomhed kun maadelig igjennem. Dog gik det an, han betalte enhver sit, og levede, skjøndt lidt knap. Nu fik han sine Jorder udskiftede, og det begyndte at staae vel til hos Jeppe Monsen. Han levede omtrent paa samme God, som før. Men hans Marker indbragte ham meget mere. Han gjorde Malt, og solgte i Sneese Tønderviis i Frederiksborg. Det varede et Par Aars Tid. Han byggede sin Gaard fjønt op paa Bondeviis. Alle hans Vogne vare jernbeslagne; men hans Sønner og han selv gik i Mar-

ken og arbeidede, og Jeppe Monsen var Bonde, og levede som Bonde, og var en meget velholden Mand. Men nu kom der fremmede fra Byen ud til Jeppe Monsen, de bragte Caffe og Chokolade med, og de fik ham til, at han skulde skaane sig og sine egne Børn for det grove Markarbeid, og saadant. Konen maatte hver Morgen have Kaffe, og hver Eftermiddag Middagsføvn og Chokolade. Drengene fik Bomuldsstrømper og Trakker, og junkererede. Jeppe Monsen lod sig gjøre en stor holsteensk Postvogn, og holdt et Par prægtige Heste paa Stalden, som han i sin nye Vogn kørte med sin Kone, der havde faaet Silkekaabe og Sæt, i Besøgelse til Frederiksborg og til Hirschholm i. Han fortiente ved sin gode Uvl og sit Maltgjøreri rigtig nok tre Gange saa meget som før, men nu brugte han til al sin Stads fire Gange saa meget. — Hvad skeer? I Onsdags kom Amtsforvalterens Fuldmægtig, og gjorde Indførsel hos Jeppe Monsen for resterende Skatter, og i Torsdags Birkedommeren i samme Wrende efter en Dom, som Hørkræmmeren havde taget over ham. Og med det første sælger de hans Gaard, og der siges, at det endda neppe forslaaer. — Men det er sandt, jeg fik ikke at vide, hvad Coursen egentlig var, eller hvoraf den kom; ikke heller, hvorfor alting er saa dyrt; men jeg har fladdret baade Ham og mig for megen Tid bort.

Kjøbm. I er en uforfæmmet Esel, Monsieur
 Studenter Hans! Vil I have 20 β . for Traven af
 Jeres Koste?

Stud. Hans. Han burde ikke nægte mig en
 Rigsort, og til Samt sælger jeg dem ikke ringere.

Kjøbm. Saa gaae Fanden i Bold med samt
 Jeres Koste.

